LUCY FOLEY

LISTA DE INVITAȚI

virtual-project.eu

LUCY FOLEY

LISTA DE INVITAȚI

Original: *The Guest List* (2020)

Traducere din engleză și note de:

BOGDAN GHIURCO

virtual-project.eu

3
TREI

2021

NOAPTEA NUNȚII

Acum

E pană de curent.

Într-o clipă, domnește întunericul. Trupa încetează să mai cânte. În marchiza unde are loc petrecerea de nuntă, invitații țipă și se agață unul de altul. Lumina lumânărilor de pe mese nu face decât să sporească confuzia și să arunce umbre mișcătoare pe pereții de pânză. Este imposibil să vezi unde se află fiecare sau să auzi ce spune: vocile invitaților sunt acoperite de urletul vântului frenetic.

Afară se dezlănțuie furtuna. Urlă de jur-împrejurul lor, zgâlțâie marchiza. La fiecare asalt, întreaga structură se încovoaie și se cutremură cu un răsunător vaiet metalic; invitații se ghemuiesc speriați. Ușile s-au desprins din legături și fâlfâie la intrare. Flăcările torțelor de parafină care luminează pragul sfârâie ca un chicotit disprețuitor.

Pare că are ceva personal cu ei furtuna asta. Ca și cum toată furia acumulată și-ar fi vărsat-o acum asupra lor.

Nu e prima oară când cedează sistemul electric. Numai că data trecută și-a revenit după câteva minute. Invitații s-au întors la dansul lor, la paharele lor, la pastilele lor halucinogene, la intrigile lor, la mâncarea lor, la râsetele lor… și au uitat că avusese loc o pană de curent.

Cât timp a trecut? Greu de spus pe întuneric. Câteva minute? 15? 20?

Începe să le fie frică. Întunericul pare ostil, hotărât. Ca și cum s-ar putea întâmpla orice la adăpostul lui.

* * *

În sfârșit, becurile pâlpâie din nou. Invitații aclamă și ovaționează. Le este jenă de felul în care i-a surprins lumina: ghemuiți, gata parcă să respingă un atac. Fac haz de necaz.

Aproape că reușesc să se convingă pe ei înșiși că nu s-au speriat.

Priveliștea luminată din cele trei corturi ale marchizei ar trebui să fie una de sărbătoare – în schimb, e mai degrabă dezolantă. În zona principală rezervată meselor, băltoace de vin au împroșcat parchetul și pe pânza albă se întinde o pată purpurie. Peste tot zac grămezi de sticle de șampanie, mărturia vie a unei seri de toasturi și veselie. Pe podea, de sub fața de masă se ițește o pereche de sandale argintii, abandonate.

În cortul rezervat dansului, trupa irlandeză își reia cântecul – o melodie săltăreață, pentru a reface atmosfera de sărbătoare. Mai mulți invitați se duc grăbiți în acea direcție, dornici să se destindă puțin. Dacă ar privi cu atenție pe unde pășesc, ar putea vedea urmele de sânge pe care un invitat desculț, care a călcat pe cioburi de sticlă, le-a lăsat pe parchet, pete uscate, ruginii. Nimeni nu le observă.

Alți invitați se adună derutați în cortul principal, difuzi, ca fumul lăsat de o țigară. Nu-i trage inima să mai rămână, dar nici să iasă din sanctuarul marchizei, cât timp încă vuiește furtuna. Și nimeni nu poate pleca de pe insulă. Deocamdată. Bărcile nu pot sosi până nu se potolește vântul.

În mijlocul încăperii tronează tortul uriaș. În cea mai mare parte a zilei, li s-a părut perfect, fără cusur, cu șiragul său de frunze din zahăr sclipind în lumină. Cu doar câteva minute înainte de pana de curent, invitații se adunaseră în jurul tortului, să asiste la ceremonia masacrării lui. Acum s-a rupt în bucăți, lăsând să se vadă pandișpanul roșu din interior.

•

Deodată, de afară se aude din nou un zgomot. Ai putea să te înșeli și să crezi că e vântul. Dar zgomotul crește în intensitate și volum, până devine de neconfundat.

Invitații încremenesc. Se holbează unul la altul. Brusc, li se face din nou teamă. Mult mai tare decât după ce se stinseseră luminile. Recunosc cu toții zgomotul. Este un urlet de groază.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Cu o zi în urmă

Au sosit aproape toți invitații pentru petrecerea de nuntă. În curând, lucrurile vor intra în altă viteză: în seara asta are loc repetiția pentru dineu, doar cu anumiți musafiri, așa că nunta va începe, de fapt, diseară.

Am pus șampania la gheață, să fie gata înainte de dineu. Bollinger clasic: opt sticle, plus vinul de la dineu și două lăzi de Guinness – toate conform instrucțiunilor miresei. Nu e treaba mea să comentez, dar mi se pare cam mult. Dar, mă rog, sunt majori. Sunt convinsă că știu să se abțină. Sau poate nu. Cavalerul de onoare pare cam vulnerabil – toți cavalerii par așa, ca să fiu sinceră. Iar pe domnișoara de onoare – sora vitregă a miresei – am remarcat-o în plimbările ei solitare pe insulă, mergând aplecată și grăbită, de parcă încerca să scape de cineva.

Afli toate dedesubturile când ai o slujbă ca a mea. Asiști la chestii la care nimeni altcineva nu are privilegiul să asiste. Toate bârfele pentru care invitații ar omorî să le afle. Ca organizatoare de nunți, nu-mi *permit* să-mi scape nimic. Trebuie să fiu atentă la toate detaliile, chiar și la cele mai mărunte vârtejuri contra curentului. Dacă n-aș face-o, unul dintre aceste vârtejuri s-ar putea transforma într-o maree care mi-ar distruge toate planurile atent gândite. Și am mai învățat un lucru: câteodată, curenții cei mai mici sunt și cei mai puternici.

Străbat camerele de la parter ale castelului Folly și aprind bucățile de turbă în șemineu, pregătind focul pentru seara asta. Eu și Freddy am început să tăiem și să uscăm singuri turba din mlaștini, așa cum se făcea acum câteva secole. Mirosul de fum și de pământ al focului făcut cu mușchi de turbă va contribui la atmosfera locală. Ar trebui să fie pe placul

invitaților. În plus, chiar dacă suntem în toiul verii, nopțile sunt reci pe insulă. Bătrânele ziduri de piatră ale castelului Folly țin căldura la distanță și nu se pricep la fel de bine s-o mențină înăuntru.

Astăzi a fost surprinzător de cald, cel puțin după standardele de prin părțile astea, dar e puțin probabil să fie aceeași vreme și mâine. Am prins sfârșitul prognozei meteo la radio și se vorbea despre vânt. Avem vreme grea aici; de multe ori, furtunile sunt mult mai puternice decât pe continent, ca și cum s-ar descărca pe noi. Afară este încă soare, dar azi după-amiază acul vechiului barometru din coridor a oscilat de la VREME BUNĂ la SCHIMBĂTOARE. L-am dat jos de pe perete. Nu vreau să-l vadă mireasa. Deși nu pare genul de persoană care să intre în panică. Mai degrabă, genul care se enervează și caută să dea vina pe altcineva. Și cam am idee cine ar putea intra în bătaia puștii ei.

— Freddy, strig în bucătărie, ai de gând să te-apuci să pregătești cina?

— Da, îmi răspunde, totul e sub control.

Diseară, invitații vor mânca o tocană de pește după o rețetă pescărească tradițională din Connemara: pește afumat, multă smântână. Am descoperit-o când am vizitat locul ăsta prima dată, pe vremea când era încă locuit. În această seară vom servi o variantă mai rafinată a rețetei, fiindcă și invitații sunt oameni rafinați. Sau, mă rog, cel puțin asta le place să *creadă* despre ei. Vom vedea ce se mai întâmplă după ce li se urcă băutura la cap.

— După aceea va trebui să pregătim apetitivele pentru mâine, strig din nou, parcurgând în minte lista.

— Asta fac.

— Și tortul: ar fi bine să-l asamblăm în timp util.

Tortul este demn de toată admirația. E și firesc. Știu cât de mult a costat. Mireasa nici nu a clipit când a văzut prețul. Cred că este învățată cu tot ce e mai bun. Patru straturi de pandișpan de un roșu-intens, învelite în glazură albă, imaculată, și presărate cu frunze din zahăr, ca să se asorteze cu

frunzișul de pe capelă și marchiză. Extrem de fragil și făcut după indicațiile exprese ale miresei, a fost adus până aici tocmai de la un cofetar exclusivist din Dublin: n-a fost deloc ușor să fie transportat pe apă și să ajungă întreg. Mâine, bineînțeles, va fi nimicit. Dar la o nuntă tot ce contează este momentul. Ziua aceea. Nu prea are legătură cu mariajul propriu-zis, orice s-ar spune.

Vezi tu, în meseria mea mă ocup cu orchestrarea fericirii. De asta m-am făcut organizatoare de nunți. Viața e haotică. Știm cu toții. Se petrec tot felul de lucruri cumplite, am aflat asta încă din copilărie. Dar, indiferent ce se întâmplă, viața nu este decât o înșiruire de zile. Nu le poți controla pe toate. Dar *una* dintre ele o poți controla. 24 de ore pot fi organizate. Ziua nunții este o mică frântură de timp în care pot crea ceva deplin și perfect, care să fie prețuit pentru tot restul vieții, ca o perlă dintr-un colier stricat.

Freddy iese din bucătărie cu șorțul său murdar, de măcelar.

— Cum te simți?

Ridic din umeri.

— Puțin neliniștită, ca să fiu sinceră.

— O scoți tu la capăt, iubito! Gândește-te de câte ori ți-a ieșit.

— Dar de data asta e altfel. Pentru că uite și tu pentru cine lucrăm…

A fost o mare lovitură să-i conving pe Will Stater și pe Julia Keegan să-și țină nunta aici. Înainte, lucram ca organizatoare de evenimente în Dublin. A fost ideea mea să amenajăm locul ăsta, să transformăm ruinele de pe insulă, această stranie construcție pe jumătate distrusă, într-un castel cu 10 dormitoare, sufragerie, salon și bucătărie. Eu și Freddy locuim aici tot anul, dar, când suntem numai noi doi, folosim doar o mică parte din spațiu.

— Șșș…

Freddy face câțiva pași spre mine și mă cuprinde în brațe. La început, simt cum mă crispez. Sunt atât de concentrată pe

lista mea de sarcini, încât îmbrățișarea pare o diversiune pentru care nu avem timp. Apoi îmi îngădui să mă relaxez în brațele lui, să mă bucur de căldura lui mângâietoare, familiară. Freddy se pricepe la îmbrățișări. El este ceea ce s-ar putea numi o „pufoșenie". Îi place mâncarea pe care o face – doar e meseria lui. Înainte să ne mutăm aici, conducea un restaurant în Dublin.

— Totul va fi bine, spune el. Îți promit! Totul va fi perfect.

Mă sărută pe creștet. Am multă experiență în domeniu. Dar n-am mai organizat niciodată un eveniment în care să mă implic atât de mult emoțional. Și mireasa este foarte pretențioasă – ceea ce, ca să fiu corectă față de ea, are legătură, probabil, cu slujba ei, cu revista proprie pe care o conduce. Altcineva ar fi fost poate agasat de solicitările ei. Dar pe mine chiar m-au bucurat. Îmi plac provocările.

În fine! Destul despre mine. La urma urmei, weekendul ăsta este despre fericitul cuplu. Mirele și mireasa nu sunt de mult timp împreună, din câte am auzit. Fiindcă dormitorul nostru este tot în castelul Folly, cu toate celelalte, i-am putut auzi azi-noapte.

— Iisuse, a spus Freddy când ne-am băgat în pat. Nu rezist să ascult așa ceva.

Știu la ce se referea. E ciudat cum spasmele de plăcere ale cuiva sună ca un chin. Cei doi par foarte îndrăgostiți, dar un cinic ar putea spune că tocmai *de asta* nu-și pot lua mâinile unul de pe celălalt. Foarte voluptuoși ar fi, poate, o descriere mai exactă.

Eu și Freddy suntem împreună de aproape 20 de ani, dar chiar și acum există lucruri pe care i le ascund și sunt convinsă că e valabil și viceversa. Te întrebi cât de multe știu unul despre celălalt cei doi.

Dacă într-adevăr își cunosc reciproc toate secretele întunecate.

HANNAH

Invitată

Valurile se înalță în fața noastră, cu creasta lor albă. Pe continent este o zi frumoasă de vară, dar aici vremea este destul de neprielnică. Am părăsit de câteva minute siguranța portului de pe partea continentală și, pe măsură ce ne-am îndepărtat, apele au devenit parcă mai întunecate și valurile au crescut cu câteva zeci de centimetri.

Este seara dinaintea nunții și ne îndreptăm spre insulă. Rămânem acolo peste noapte, ca „invitați speciali". De-abia aștept. Cel puțin… așa *cred*. Oricum, simt nevoia să-mi distragă ceva atenția în momentul ăsta.

— Țineți-vă bine! se aude în urma noastră un strigăt din cabina căpitanului.

Mattie, așa îl cheamă. Până să ne dezmeticim, micuța ambarcațiune plonjează de pe un val direct pe creasta altuia. Formând o boltă uriașă, apa ne împroașcă.

— Hristoase! urlă Charlie și observ că e ud leoarcă pe o parte.

Ca printr-un miracol, eu m-am udat foarte puțin.

— V-ați cam murat, nu-i așa? strigă Mattie.

Râd, dar nu din toată inima, pentru că a fost destul de înspăimântător. Mișcarea bărcii, înainte și înapoi și, în același timp, într-o parte și în cealaltă, îmi întoarce stomacul pe dos.

— Offf, spun, simțind cum mă cuprinde amețeala.

Când îmi amintesc de ceaiul cu frișcă și gustările pe care le-am luat înainte să ne urcăm în barcă, îmi vine să vomit.

Charlie se uită la mine, își pune mâna pe genunchiul meu și mă strânge.

— O, Doamne! A început deja?

Dintotdeauna am avut rău de mare. Rău de orice, de altfel; când eram însărcinată, a fost și mai grav.

— Mmm… Am luat două pastile, dar a trecut deja efectul.

— Uite, spune Charlie repede. Am să-ți citesc despre locul ăsta, ca să te gândești la altceva.

Își butonează telefonul. Și-a descărcat un ghid; soțul meu nu-și iese niciodată din rolul de profesor. Barca se înclină din nou și iPhone-ul aproape că-i zboară din mână. Înjură și îl apucă cu ambele mâini; nu ne permitem unul nou.

— Nu sunt prea multe informații aici, spune el, cerându-și parcă scuze, după ce reușește să încarce pagina. O grămadă de chestii despre Connemara, mda, dar despre insulă, efectiv… presupun că-i prea mică… spune el și privește țintă ecranul, ca și cum s-ar pregăti de o prelegere. O, stai, am găsit ceva! zice și își drege glasul, după care începe să citească cu vocea pe care o folosește, probabil, la ore. Inis An Amplóra sau insula Cormorant, cum o numesc englezii, are două mile de la un capăt la celălalt, fiind mai degrabă lungă decât lată. Insula este formată dintr-o stâncă de granit, care se înalță *maiestuos* din Oceanul Atlantic, la câteva mile distanță de țărmul ținutului Connemara. În mare parte, suprafața sa este acoperită de mlaștini sau „turbării”, cum le spun localnicii. Cea mai bună metodă, de fapt singura, de a admira insula este dintr-o ambarcațiune personală. Apele canalului care separă insula de partea continentală pot fi extrem de agitate…

— Au dreptate la faza asta, mormăi eu, agățându-mă de margine, în timp ce trecem legănându-ne peste un nou val și ne izbim când coborâm, iar stomacul mi se întoarce din nou pe dos.

— Vă pot spune eu mai multe despre asta, strigă Mattie din cabina sa.

N-am crezut că ne putea auzi de acolo.

— N-o să aflați prea multe despre Inis An Amplóra dintr-un ghid, a adăugat el.

Eu și Charlie ne tragem mai aproape de cabină, să-l putem

auzi. Are un accent puternic, adorabil, tipul ăsta, Mattie.

— Primii oameni care s-au stabilit aici, ne spune el, din câte se știe, erau o sectă religioasă, persecutată de unii de pe continent.

— A, da, confirmă Charlie uitându-se în ghid. Cred c-am văzut ceva despre asta…

— N-o să afli nimic din chestia aia, repetă Mattie încruntat și evident neimpresionat de întrerupere. Am trăit aici toată viața mea, înțelegi dumneata – și strămoșii mei au locuit aici secole la rând. Îți pot spune mult mai multe decât omul tău de pe internet.

— Scuze, spune Charlie roșind.

— În fine, reia Mattie. Cu vreo 20 de ani în urmă, au fost descoperiți de arheologi. Toți grămadă, între smârcuri, umăr lângă umăr, strâns ghemuiți.

Ceva îmi spune că îi face plăcere să povestească.

— Perfect conservați, pentru că acolo nu există aer, se spune. A fost un masacru. Au fost măcelăriți cu toții.

— O, face Charlie, aruncându-mi o privire, nu sunt sigur că…

Prea târziu, ideea mi s-a cuibărit deja în minte: cadavre de mult îngropate, ieșind la suprafață din pământul negru. Încerc să nu mă mai gândesc la asta, dar imaginea continuă să reapară ca o distorsiune dintr-un clip video. Atacul de greață care mă cuprinde când trecem peste următorul val îl trăiesc aproape ca o ușurare, făcându-mă să mă concentrez total asupra lui.

— Și acum nu mai locuiește nimeni acolo? întreabă Charlie cu seninătate, încercând să schimbe subiectul. Doar noii proprietari?

— Nu, răspunde Mattie. Nimeni altcineva decât fantomele.

Charlie apasă ușor pe ecran.

— Aici scrie că insula a fost populată până prin anii ’90, când ultimii săi locuitori au hotărât să se întoarcă pe continent, să se bucure de apă curentă, electricitate și un trai modern.

— Oh, așa scrie? pare Mattie amuzat.

— De ce? întreb eu, reușind să-mi recapăt glasul. Au plecat cumva din alt motiv?

Mattie dă să spună ceva. Dar se schimbă la față.

— Aveți grijă! urlă el.

Eu și Charlie reușim să ne prindem de balustradă cu câteva secunde înainte ca fundul ambarcațiunii să dispară brusc de sub noi, plonjând de pe marginea unui val și izbindu-ne apoi de un altul. Iisuse Hristoase!

Când suferi de rău de mare, ar trebui să găsești un punct nemișcat. Mă străduiesc să-mi fixez privirea asupra insulei. A fost vizibilă tot drumul de când am plecat de pe uscat, o pată albăstruie la orizont, ca o nicovală turtită. Jules nici că putea găsi un loc mai impresionant, dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la conturul său întunecat care pare sumbru și de rău augur, prin comparație cu ziua senină.

— Superbă, nu-i așa? întreabă Charlie.

— Mm, spun fără tragere de inimă. Ei bine, să sperăm că au apă curentă și electricitate zilele astea. Am nevoie de o baie ca lumea după asta.

Charlie zâmbește strengărește.

— La cum o știu eu pe Jules, dacă n-au avut apă și curent până acum, înseamnă că le-au tras zilele astea. Doar o cunoști și tu. E foarte eficientă.

Sunt convinsă că Charlie n-a făcut-o cu intenție, dar am simțit-o ca pe o comparație. Eu *nu* sunt cea mai eficientă persoană din lume. Se pare că nu pot intra într-o cameră fără să fac mizerie, iar de când s-au născut copiii, casa noastră este un permanent dezastru. Când – rareori – avem musafiri, bag lucrurile prin dulapuri, le înghesui, închizându-le ușile cu greu, și toată locuința pare că-și ține respirația, chinuindu-se să nu explodeze. Când ne-am dus prima dată la cină la Jules, în eleganta ei casă în stil victorian din Islington, mi s-a părut ceva desprins parcă dintr-o revistă; din revista *ei* – o publicație online, care se cheamă *The Download.* Mă tot gândeam că s-ar

putea să încerce să mă ascundă undeva, conștientă de modul în care ieșeam în evidență ca un deget cangrenat, cu cei doi centimetri de rădăcini decolorate și hainele mele de bulevard. M-am surprins pe mine însămi că încercam să-mi ascund accentul, să rotunjesc vocalele din dialectul meu din Manchester.

Nici că se putea să fim mai diferite, Jules și cu mine. Cele mai importante femei din viața soțului meu. Mă aplec peste balustradă și trag puternic în piept aerul de mare.

— Am citit o bună bucată din articolul ăla despre insulă, spune Charlie. Cică are plaje cu nisip alb, celebre în zona asta a Irlandei. Iar datorită culorii nisipului, apa din golfuri capătă o frumoasă culoare turcoaz.

— O, spun eu. Sună mai interesant decât turbăriile.

— Mda, zice Charlie. Poate apucăm să înotăm puțin, îmi zâmbește el.

Privesc apa, care este, mai degrabă, verde ca ardezia decât turcoaz și mă cutremur. Dar, până la urmă, înot și la Brighton, în Canalul Mânecii, nu-i așa? Totuși. Acolo vremea pare mai blândă decât marea asta sălbatică, nemiloasă.

— Va fi distractiv weekendul ăsta, nu? întreabă Charlie.

— Da, răspund eu. Așa sper. Zilele astea se apropie cel mai mult de o vacanță în care n-am mai fost de foarte mult timp. Și chiar că mi-ar prinde bine una acum. Totuși, nu-mi pot imagina de ce a ales Jules o insulă oarecare, în largul coastei irlandeze.

Pare tipic pentru *ea* să prefere un loc special, în așa fel încât invitații să se înece până ajung la destinație.

— Și-ar fi permis să organizeze nunta oriunde și-ar fi dorit, adaug eu.

Charlie se încruntă. Nu-i plac discuțiile despre bani, îl stânjenesc. Este unul dintre motivele pentru care îl iubesc. Numai că uneori, foarte rar, nu mă pot abține să nu mă întreb cum ar fi dacă am avea și noi ceva mai mulți bani. Ne-am chinuit cumplit din pricina cadoului de pe listă și chiar ne-am

certat puțin. De regulă, suma maximă pe care o punem la bătaie este 50 de lire, dar Charlie a insistat să dăm mai mult, pentru că el și Jules se cunosc de atâta vreme. Cum toate articolele din listă erau de la Liberty's, cu cele 150 de lire pe care am convenit în sfârșit să le sacrificăm nu am reușit să cumpărăm decât un vas ceramic destul de banal. Pe listă mai era, de exemplu, o *lumânare parfumată* cu 200 de lire.

— Doar o știi pe Jules, îmi spune Charlie acum, în timp ce barca plonjează iarăși brusc, lovindu-se de ceva care pare mult mai dur decât apa și ricoșând din nou vertical, în convulsii piezișe, pentru variație. Îi place să facă diferit lucrurile. Și s-ar putea să aibă legătură cu faptul că tatăl ei e irlandez.

— Dar credeam că nu se înțelege cu tatăl ei.

— E mai complicată treaba. El nu i-a fost fost niciodată alături și e cam ticălos, dar, după părerea mea, ea l-a idolatrizat dintotdeauna. De-asta mi-a cerut să-i dau lecții de navigație, cu ani în urmă. Tatăl ei avea un iaht și Jules își dorea ca el să fie mândru de ea.

Mi-e greu să mi-o imaginez pe Jules într-o poziție inferioară, dornică să fie cineva mândru de ea. Știu că tatăl ei este un mare dezvoltator imobiliar, un om care s-a ridicat de jos. Ținând cont că tata a fost mecanic de locomotivă și mama, asistentă medicală, mereu la strâmtoare financiar vorbind, sunt fascinată – și un pic bănuitoare – când e vorba de oameni care au o grămadă de bani. Pentru mine, e ca și cum ar aparține unei cu totul alte specii, o rasă de feline mari, suple și periculoase.

— Sau poate Will a ales locul, spun eu. Pare tipic pentru el să aleagă ceva extrem.

Tresar, încântată că voi întâlni pe cineva atât de celebru. Îmi vine greu să mă gândesc la logodnicul lui Jules ca la o persoană reală.

M-am uitat pe ascuns la tot show-ul lui. E destul de bun, totuși e greu să fii obiectiv. Am fost fascinată de ideea că Jules e cu tipul ăsta… că îl atinge, îl sărută, se culcă cu el. Că urmează *să se căsătorească* cu el.

Premisa de bază a show-ului *Supraviețuiește nopții,* este abandonarea lui Will undeva, legat fedeleș, inclusiv la ochi, în toiul nopții. Într-o pădure, de exemplu, sau în mijlocul tundrei arctice, fără nimic altceva decât hainele de pe el și, eventual, un cuțit la curea. Trebuie apoi să se elibereze și să-și croiască drum spre un loc de întâlnire, bazându-se exclusiv pe inteligența și aptitudinile sale de navigator. Există multe situații dramatice: într-un episod a trebuit să traverseze o cascadă pe întuneric; în altul a fost atacat de lupi. Câteodată, îți amintești că echipa de filmare este acolo, cu ochii pe el, înregistrându-l. Dacă ar fi chiar atât de gravă situația, oare nu i-ar sări în ajutor? Dar, fără discuție, se pricep de minune să creeze senzația de pericol.

Când am amintit de Will, Charlie s-a întunecat la față.

— Tot nu pricep cum de se mărită cu el după atât de puțină vreme, spune el. Presupun că așa e felul lui Jules de-a fi. Când îi intră ceva în cap, acționează imediat. Dar ține minte ce-ți spun, Han: ascunde el ceva. Nu cred că e chiar așa grozav pe cât pare.

Acesta este motivul pentru care am urmărit emisiunea pe ascuns. Știu că Charlie n-ar fi de acord. Uneori nu mă pot abține să nu cred că antipatia lui față de Will ține puțin de gelozie. Sper realmente să *nu* fie gelos. Pentru că ce ar însemna asta?

S-ar putea, totodată, să țină de petrecerea burlacilor organizată de Will. A participat și Charlie, deși părea cam deplasat, fiindcă el este prietenul lui Jules. La întoarcerea din weekendul din Suedia, nu era tocmai în apele lui. De fiecare dată când deschideam subiectul, devenea foarte ciudat și încordat. Așa că am ridicat din umeri și am trecut mai departe. S-a întors teafăr și nevătămat, asta contează, nu?

Marea pare acum și mai furioasă. Bătrâna barcă de pescuit se înclină și se leagănă în toate direcțiile, ca un taur mecanic de rodeo, de parcă ar vrea să ne arunce peste bord.

— Putem înainta în siguranță? strig către Mattie.

— Mda! strigă și el, peste apa pulverizată și vuietul

vântului. Este o zi cum nu se poate mai bună. Nu mai avem mult și ajungem în Inis An Amplóra.

Simt cum unele șuvițe mi s-au lipit de frunte din cauza apei, în vreme ce restul părului mi s-a ridicat ca un imens nor încâlcit. Nu pot decât să-mi închipui cum voi arăta în ochii lui Jules, ai lui Will și ai celorlalți când, în sfârșit, vom ajunge.

— Un cormoran! strigă Charlie, arătând cu degetul.

Încearcă să-mi distragă atenția de la starea de greață, știu bine. Mă simt ca un copil care e dus la medic, să i se facă injecție. Dar îi urmăresc degetul cu privirea și zăresc un cap închis la culoare, suplu, ieșind dintre valuri ca periscopul unui submarin în miniatură. Apoi dispare în adânc, cu rapiditate, ca un fulger negru. Oare cum e să te simți ca acasă într-un mediu atât de ostil?

— Parcă am văzut ceva despre cormorani în articol, spune Charlie scoțându-și din nou telefonul. Ah, da, aici. Se pare că sunt foarte răspândiți în această zonă de coastă.

Începe să vorbească iarăși ca un profesor:

— …cormoranul este o pasăre extrem de denigrată în folclorul local. O, Doamne! De-a lungul istoriei, aceste păsări au fost considerate un simbol al lăcomiei, ghinionului și diabolicului.

Ne uităm amândoi la cormoranul care iese din nou la suprafață. În ciocul său ascuțit ține un peștișor, o scurtă sclipire de argint înainte ca pasărea să-și deschidă gâtlejul și să-l înfulece dintr-o înghițitură.

Stomacul mi se revoltă. Ca și cum eu aș fi înghițit acel pește iute și alunecos, care îmi înoată acum prin burtă. Iar când barca se înclină în cealaltă direcție, mă aplec peste balustradă și vomit ceaiul cu frișcă.

JULES

Mireasa

Stau în fața oglinzii din camera noastră, cel mai mare și mai elegant dintre cele 10 dormitoare ale castelului Folly, firește. Din locul în care mă aflu, trebuie să întorc foarte puțin capul ca să văd marea pe ferestre. Vremea de azi e perfectă, soarele făcând să strălucească atât de puternic valurile, că abia te poți uita la ele. Ar face bine, la dracu', să fie la fel și mâine.

Camera noastră este în aripa de vest a clădirii și, cum ne aflăm pe cea mai vestică insulă din partea asta de coastă, între noi și America nu mai există nimeni și nimic altceva. Îmi place efectul ăsta dramatic. Castelul Folly este o clădire frumos restaurată din secolul al XV-lea, la granița dintre lux și atemporalitate, dintre grandoare și confort: covoare străvechi pe podelele de piatră, căzi de baie cu picioare sub formă de gheare, șemineuri în care mocnește turba. Este suficient de mare să poată găzdui toți invitații, totuși suficient de mic încât să pară intim. Este perfect. Totul va fi perfect.

Nu te gândi la bilet, Jules!

Nu, *nu* am să mă gândesc la bilet.

Băga-mi-aș! *Băga-mi-aș!* Nu știu de ce m-a afectat atât de mult. N-am fost niciodată o tipă care să-și facă griji, genul acela de persoană care se trezește la 3 dimineața, frământându-se. În orice caz, nu până de curând.

Biletul l-am primit în cutia poștală acum trei săptămâni. Mă avertiza să nu mă mărit cu Will. Să anulez nunta.

Cumva, în mod sumbru, ideea a pus stăpânire pe mine. Ori de câte ori mă gândesc la asta, în adâncul stomacului am o senzație amară. O senzație de spaimă.

Ceea ce este caraghios. În mod normal, nu m-aș fi gândit nicio secundă la o prostie ca asta.

Mă uit din nou în oglindă. Sunt îmbrăcată cu rochia. Cu

rochia. Mi s-a părut important să o probez încă o dată, în ajunul nunții, doar ca să fiu sigură. Am probat-o la croitorie săptămâna trecută, dar nu las nimic la voia întâmplării. După cum era de așteptat, este perfectă. Mătasea grea, de culoarea vaniliei, îmi vine ca turnată, corsetul de dedesubt creând o siluetă de clepsidră prin excelență. Fără dantelă sau alte zorzoane, că nu sunt genul meu. Mătasea este atât de fină, că nu poate fi manipulată decât cu mănuși albe speciale pe care, evident, le port acum. A costat o avere. Dar a meritat. Nu mă interesează moda de dragul modei, dar respect puterea hainelor în crearea imaginii corespunzătoare. Mi-am dat seama imediat că rochia asta te transformă într-o regină.

Până la sfârșitul serii, rochia va fi dezgustător de murdară și nici măcar eu nu pot împiedica asta. Dar am s-o scurtez chiar deasupra genunchilor și am s-o vopsesc într-o culoare mai închisă. Mai presus de orice, sunt o persoană practică. Am întotdeauna, dar *întotdeauna* un plan; asta încă de când eram mică.

Mă îndrept spre peretele pe care mi-am prins în piuneze planul meselor. Will spune că sunt ca un general care și-a atârnat hărțile de campanie. Dar e un aspect important, nu-i așa? În mare măsură, așezarea la mese poate asigura sau distruge distracția invitaților de la o nuntă. Știu că voi pune totul la punct până diseară. Totul ține de planificare: așa am reușit în doar doi ani să transform *The Download* dintr-un blog într-o veritabilă revistă online, cu 30 de angajați.

Majoritatea invitaților vor sosi mâine la nuntă, apoi se vor întoarce la hotel, pe continent – am savurat momentul în care am trecut pe invitații „bărci la miezul nopții”, în locul banalului „transport”. Dar cei mai importanți invitați ai noștri vor rămâne pe insulă și în seara asta, și mâine, vor sta la Folly împreună cu noi. Este o listă de invitați oarecum selectă. Will a trebuit să-și aleagă un favorit dintre cavalerii lui, și are extrem de mulți. Pentru mine nu a fost prea greu, pentru că nu am decât o singură domnișoară de onoare – pe sora mea vitregă, Olivia. Nu am multe prietene. N-am timp de stat la bârfe. În plus, găștile de femei îmi amintesc prea tare de clica fetelor rele din școală, care nu m-au acceptat niciodată printre

ele. A fost o surpriză să văd că atât de multe gâsculițe fac asta… dar, pe de altă parte, majoritatea au devenit angajatele mele de la *The Download* – care mi-au organizat o petrecere nu întru totul bine-venită –, la fel și consoartele prietenilor lui Will. Cel mai bun prieten al meu e un bărbat: Charlie. În consecință, el va fi cavalerul *meu* de onoare.

Charlie și Hannah sunt pe drum, ultimii invitați care sosesc în seara asta. Mă bucur enorm că am să mă văd cu Charlie. Mi se pare că a trecut o veșnicie de când ardeam gazul de pomană împreună, doi adulți, fără copiii lui, încă nu-i avea. Pe vremuri, ne întâlneam mai tot timpul – chiar și după ce s-a cuplat cu Hannah. Își făcea mereu timp pentru mine. Dar, de când are copii, parcă s-a teleportat într-o altă dimensiune: una în care târziu înseamnă ora 23 și fiecare ieșire fără ăia mici trebuie să fie atent orchestrată. Abia atunci am ajuns să tânjesc să-l am doar pentru mine.

— Arăți incredibil!

— Ah! tresar, apoi îl zăresc în oglindă: Will.

Stă sprijinit de tocul ușii și mă privește.

— Will! rostesc printre dinți. Sunt îmbrăcată cu rochia! Dispari! Nu trebuie să vezi…

Nu se clintește.

— N-am dreptul la o avanpremieră? Și, de-acum, am văzut-o, spune și face câțiva pași spre mine. Faptul e consumat. Arăți… *Iisuse!*... abia aștept să te văd mergând spre altar în chestia asta.

Vine în spatele meu și mă cuprinde de umerii goi.

Ar trebui să fiu neagră de supărare. Chiar *sunt.* Totuși simt cum furia mi se evaporă. Pentru că mâinile lui mă ating acum, coboară de pe umeri pe brațe și simt acel prim fior de dorință. Îmi reamintesc totodată că nu am nicidecum superstiția cu mirele care vede dinainte rochia miresei – n-am crezut niciodată în povești din astea.

— N-ar trebui să *fii* aici, îi spun îmbufnată, dar deja par nesinceră.

— Uită-te la noi, spune el în timp ce privirile ni se întâlnesc în oglindă, în timp ce își plimbă un deget pe obrazul meu. Nu-i așa că ne stă bine împreună?

Și are dreptate, chiar așa este. Eu, atât de palidă și oacheșă; el, atât de chipeș și de bronzat. Suntem cel mai seducător cuplu din orice încăpere în care am intra. N-am să pretind că lucrul ăsta nu face parte din farmecul întregii povești, imaginându-mi cum arătăm în ochii lumii… și ai invitaților noștri de mâine. Mă gândesc la colegele de școală care mă tachinau pentru că eram o tocilară grasă (mi-am atins potențialul mai târziu) și-mi spun în sinea mea: *Uite cine râde la urmă.*

Mă mușcă de umărul gol. Simt un fior de plăcere în capul pieptului, o coardă care cedează. Și, odată cu ea, ultima mea strădanie de rezistență.

— Mai ai de lucru cu asta?

Se uită peste umărul meu la planul cu mesele.

— Încă nu știu unde să-i așez pe fiecare, spun eu.

Inspectează planul în tăcere și îi simt respirația caldă pe gât, cum îmi învăluie clavicula. Și parfumul after-shave-ului: cedru și mosc.

— L-am invitat și pe Piers? întreabă blajin. Nu țin minte să-l fi pus pe listă.

Mă străduiesc să nu-mi dau ochii peste cap. *Eu* m-am ocupat de toate invitațiile. *Eu* am îmbunătățit lista, am ales papetăria, am verificat toate adresele, am cumpărat timbrele și am trimis invitațiile prin poștă, una câte una, până la ultima. Will a fost plecat des la filmările pentru noul sezon. Din când în când, mai rostea câte un nume de care, nu știu cum, uitase. Îmi închipui că, într-un final, a verificat cu atenție lista și mi-a spus că vrea să se asigure că n-am uitat pe nimeni. Piers a fost adăugat mai târziu.

— Nu era pe listă, recunosc eu. Dar m-am întâlnit cu soția lui la cocktailul de la Groucho. M-a întrebat despre nuntă și mi s-a părut o nebunie curată să nu-i invit și pe ei. Până la

urmă, de ce n-am fi făcut-o?

Piers e producătorul emisiunii lui Will. Este un tip simpatic și, din câte am văzut eu, s-a înțeles mereu bine cu Will. Nu a trebuit să mă gândesc de două ori când i-am trimis invitația.

— Bine, spune Will. Da, normal că trebuia.

Dar simt o tensiune în vocea lui. Dintr-un motiv sau altul, l-a deranjat treaba asta.

— Uite, dragul meu, spun trecându-mi un braț pe după umărul lui. Am crezut că vei fi încântat să-i vezi aici. Lor, cu siguranță, le-a făcut plăcere că i-am invitat.

— Nu mă deranjează, spune el prudent. Doar că m-a luat prin surprindere, atâta tot, adaugă și mă cuprinde cu mâinile de talie. Nu mă deranjează absolut deloc. De fapt, este o surpriză *plăcută.* Mă bucur că vin și ei.

— OK. Așadar am să așez soții și soțiile față-n față. Ce părere ai?

— Eterna dilemă, spune el profund disprețuitor.

— Dumnezeule, știu… dar oamenilor chiar le pasă de chestia asta.

— Păi, spune el, dacă noi doi am fi invitați, aș ști exact unde m-aș așeza.

— Ah, da?

— Fix în fața ta, ca să pot face asta.

Întinde mâna și-mi ridică rochia de mătase, făcându-și loc pe dedesubt.

— Will, spun eu, mătasea…

Degetele lui au descoperit marginea de dantelă a chiloților mei.

— Will! spun pe jumătate iritată. Ce, Dumnezeu, faci…

Apoi degetele îi alunecă în chiloții mei și încep să se miște, așa că nu mă mai preocupă atât de mult ce se întâmplă cu mătasea. Îmi lipesc capul de pieptul lui.

Nu-mi stă deloc în fire chestia asta. Nu sunt genul de persoană care să se logodească după câteva luni de când cunoaște pe cineva… sau să se căsătorească după alte câteva luni. Dar, după părerea mea, nu e vorba despre un act pripit sau impulsiv, cum ar putea crede unii. Dimpotrivă chiar. E vorba despre cunoașterea de sine, să știi ce vrei și să acționezi.

— Putem s-o facem chiar acum, murmură Will cu buzele lipite de gâtul meu. Avem timp, nu?

Dau să răspund – *nu* –, dar degetele lui își continuă treaba și mă fac să scot un geamăt prelung.

De foștii iubiți mă plictiseam după câteva săptămâni și sexul devenea anost, o obligație. De când sunt cu Will, parcă nu mă mai satur – chiar și când, instinctual vorbind, sunt mai satisfăcută ca niciodată. Nu are de-a face doar cu frumusețea lui – și, desigur, în modul cel mai obiectiv, e un tip frumos. Pofta mea nepotolită este mult mai profundă. Sunt conștientă că vreau să pun stăpânire pe el. Cu fiecare partidă de sex, încerc să-l domin, fără să reușesc asta complet, întrucât ceva esențial îmi scapă de fiecare dată, alunecând în adâncurile ființei lui.

Are oare legătură cu celebritatea lui? Cu faptul că, odată faimos, devii, într-un fel, un bun public? Sau ține de altceva, de o trăsătură a lui fundamentală? Secretă și imposibil de descoperit, ascunsă vederii?

La gândul ăsta, inevitabil, mintea îmi fuge la bilet. *Nu mă voi gândi la bilet.*

Degetele lui Will își continuă treaba.

— Will, spun cu jumătate de gură, ar putea intra oricine peste noi.

— Și nu ăsta-i farmecul? șoptește el.

Da, da, presupun că așa este. Fără discuție, Will mi-a lărgit orizonturile sexuale. Cu el am făcut prima dată sex într-un loc public. Am făcut-o noaptea în parc, pe rândul din spate într-un cinema aproape pustiu. Când îmi aduc aminte, sunt aproape

uimită de mine: nu-mi vine să cred că am făcut așa ceva. Jules Keegan nu încalcă legea.

De asemenea, e singurul bărbat căruia i-am îngăduit să mă filmeze goală – odată chiar în timp ce făceam sex. Firește, nu i-am permis asta decât după ce ne-am logodit. Doar nu-s ultima proastă. Dar Will își dorește asta și, după ce am început s-o facem, mi-am dat seama că nu prea îmi *place* – e o lipsă de control și, în fiecare relație pe care am avut-o, eu am fost la butoane – totuși, în același timp, această lipsă de control e amețitoare. Îl aud cum își desface cureaua și, la acest sunet simplu, sunt străbătută parcă de o descărcare electrică. Îi simt vârful penisului, gata să mă pătrundă.

— Alo, alo? E cineva aici?

Ușa se deschide scârțâind.

Căcat!

Will se îndepărtează de mine, îl aud cum își pune blugii, cureaua. Îmi simt rochia coborându-mi pe picioare. Aproape că nici nu-mi vine să mă întorc cu fața.

Iată-l pur și simplu în prag, relaxat: Johnno, cavalerul de onoare al lui Will. Cât a apucat să vadă? *Totul?* Simt cum mi se încing obrajii și mă înfurii pe mine însămi. Mă înfurii pe el. Eu nu roșesc *niciodată.*

— Scuze, tinereilor, spune Johnno. V-am întrerupt?

Rânjește cumva?

— Ooo… face el când îmi remarcă rochia. E ceea ce…? Dar nu poartă ghinion?

Mi-aș dori să pun mâna pe ceva greu și să arunc în el, să urlu să se care. Dar manierele mele sunt ireproșabile.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! zic, în schimb, și sper ca tonul meu să spună de fapt: *Ți se pare că sunt genul de cretină care să pună botul la așa ceva?*

Ridic din sprânceană la el, îmi încrucișez brațele. Sunt o maestră desăvârșită a ridicatului din sprânceană – la serviciu, are un efect fantastic. Îl *provoc* să nu mai scoată nicio

vorbuliță. Oricât de cocoș s-ar da, cred că lui Johnno îi este un pic teamă de mine. Oamenilor, în general, le este teamă de mine.

— Verificam așezarea la mese, îi spun. Deci de la asta ne-ai întrerupt.

— Ei, bine, spune el. Ce tâmpit sunt…

Se vede că e ușor intimidat. Foarte bine.

— Tocmai mi-am dat seama că am uitat ceva destul de important, adaugă el.

Simt cum inima începe să-mi bată cu putere. Sper că nu verighetele. Doar i-am spus lui Will să nu i le lase până în ultima clipă. Dacă a uitat verighetele, nu mai pot fi declarată responsabilă pentru faptele mele.

— Costumul meu, spune Johnno! Am pregătit toate bagajele, pentru vas… și apoi, în ultima secundă… în fine, nu știu ce s-a-ntâmplat. Cel mai probabil, a rămas agățat de ușă, acasă, în Anglia.

Întorc privirea în timp ce ies amândoi din cameră. Mă străduiesc să nu spun un lucru pe care să-l regret mai târziu. Trebuie să-mi țin firea weekendul ăsta. Sunt cunoscută pentru ieșirile mele. Nu sunt mândră de asta, dar nu reușesc niciodată să mă controlez pe deplin, deși am făcut unele progrese. O mireasă furioasă nu este ceva plăcut de privit.

Nu pricep cum se face că Will e prieten cu Johnno și de ce nu l-a eliminat până acum din viața lui. E limpede că nu pentru înțelepciunea din conversație încă rezistă în anturajul lui. Tipul e inofensiv, să zicem… cel puțin, așa cred, că e inofensiv. Dar sunt atât de diferiți! Will este extrem de hotărât, e un bărbat de succes, o apariție atât de elegantă! Johnno e stângaci. Un repetent la capitolul viață. Pe continent, când l-am luat cu mașina din gară, puțea a iarbă și arăta de parcă ar fi dormit sub cerul liber. M-aș fi așteptat măcar să se bărbierească și să se tundă înainte să vină aici. Nu mi se pare o pretenție exagerată ca un cavaler de onoare să nu semene cu un om al cavernelor. După asta, am să-l trimit pe Will la el în dormitor cu un aparat de ras.

Will e prea bun pentru el. Din câte am auzit, i-a aranjat lui Johnno chiar și o audiție pentru *Supraviețuiește nopții,* de care, bineînțeles, s-a ales praful. Când l-am întrebat pe Will de ce continuă să fie așa de apropiat de Johnno, mi-a răspuns sec: „trecutul”.

— În prezent, nu mai avem prea multe în comun, mi-a zis el. Dar ne cunoaștem de-o viață.

Totuși Will poate fi de-a dreptul neîndurător. Ca să fiu sinceră, ăsta a fost, probabil, singurul lucru care m-a atras la el când ne-am întâlnit prima oară, un aspect pe care îl avem în comun și pe care l-am remarcat imediat. Pe lângă înfățișarea minunată și zâmbetul lui de campion, chestia care m-a atras cel mai mult a fost ambiția pe care o transmitea prin toți porii, dincolo de șarmul lui.

Așadar asta mă neliniștește, presupun. De ce-ar ține Will la prietenia cu unul ca Johnno, doar pentru că au un trecut comun? Poate doar dacă nu cumva trecutul îl are cu ceva la mână.

JOHNNO

Cavaler de onoare

Will iese prin chepeng cu un bax de Guinness în mână. Am urcat pe parapetul castelului Folly și privim prin crenelurile din piatră. E lung drumul până jos și o parte din zidăria de aici pare destul de instabilă. Unul care nu e învățat cu înălțimile s-ar putea s-o încurce. Mă simt ca un rege aici, cu soarele care îmi bate în față.

Will deschide o doză din bax.

— Poftim!

— Ah, marfă de calitate. Mersi, amice. Și-mi cer scuze că am dat buzna peste voi.

Îi fac cu ochiul.

— Parcă trebuia totuși să vă păstrați virginitatea până la nuntă, nu?

Will ridică din sprâncene, complet nevinovat.

— Nu știu despre ce vorbești. Eu și Jules verificam amplasamentul meselor.

— Ah, da? Așa îi zice acum? Totuși, sincer, îmi pare rău pentru costum, amice. Mă simt ca dracu' că l-am uitat.

Vreau să afle că îmi pare rău – că îmi iau în serios rolul de cavaler de onoare. Chiar țin la asta, vreau să fie mândru de mine.

— Nu-i niciun stres, spune Will. Nu-s convins că te încape costumul meu de rezervă, dar ești liber să-l probezi.

— Ești sigur că Jules n-are nimic împotrivă? Nu părea deloc încântată.

— Îhî, dă din mână Will. N-o deranjează.

Ceea ce înseamnă, probabil, că o deranjează, dar se va ocupa el de asta.

— OK. Mersi, amice.

Bea o gură de Guinness și se sprijină de peretele de piatră din spatele nostru. Pare că-și amintește brusc de ceva.

— A! Apropo, n-ai văzut-o cumva pe Olivia? Sora vitregă a lui Jules? Dispare întruna. E un pic cam… zice și face un gest cu mâna.

„Zărghită”, vrea să spună, dar rostește „fragilă”.

Am cunoscut-o pe Olivia mai devreme. E înaltă, brunetă, cu o expresie posacă și picioare care îi urcă parcă până la subsuori.

— Rușinică, îi spun eu. Doar… mă rog, nu-mi spune că n-ai observat?

— Johnno, are 19 ani, pentru numele lui Dumnezeu! spune Will. Nu fi scârbos! În plus, întâmplător, e sora logodnicei mele.

— La 19 ani e totuși majoră, spun eu, încercând să-l tachinez. Așa-i tradiția, nu? Cavalerul de onoare stă cu cea mai bună dintre domnișoarele miresei. Și cum e una singură, nu prea am de unde alege…

Will se strâmbă ca și cum aș fi spus ceva scabros.

— Nu cred că regula mai este valabilă când e cu 15 ani mai tânără ca tine, idiotule, spune el.

Acum o face pe politicosul, dar a alergat întotdeauna după fuste. Și, ce-i drept, și ele după el, ticălos norocos.

— N-ai voie să te-atingi de ea, ai înțeles? Să-ți intre bine în căpățâna aia seacă! zice și îmi dă o castană.

Nu-mi place faza cu „căpățâna seacă”. Nu sunt tocmai deștept. Dar nici nu-mi place să fiu tratat ca un idiot. Will știe bine. La școală, mi-a ținut mereu spatele pe chestia asta. Trec mai departe râzând. Îmi dau seama că nu a făcut-o cu intenție.

— Ascultă, spune el. Nu vreau să faci vreo gafă și să-i faci avansuri cumnatei mele adolescente. Jules m-ar *omorî*. Și te-ar omorî și pe tine.

— Bine, bine, cedez eu.

— În plus, adaugă el coborându-și vocea, mai e și problema cu… înțelegi tu… și face din nou gestul care vrea să însemne „zărghită”. Cred că moștenește asta de la mama lui Jules. Slavă Domnului că Jules a ratat genele astea! În fine, jos labele, ai priceput?

— Bine, bine…

Iau o dușcă din Guinnessul meu și râgâi puternic.

— Ai mai avut ocazia să faci cățărări în ultimul timp? mă întreabă Will, încercând evident să schimbe subiectul.

— Nu, zic eu. Nu chiar. Așa m-am ales cu asta, spun și mă mângâi pe burtă. Mi-e greu să-mi fac timp când nu-s plătit pentru asta, ca tine.

Partea amuzantă este că, cu ceva timp în urmă, eu eram cel pasionat de treburi de-astea. Tot ce ține de natură și aventuri. Până de curând, așa mi-am și câștigat existența, am lucrat la un parc de aventuri din Lake District.

— Mda. Să zicem, spune Will. E ciudat că… nu e atât de distractiv pe cât pare, serios.

— Mă cam îndoiesc, amice, zic eu. Ai cea mai fainăă meserie din lume.

— Mă rog, știi… nu e chiar atât de autentic; mult fum și oglinzi…

Pun pariu că folosește o dublură pentru cele mai periculoase scene. Lui Will nu i-a plăcut niciodată să se murdărească pe mâini. Susține că s-a antrenat mult pentru emisiune, totuși…

— Apoi mai e și treaba cu părul și machiajul, spune el, chestie caraghioasă dacă te gândești că filmăm o emisiune despre supraviețuire.

— Pot să jur că te dai în vânt după asta, spun eu, făcându-i cu ochiul. Pe mine nu mă prosteși.

A fost întotdeauna un pic înfumurat. O spun cu drag, bineînțeles. E un tip arătos și e conștient de asta. Se vede că

hainele pe care le poartă, inclusiv blugii, sunt de calitate, scumpe. Poate e influența lui Jules: și ea e o tipă stilată și-mi imaginez că-l poartă după ea prin magazine. Dar, pe de altă parte, nici nu cred că-l deranjează prea tare.

— Deci, îi spun, bătându-l pe umăr. Ești gata de însurătoare?

Zâmbește forțat și dă din cap.

— Da. Ce pot să spun? Sunt băgat până-n gât.

Am fost surprins când Will mi-a spus că vrea să se însoare, n-am de ce să mint. Mi s-a părut tot timpul un monden. Nicio femeie nu putea rezista farmecului băiatului-minune. La petrecerea burlacilor, mi-a povestit de niște tipe cu care fusese înaintea lui Jules.

— Vreau să spun, într-un fel a fost al naibii de bine. Nici măcar în facultate n-am mai avut parte de atâta acțiune, de când mi-am instalat aplicațiile alea. A trebuit să-mi fac analizele o dată la două *săptămâni.* Dar am dat și peste niște nebune, peste unele care s-au ținut de mine ca scaiul, înțelegi? Nu mai am timp pentru așa ceva. Și apoi am cunoscut-o pe Jules. Iar ea este… perfectă. Atât de sigură pe ea, pe ce vrea de la viață. Suntem identici.

Pun pariu că nici casa din Islington nu te-a deranjat, i-aș zice, dar nu îndrăznesc. *Tăticul putred de bogat.* Dar n-am cum să bat apropouri de-astea – oamenii devin ciudați când vorbesc despre bani. Însă dacă există ceva ce i-a plăcut lui Will mai mult decât femeile, atunci este vorba de bani. Poate i se trage din copilărie, când era mai necăjit decât ceilalți colegi ai noștri. E de înțeles. El învăța acolo pentru că tatăl lui era director, iar eu primisem o bursă sportivă. Familia mea nu face parte din cercurile înalte. Am fost remarcat la un turneu de rugby în Croydon, pe când aveam 11 ani, și așa l-au abordat pe tata. E un lucru destul de firesc pentru Trevs: e foarte important pentru ei să alcătuiască cea mai bună echipă cu putință.

O voce răsună de jos.

— Hei, hei, hei! Ce se-ntâmplă acolo?

— Băieți! strigă Will. Veniți aici, cu noi! Cu cât mai mulți, cu-atât mai bine!

Băga-mi-aș! Chiar îmi plăcea să fiu doar eu cu Will. Ies și ei prin chepeng – cei patru cavaleri. Mă retrag un pic, ca să le fac loc, salutându-i din cap pe fiecare, pe măsură ce-și fac apariția: Femi, apoi Angus, Duncan și Peter.

— Futu-i, dar suntem sus tare, spune Femi, privind în jos peste margine.

Duncan îl înșfacă pe Angus de umeri și se preface că-l împinge.

— Hopa, te-am salvat!

Angus scoate un țipăt ascuțit și râdem cu toții.

— Să nu îndrăznești! spune furios, revenindu-și în fire. Dumnezeule – e periculos ce-ai făcut, *futu-i*!

Se agață de peretele de piatră, de parcă ar fi pe muchie de cuțit, apoi se târăște și se așază lângă noi. Angus a fost întotdeauna cam pămpălău pentru gașca noastră, dar are meritul de a fi sosit cu elicopterul lui taică-său la începutul trimestrului.

Will le întinde dozele de Guinness pe care pusesem ochii de câteva secunde.

— Mersi, amice, spune Femi și se uită la doză. Când ești în Roma, deci?

Pete face semn din cap spre hăul care se cască sub noi.

— Mă gândesc că ți-ar prinde bine niște bere, ca să uiți de asta, Angus, amice.

— Da, dar nici să nu bei *prea* mult, zice Duncan. Că s-ar putea să nu-ți mai pese deloc.

— Of, mai tacă-ți gura, spune Angus supărat, înroșindu-se.

Totuși, e în continuare destul de palid și am impresia că se străduiește din greu să nu se uite peste margine.

— Mi-am adus geanta cu scule weekendul ăsta, anunță Pete în surdină, și cu ea poți să sari și să-ți iei zborul.

— Lupul nu-și schimbă năravul, nu-i așa, Pete? spune Femi. Iar ai dat iama în dulapul cu medicamente al maică-tii – îmi aduc aminte cum zăngănea geanta aia a ta când te-ai întors după ce-ai fost exmatriculat o săptămână.

— Da, confirmă Angus. Îi suntem cu toții recunoscători pentru asta.

— Chiar că *i-aș* fi și eu recunoscător, spune Duncan. Îmi amintesc ce bunăciune era maică-ta, Pete.

— Ai face bine să împărtășești cu noi iubirea mâine, amice, zice Femi.

Pete îi face cu ochiul.

— Doar mă cunoști. Întotdeauna mă sacrific pentru băieții mei.

— Dar acum ce-are? întreb eu.

Brusc, simt nevoia să fiu amețit, dar iarba pe care am fumat-o mai devreme și-a pierdut efectul.

— Îmi place atitudinea ta, J-dulăule, spune Pete. Dar trebuie s-o iei ușurel.

— Aveți grijă să vă comportați ca lumea mâine, zice Will mai în glumă, mai în serios. Nu vreau să mă dea de gol cavalerii mei.

— Ne comportăm ca lumea, amice, spune Pete cuprinzându-l cu brațul pe după umeri. Tot ce ne dorim este ca nunta tovarășului nostru să fie un eveniment de neuitat.

Will a fost mereu în centrul atenției, liantul grupului, și noi toți am gravitat în jurul lui. Bun la sport, bunicel la școală – cu puțin ajutor pe ici, pe colo. Simpatizat de toată lumea. Totul părea foarte natural la el, ca și cum nu ar fi depus niciun efort. Bine, ai fi zis asta dacă nu-l cunoșteai așa de bine ca mine.

Câteva clipe, stăm și bem în liniște, în lumina soarelui.

— Mă simt ca pe vremuri, la Trevs, spune Angus, istoricul de serviciu. Mai țineți minte cum băgăm pe furiș bere în școală? Și ne cățăram pe acoperișul sălii de sport, s-o bem?

— Îhî, face Duncan. Ți-n minte că și-atunci te căcai pe tine.

Angus se încruntă.

— Du-te dracului!

— Johnno era cel care făcea, de fapt, rost de ele, spune Femi, de la firma aia din sat.

— Mda, spune Duncan, pentru că era înalt, urât și păros ca dracu' chiar și la 15 ani, nu-i așa, amice? întreabă și se apleacă să-mi dea un pumn în umăr.

— Și beam berea caldă direct din doză, spune Angus, pentru că n-aveam unde s-o răcim. Cred că a fost cea mai grozavă chestie pe care am băut-o în viața mea – chiar dacă acum am putea bea cu toții câte-o nenorocită de sticlă de Dom Perignon pe zi, săptămână de săptămână, dac-am vrea.

— Ca în urmă cu câteva luni, vrei să spui, zice Duncan. La RAC.

— Când a fost asta? întreb eu.

— Ah, face Will. Îmi pare rău, Johnno. Știam că e prea departe pentru tine, tu fiind în Cumbria și alea, alea.

— O, spun eu. Mda, mi se pare firesc.

Mi-i imaginez cum beau un pahar de șampanie veche, în timp ce iau prânzul împreună la Royal Automobile Club, unul din locurile alea cu știaf, rezervate exclusiv membrilor. Așa, deci. Trag o dușcă zdravănă din doza de Guinness. Ce bine mi-ar prinde niște iarbă!

— Ni se părea palpitant, spune Femi, când eram în școală, la Trevs. Despre asta e vorba. Știind că puteam fi prinși.

— Iisuse, zice Will. Chiar trebuie să discutăm acum despre Trevs? E destul de nasol că trebuie să-l ascult pe taică-meu vorbind despre asta.

O spune zâmbind, dar observ că închide ușor ochii, ca și cum Guinnessul îi vine pe nas. L-am compătimit mereu pe Will din cauza lui taică-său. Nu e de mirare că s-a simțit obligat să arate ce poate. Știu că ar prefera să uite complet de acele locuri și vremuri. Și eu, la fel.

— Atunci, școala mi se părea atât de sinistră, spune Angus, dar acum, când privesc în urmă – și Dumnezeu știe ce vrea să spună asta despre mine – simt că, într-un fel, au fost cei mai importanți ani din viața mea. Adică nici în ruptul capului nu mi-aș trimite copiii acolo – sper să nu se supere tatăl tău pe mine, Will –, dar n-a fost chiar așa groaznic. Nu?

— Nu știu ce să zic, spune Femi șovăitor. Eu am fost persecutat destul de mult de profesori. Rasiști împuțiți.

Vorbește cu dezinvoltură, dar știu că nu i-a fost ușor să fie printre puținii copii de culoare din școală.

— Mie mi-a plăcut la nebunie, zice Duncan și, când ne uităm cu toții la el, continuă: Jur! Privind în urmă, îmi dau seama cât de important a fost, înțelegeți? N-aș fi vrut să se întâmple altfel. Ne-a unit.

— În fine, spune Will, să revenim în prezent. Cred că ne merge binișor la toți, n-ați zice?

Lui îi merge bine, cu siguranță. Și ceilalți se descurcă onorabil. Femi e chirurg. Angus muncește pentru firma de dezvoltare a tatălui său, Duncan e investitor de risc – orice ar însemna asta –, iar Pete lucrează în publicitate, un domeniu nu tocmai potrivit pentru dependența lui de cocaină.

— Și tu ce mai faci, Johnno? întreabă Pete, întorcându-se spre mine. Erai instructor de cățărări sau ceva de genul ăsta, nu?

Dau din cap că da.

— Parcul de aventură, spun eu. Nu doar cățărări. Și cum să supraviețuiești în sălbăticie, cum să construiești o tabără…

— Îhî, face Duncan, tăindu-mi macaroana, mă gândeam la o zi de team building – voiam să vorbesc cu tine. Îmi faci o reducere, ca-ntre prieteni?

— Mi-ar face mare plăcere, spun eu, gândindu-mă totodată că cineva care are atâția bani câți are Duncan nu ar avea nevoie de reduceri prietenești. Dar nu mă mai ocup cu asta.

— Oh?

— Nu. Mi-am deschis o afacere cu whisky. Urmează să-l lansez pe piață cât de curând. În următoarele șase luni, sau cam așa ceva.

— Și ai distribuitori? întreabă Angus.

Pare destul de iritat. Presupun că nu se potrivește cu imaginea pe care o are despre tontălăul și gogomanul de Johnno. Cumva am reușit să evit o slujbă plictisitoare de birou și să ies totuși în câștig.

— Am, spun eu, dând din cap. Am.

— Waitrose? întreabă Duncan. Sainsbury's?

— Și ceilalți.

— E concurență mare pe piață, spune Angus.

— Mda, confirm eu. Multe nume mari, de tradiție, mărci produse de celebrități – chiar și luptătorul ăla de UFC are una, Connor MacGregor. Dar noi am vrut să creăm o altă senzație, nu știu cum să zic, mai personală. Ca noile sticle de gin, dacă le știi.

— Din fericire, vom bea mâine din el, spune Will. Johnno ne-a adus o ladă. Poate gustăm un pic și în seara asta. Cum ziceai că se cheamă? Știu că era un nume tare.

— Hellraiser[1], îi amintesc eu. Chiar sunt mândru de numele ăsta. Nu seamănă cu mărcile alea vechi, prăfuite. Și sunt un pic supărat că Will a uitat denumirea – doar e trecută pe sticlele pe care i le-am adus ieri. Dar tipul ăsta se însoară mâine. Are altele pe cap.

— Cine-ar fi crezut? spune Femi. Iată-ne pe toți niște adulți respectabili. Și când te gândești de unde am pornit… Repet, fără să-l jignesc pe tatăl tău, Will. Dar locul ăla era parcă dintr-un alt secol. Am avut noroc și am scăpat cu viață – plecau câte patru băieți pe trimestru, dacă țin bine minte.

Eu n-aș fi avut cum să plec. Ai mei erau extrem de încântați de bursa de rugby, de faptul că intrasem la o școală atât de selectă – o școală cu *internat,* parcă desprinsă dintr-un roman. De toate oportunitățile care mi se ofereau, sau cel

puțin așa credeau ei.

— Mda, spune Pete. Vă mai amintiți de băiatul ăla care a băut etanol din laboratorul de științe pentru că i-a zis cineva că n-are curaj s-o facă – cum l-au dus de urgență la spital? Apoi era mereu câte unul care ceda nervos…

— Ah, drace, face Duncan emoționat, mai era și copilul ăla mic și slăbănog, care a murit. Doar cei puternici supraviețuiesc, zice și zâmbește amar, întorcându-și capul către fiecare din noi. Și scandalagiii, nu-i așa băieți? Din nou împreună weekendul ăsta!

— Da! spune Femi. Dar uită-te la noi!

Arată cu degetul spre locul în care i s-a rărit părul.

— Îmbătrânim și devenim plictisitori, nu-i așa?

— Vorbește în numele tău, amice! îl îndeamnă Duncan. Cred că suntem încă în stare să încingem atmosfera dacă situația o cere.

— Nu și la nunta mea, spune Will, dar zâmbește.

— *Mai ales* la nunta ta, zice Duncan.

— Am crezut că o să te-nsori primul, amice, îi spune Femi lui Will. Ținând cont de slăbiciunea domnișoarelor pentru tine.

— Iar eu am crezut că n-o să se însoare niciodată, adaugă Angus, pupincurist ca de obicei, ținând cont de slăbiciunea lor *exagerată* pentru tine. De ce-ai vrea să te așezi la casa ta?

— O mai ții minte pe tipa aia de care te-ai frecat? întreabă Pete. De la sală? Și poza cu ea la bustul gol? Iisuse!

— Pusă la colecția de poze pentru masturbat, se amuză Angus. Încă mă mai gândesc la poza aia uneori.

— Da, pentru că tu nu te bucuri niciodată de acțiune, spune Duncan.

Will face cu ochiul.

— În fine! Fiindcă suntem cu toții aici – chiar așa bătrâni și plictisitori, cum ai spus tu cu atât farmec, Femi –, cred că se cuvine un toast.

— Beau pentru asta, spune Duncan, ridicând doza.

— Și eu, zice Pete.

— Pentru supraviețuitori! toastează Will.

— Pentru supraviețuitori! repetăm noi ca un ecou.

Și o clipă, atâta doar, uitându-mă la ceilalți, îmi par altfel, mai tineri. Ca și cum i-ar fi poleit soarele. Din unghiul ăsta nu zăresc chelia lui Femi sau burta lui Angus, iar Pete arată de parcă ar ieși din casă doar noaptea. Și, deși pare imposibil, chiar și Will arată mai bine, mai luminos. Trăiesc brusc sentimentul că ne-am întors la școală, că stăm pe acoperișul sălii de sport și nu ni s-a întâmplat încă nimic rău. Ce n-aș da să mă pot întoarce în vremurile alea!

— În regulă, spune Will, sorbind ce a mai rămas în doza de Guinness. Ar fi cazul să cobor. Trebuie să sosească Charlie și Hannah. Jules vrea să organizeze la debarcader o petrecere de întâmpinare.

Presupun că după ce vor sosi toți invitații de peste weekend, lucrurile vor lua o turnură mai serioasă. Dar mi-aș dori pentru o clipă să putem fi din nou doar noi doi, Will și cu mine, să flecărim așa cum am făcut-o înainte să vină și ceilalți. Nu prea m-am văzut cu el în ultima vreme. Cu toate astea, mă cunoaște mai bine decât oricine altcineva pe lumea asta. Și eu pe el.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Dormitorul meu a fost cândva al unei cameriste, din câte se pare. Am aflat destul de repede că mă aflu sub camera lui Jules și Will. Aseară am auzit *totul*. Deși n-am vrut, evident. Dar cu cât mă chinuiam mai tare, cu atât auzeam fiecare sunet, fiecare geamăt, fiecare oftat. De parcă și-ar fi *dorit* să-i ascult. Și dimineață au făcut-o din nou, dar cel puțin atunci am putut să ies, să evadez din castel. Am fost instruiți cu toții să nu ne plimbăm pe insulă după lăsarea întunericului. Dar, dacă se repetă povestea și în seara asta, n-am să mai rămân în cameră nici în ruptul capului. Prefer să-mi încerc norocul în mlaștină și printre stânci.

Îmi comut în mod repetat telefonul pe modul Avion, să văd dacă se întâmplă ceva cu mesajul FĂRĂ SEMNAL, dar nu se întâmplă nici pe dracu'. Mă îndoiesc că am primit vreun mesaj. Am cam pierdut legătura cu toți prietenii mei. Nu fiindcă s-ar fi răcit relațiile dintre noi. Are, mai degrabă, legătură cu faptul că am plecat din lumea lor după ce am renunțat la facultate. La început, îmi trimiteau mesaje:

Sper că ești OK, gagico!

Sună dacă vrei să vorbești cu cineva, Livs!

Ne vedem curând, bine?

Ne este dor de tine!

Ce s-a întâmplat????

Brusc, simt că nu pot să mai respir. Întind mâna spre noptieră. Aparatul de ras e acolo: atât de mic, dar atât de ascuțit. Îmi trag blugii în jos și apăs cu marginea aparatului pe coapsa interioară, în apropierea chiloților, îl trag prin carne până țâșnește sângele. Roșul e acolo atât de închis prin comparație cu pielea alb-vineție! Nu e o tăietură prea adâncă; mi-am făcut altele și mai serioase. Dar senzația de usturime

concentrează totul într-un singur punct, în locul în care metalul îmi pătrunde în carne, așa că, o clipă, nu există altceva. Respir cu ceva mai multă ușurință. Poate ar fi cazul să-mi mai fac una…

Se aude o bătaie în ușă. Scap aparatul de ras din mână și mă chinui să-mi închei blugii.

— Cine e? strig eu.

— Eu, spune Jules, împingând ușa înainte s-o invit să intre, ceea ce e atât de tipic pentru ea.

Slavă Domnului că am reacționat repede!

— Vreau să te văd în rochia de domnișoară de onoare, spune ea. Avem un pic de timp la dispoziție înainte să sosească Hannah și Charlie. Johnno și-a uitat *dracului* costumul, așa că vreau să mă asigur că cel puțin unul dintre participanții la nuntă arată bine.

— Am probat-o deja, îi zic. Îmi vine bine, fără discuție.

Minciună. Habar n-am dacă e așa sau nu. Trebuia să merg la magazin, s-o probez. Dar am inventat câte o scuză de fiecare dată când Jules încerca să mă ducă acolo: în cele din urmă, a renunțat și a cumpărat-o ea, cu condiția să o probez și să o dau la modificat imediat. I-am spus că am făcut asta, dar n-am reușit să mă motivez s-o îmbrac. A rămas în cutia ei mare și țeapănă de carton, încă din momentul când mi-a trimis-o Jules.

— Poate că ai probat-o *tu,* spune Jules, dar vreau și *eu* s-o văd, zice și îmi zâmbește din senin, ca și cum tocmai și-ar fi amintit că trebuia s-o facă. Poți să te schimbi la noi în dormitor, dacă vrei. Spune asta de parcă mi-ar oferi nu știu ce privilegiu uimitor.

— Nu, mersi, îi răspund. Prefer să rămân aici…

— Haide, spune ea. Avem o oglindă mare și frumoasă.

Îmi dau seama că nu am încotro. Mă duc la șifonier și iau cutia imensă, de culoarea oului de rață. Gura lui Jules se încordează. Îmi dau seama că e furioasă că n-am pus rochia pe umeraș.

În copilăria mea împreună cu Jules, m-am simțit uneori ca și cum aș fi avut o a doua mamă sau o mamă ca toate celelalte – autoritară, strictă și așa mai departe. Mama nu a fost niciodată așa, dar Jules, da.

Merg în urma ei spre dormitorul lor. Chiar dacă Jules este *super* îngrijită și chiar dacă au deschis o fereastră, să intre aer curat, aici miroase a trupuri și a aftershave și, cred (*deși nu vreau să mă gândesc*), a sex. Mi se pare aiurea să mă aflu aici, în spațiul lor intim.

Jules închide ușa și se întoarce spre mine cu brațele încrucișate.

— Hai, dă-i drumul! spune ea.

Mi se pare că nu am de ales. Jules se pricepe de minune să te pună în postura asta. Mă dezbrac până rămân în chiloți, încrucișându-mi strâns picioarele, în cazul în care coapsa încă-mi sângerează. Dacă observă Jules, am să-i spun că mi-a venit ciclul. Pielea mi se face de găină sub adierea ușoară care pătrunde pe fereastră. O simt pe Jules cum stă cu ochii pe mine; mi-aș dori să-mi ofere un pic de intimitate.

— Ai slăbit, spune critic.

Tonul ei este grijuliu, dar nu pare complet sincer. S-ar putea să fie invidioasă. Odată, când s-a îmbătat, a povestit cum în școală copiii se luau de ea pentru că era „durdulie”. Mereu face comentarii despre greutatea mea, de parcă n-ar ști că am fost dintotdeauna slabă, încă de când eram mică. Dar se poate să-ți urăști corpul și dacă ești slabă. Să simți că te-a decepționat.

Jules are dreptate totuși. Chiar am slăbit. Nu-mi mai vin decât blugii cei mai strâmți și chiar și ăștia îmi alunecă de pe talie. Nu m-am străduit să slăbesc sau ceva de genul ăsta. Dar senzația de vid pe care o am când nu mănânc… se potrivește cu felul în care mă simt. Mi se pare firească.

Jules scoate rochia din cutie.

— Olivia, spune ea îmbufnată. Ai lăsat-o aici tot timpul ăsta? Uită-te la cutele astea! Mătasea e extrem de delicată…

Am crezut c-o să ai și tu grijă de ea!

Parcă vorbește cu un copil. Poate chiar crede asta. Dar nu mai sunt copil.

— Scuze, spun eu. Am uitat.

Minciună.

— Ei bine… Slavă *cerului* că am adus un fier de călcat. O să dureze totuși o veșnicie până îndrepți toate cutele. Dar o să te ocupi de asta mai târziu. Deocamdată, probeaz-o.

Mă pune să întind mâinile, ca un copil, și îmi trage rochia peste cap. Când face asta, observ un semn roz, strălucitor, de vreo doi centimetri și ceva pe partea interioară a încheieturii mâinii ei. E o arsură, cred. Pare dureroasă și mă întreb de unde o are: Jules e foarte atentă, în mod normal nu e niciodată atât de neîndemânatică încât să se frigă în halul ăsta. Dar înainte să apuc să văd mai bine, mă prinde de mâini și mă trage spre oglindă, ca să ne uităm amândouă cum îmi stă cu rochia. E roz ca pudra, ceva ce n-aș purta niciodată, pentru că mă face să par și mai palidă. Aproape aceeași culoare ca și manichiura elegantă pe care m-a obligat Jules să mi-o fac săptămâna trecută, la Londra. Jules nu era mulțumită de aspectul unghiilor mele – i-a spus manichiuristei „să facă tot ce se poate cu ele”. Când îmi privesc acum mâinile, îmi vine să râd: rozul strident de prințesă sclipește pe unghiile mele roase până în carne, cu cuticulele sângerii.

Jules face un pas în spate, cu brațele încrucișate, mijind ochii.

— E cam largă. Dumnezeule, sunt sigură că asta e cea mai mică măsură posibilă. Pentru *numele lui Hristos,* Olivia! Ar fi trebuit să-mi spui că nu-ți vine bine – aș fi dus-o la strâmtat. Dar… se încruntă, dându-mi târcoale, iar eu simt din nou adierea vântului și încep să tremur. Nu știu ce să zic, poate că merge și așa, un pic mai largă. Bănuiesc că e și ăsta un *look,* într-un fel…

Mă analizez în oglindă. Forma rochiei, în sine, nu e prea agresivă: o croială dreaptă, simpatică, destul de asemănătoare cu stilul anilor ’90. Aș purta așa ceva dacă ar avea altă

culoare. Jules nu se înșală; nu arată rău. Doar că mi se văd chiloții negri și sfârcurile prin material.

— Nu-ți face griji, spune Jules, ca și cum mi-ar citi gândurile. Am un sutien cu adeziv pentru tine. Și ți-am cumpărat o pereche de tanga invizibili – mi-am închipuit că tu n-ai așa ceva.

Grozav! În felul ăsta, am să mă simt și mai dezbrăcată, la dracu'!

E ciudat cum stăm în fața oglinzii, Jules în spatele meu, uitându-ne amândouă la reflexia mea. Există diferențe evidente între noi. În primul rând, siluetele noastre sunt complet diferite, plus că eu am nasul mai subțire – moștenit de la mama –, iar Jules are un păr mai frumos, des și strălucitor. Dar când stăm una lângă alta, îmi dau seama că semănăm mai bine decât ar spune oamenii. Avem aceeași formă a feței, a mamei. Se vede că suntem surori, sau pe aproape.

Mă întreb dacă a remarcat și Jules asemănarea dintre noi. Expresia ei este tot timpul bizară și arțăgoasă.

— Of, Olivia, spune ea.

Și apoi – zăresc ce se întâmplă în oglinda din fața noastră, înainte să simt efectiv – se întinde și îmi cuprinde palma cu mâinile ei. Încremenesc. Nu-i stă deloc în fire: nu se omoară după contactul fizic sau afecțiune.

— Uite, spune ea, știu că nu ne-am înțeles chiar tot timpul. Dar *sunt* mândră să fii domnișoara mea de onoare, înțelegi, nu-i așa?

— Da, zic, dar cuvântul sună un pic ca un orăcăit.

Jules îmi strânge mâna, ceea ce pentru ea echivalează cu o îmbrățișare din tot sufletul.

— Mi-a spus mama că te-ai despărțit de tipul ăla. Știi, Olivia, la vârsta ta, ți se pare, poate, un capăt de lume. Dar ai să cunoști apoi pe cineva cu care *chiar* ai să te potrivești și ai să vezi diferența. Ca mine și Will…

— Mi-e bine, o asigur eu. E totul bine.

Minciună. Nu vreau să mai vorbesc despre asta cu nimeni. Cu Jules, cu atât mai puțin. E ultima persoană care ar înțelege dacă i-aș spune că nu-mi amintesc de ce m-am străduit vreodată să mă machiez, să port lenjerie frumoasă, să-mi cumpăr haine noi sau să merg să mă tund. Mi se pare că altcineva a făcut toate astea în locul meu.

Brusc, mă simt foarte straniu. O stare de leșin și de greață. Mă clatin puțin și Jules mă prinde strâns cu mâinile de subsuori.

— Sunt bine, spun eu înainte să apuce să mă întrebe ce s-a întâmplat.

Mă aplec și-mi desfac pantofii gri de mătase, ultrasofisticați, pe care mi i-a ales Jules, cu cataramele lor cu pietre prețioase, și durează o veșnicie, fiindcă mâinile îmi sunt deodată stângace, neîndemânatice. Apoi mă întind și-mi trag rochia peste cap, cu o mișcare atât de puternică, încât Jules icnește, temându-se că am s-o rup.

— Olivia! spune ea. Ce *Dumnezeu* te-a apucat?

— Îmi pare rău, zic eu, însă doar mimez cuvintele, nu reușesc să scot niciun sunet.

— Ascultă, mă atenționează ea. Te rog eu, măcar zilele astea încearcă să te străduiești puțin. *OK*? E nunta mea, Livvy. Am muncit din greu să fie perfectă. Ți-am cumpărat rochia asta – mi-ar plăcea s-o porți, pentru că vreau să fii acolo, să fii domnișoara mea de onoare. *Înseamnă* mult pentru mine. Ar trebui să însemne și pentru tine. Nu-i așa?

Dau din cap aprobator.

— Da, așa e.

După care, pentru că mi se pare că se așteaptă să continui, adaug:

— Sunt OK. Nu știu ce… ce-a fost asta, mai devreme. Sunt bine acum.

Minciună.

JULES

Mireasa

Împing ușa de la dormitorul mamei și mă învăluie un nor de parfum Shalimar și, n-ar fi exclus, fum de țigară. Sper că nu fumează înăuntru. Mama stă în fața oglinzii, în chimonoul ei de mătase, ocupată să-și contureze buzele cu carminul care o caracterizează.

— Doamne, ce expresie criminală! Ce dorești, dragă?

Dragă.

Cruzimea stranie a acestui cuvânt.

Îmi păstrez tonul calm, rațional. Astăzi sunt în apele mele.

— Sper că Olivia se va comporta cum trebuie mâine, nu?

Mama oftează plictisită. Ia o înghițitură din paharul de lângă ea. Seamănă suspect de mult cu un martini. Minunat, deci a trecut deja pe tărie.

— Am ales-o ca domnișoară de onoare, spun eu. Aș fi putut alege din vreo 20 și ceva de persoane, îi zic, ceea ce nu-i chiar adevărat. Dar se poartă de parcă ar fi cine știe ce corvoadă. Nu i-am cerut să facă mai nimic. La petrecerea burlăciței n-a venit, deși aveam în vilă o cameră liberă pentru ea. Mi s-a părut foarte ciudat…

— Puteam să vin eu în schimb, dragă…

Mă holbez la ea. Nu mi-a trecut prin minte că i-ar fi plăcut să participe. În plus, nici *gând,* la naiba, s-o invit pe mama la petrecerea burlăciței. S-ar fi transformat, inevitabil, într-un spectacol de prost-gust.

— Ascultă, spun eu. Nu mai contează toate astea. Fac parte din trecut, să zicem. Dar oare se va strădui măcar să *pară* că se bucură pentru mine?

— A trecut prin niște încercări grele, comentează mama.

— Pentru că s-a despărțit de iubitul ei sau ce-o fi fost ăla, vrei să spui? Erau împreună doar de câteva luni, din câte am văzut eu pe Instagram. Ce să zic, o poveste de dragoste de proporții epopeice!

O umbră de irascibilitate s-a cuibărit în mine, în pofida bunelor mele intenții.

Mama mea se concentrează acum să ducă la bun sfârșit conturul migălos al arcului lui Cupidon.

— Dar, dragă, spune ea după ce a terminat, dacă te gândești bine, nici tu și superbul Will nu sunteți împreună de *prea* mult timp, nu-i așa?

— E cu totul altceva, sar urzicată. Olivia are 19 ani. E încă adolescentă. Adolescenții *cred* că iubesc, când, de fapt, e vorba doar de hormonii care clocotesc în ei. Și *eu* m-am crezut îndrăgostită când eram de vârsta ei.

Mă gândesc la Charlie când aveam 18 ani: la bronzul puternic, nuanța biscuitului, la linia albă, vizibilă uneori de sub pantalonii lui scurți. Cred că mama n-a știut niciodată – sau nu s-a interesat – de problemele mele sentimentale din adolescență. Era prea ocupată să-și vadă de viața ei. Slavă cerului; nu cred că există vreun adolescent care să-și dorească atenție. Și, cu toate acestea, nu pot să nu mă gândesc că asta e o dovadă că ea și Olivia au o relație mult mai caldă decât am avut noi vreodată.

— Când m-a părăsit taică-tău, spune mama, amintește-ți că aveam cam aceeași vârstă. Și un bebeluș…

— Știu, mamă, am spus încercând să fiu cât mai răbdătoare cu putință.

M-am săturat să aud cum nașterea mea a curmat ceea ce s-ar fi putut dovedi *probabil,* teoretic, o carieră strălucită pentru mama.

— Știi prin ce-am trecut? mă întreabă ea.

Of, iar începe: aceeași poveste răsuflată. Să încerci să-ți urmezi cariera și să ai grijă de un bebeluș? Să-ți câștigi pâinea, să ajungi undeva în viață? Doar ca să ai ce să pui pe

masă?

Poate că ar fi trebuit să renunți la tentativele de a lucra ca actriță, îmi zic în sinea mea. *Dacă voiai într-adevăr să ai ce să pui pe masă, poate că asta n-a fost cea mai rațională soluție cu putință. Nu te obliga nimeni să-ți cheltui salariul infim pe apartamentul din Shaftesbury Avenue, în Zona Unu, și din cauza asta să nu mai avem ce mânca. Nu e vina mea că ai luat niște decizii proaste în adolescență și ai rămas cu burta la gură.*

Ca de obicei, nu scot o vorbă despre toate astea.

— Acum vorbeam despre Olivia, spun în schimb.

— Ei bine, reia mama, să zicem că experiența Oliviei nu se reduce la o despărțire dureroasă.

Își studiază luciul unghiilor – același carmin, parcă și-ar fi înmuiat degetele în sânge.

Bineînțeles, mă gândesc. Doar e vorba despre Olivia, așa că trebuie să fie ceva special și diferit. *Ai grijă, Jules. Nu fi răutăcioasă! Comportă-te ireproșabil!*

— Atunci, ce? întreb eu. Ce s-a mai întâmplat?

— Nu-i frumos să-ți spun eu.

Surprinzătoare discreția asta, atipică pentru mama.

— Și, în plus, adaugă ea, Olivia seamănă cu mine la faza asta – e o sufletistă. Noi nu putem pur și simplu… să ne fardăm sentimentele și să bravăm, așa cum fac unii oameni.

Știu că, într-un fel, are dreptate. Știu că Olivia este *într-adevăr* sensibilă, prea sensibilă, că pune totul la suflet. E o visătoare. Se întorcea mereu de la școală cu tot felul de julituri și vânătăi pe care și le făcuse în parc, ciocnindu-se de diverse chestii. Își roade unghiile, despică firul în patru și gândește prea mult. E „fragilă”. Dar și răsfățată.

Și nu am cum să nu înțeleg aluzia critică a mamei când s-a referit la „unii oameni”. Doar pentru că unii dintre noi nu ne punem inima pe tavă, doar pentru că am descoperit un mod prin care să ne *gestionăm* sentimentele – asta nu înseamnă că

nu le avem.

Respiră, Jules!

Îmi amintesc cât de ciudat s-a uitat Olivia la mine când i-am spus că m-aș bucura să-mi fie domnișoară de onoare. Nu mi-am putut înăbuși senzația de durere când a probat rochia și hainele au alunecat de pe ea, dezvăluindu-i trupul subțire, fără vergeturi. Știu că și-a dat seama că o priveam. Este, cu siguranță, prea slabă și prea palidă. Și totuși, incredibil de frumoasă. Ca unul dintre fotomodelele androgine din anii ’90: un fel de Kate Moss, într-o cameră de cămin studențesc, cu o lumină feerică în fundal. Privind-o, am trăit aceleași două sentimente contrare care mă încearcă mereu când am de-a face cu Olivia: o afecțiune profundă, aproape dureroasă, și o invidie condamnabilă, ascunsă.

Presupun că n-am fost atât de afectuoasă cu ea pe cât aș fi putut. Acum a mai crescut, s-a mai copt la minte – și, în ultimul timp, mai ales de la petrecerea de logodnă încoace, a fost remarcabil de cool. Dar, când era mică, Olivia încerca să-mi calce pe urme ca un cățeluș care te adoră. Mă obișnuisem cu efuziunile ei neîmpărtășite. Chiar dacă o invidiam.

Mama se întoarce pe scaun spre mine. Chipul ei a căpătat brusc o expresie foarte gravă, care nu-i stă deloc în fire.

— Ascultă! A avut o perioadă dificilă, Jules. Nu ți-aș putea povesti nici măcar jumătate. Biata fată a suferit mult.

Biata fată! Mă atac la faza asta. Credeam că m-am imunizat până acum. Mi-e jenă să văd că nici pe departe: săgeata mică a invidiei îmi pătrunde în inimă.

Respir adânc. Îmi reamintesc unde mă aflu, că urmează să mă mărit. Dacă eu și Will vom avea copii, copilăria lor nu va semăna nicidecum cu a mea – mama și șirul ei de iubiți, toți actori, veșnic „pe cale să dea marea lovitură”. Câte cineva pregătindu-mi un culcuș printre haine, la inevitabilele petreceri post-eveniment din Soho, pe când aveam șase ani, în timp ce colegii mei de clasă dormeau duși de câteva ore bune.

Mama se întoarce spre oglindă. Se privește mijind ochii, își împinge părul într-o parte, apoi în cealaltă, îl răsucește la

spate.

— Trebuie să arăt bine pentru cei nou-sosiți, spune ea. Nu-i așa că-s *frumoși* prietenii lui Will?

Of, *Hristoase!*

Olivia nici nu-și închipuie ce bine i-a mers, cât a fost de norocoasă. Pentru ea, era totul normal. Când tatăl ei, Rob, a fost aproape de ele, mama s-a transformat într-un părinte-model: făcea de mâncare, insista să o culce până în ora 8, camera era plină de jucării. În cele din urmă, mama s-a plictisit să se joace de-a familia fericită. Dar nu înainte ca Olivia să se bucure de o copilărie sănătoasă, satisfăcătoare. Nu înainte să ajung aproape s-o *urăsc* pe acea fetiță pentru tot ce avea și nici prin minte nu-i trecea că are.

Simt nevoia să sparg ceva. Pun mâna pe lumânarea Cire Trudon de pe măsuța de toaletă, o ridic, îmi imaginez ce-aș simți dacă aș vedea cum se sparge în mii de bucățele. Dar nu mai fac așa ceva – știu să mă stăpânesc. În mod evident, nu mi-aș dori ca Will să vadă această latură a mea. Dar când sunt cu cei din familie, îmi dau seama cum regresez, cum permit vechilor meschinării, invidii și dureri să mă ia cu asalt, transformându-mă din nou în adolescenta Jules, care pune la cale un plan de evadare. Trebuie să fiu mai presus de asta. Mi-am croit propriul drum. Și weekendul ăsta va fi o mărturie în acest sens. Marșul meu victorios.

Pe fereastră, aud huruind motorul unei bărci. Trebuie să sosească Charlie. Charlie mă va ajuta să mă simt mai bine.

Pun lumânarea la loc.

HANNAH

Invitată

Până să ajungem, în sfârșit, în apele ceva mai liniștite ale golfului insulei, mi-a fost rău de trei ori, iar umezeala și frigul m-au pătruns până la os, făcându-mă să mă simt ca o cârpă veche de vase și agățându-mă de Charlie ca de o plută umană. Nu știu cum am să cobor de pe vas, fiindcă simt că picioarele mele nu mai au oase. Mă întreb dacă lui Charlie are să-i fie rușine să se afișeze cu mine în halul în care arăt acum. Întotdeauna s-a comportat puțin straniu în preajma lui Jules. Mama ar numi asta „a-ți da aere”.

— Oh, privește, spune Charlie, vezi plajele de-acolo? Nisipul este într-adevăr alb.

Văd cum, în apele puțin adânci, marea capătă uimitoare nuanțe turcoaz, cum lumina străpunge valurile. La o extremitate, țărmul dantelat continuă în depărtări cu stânci spectaculoase și înălțimi uriașe, separate de restul peisajului. La cealaltă extremitate se găsește un castel neverosimil de mic, chiar pe un promontoriu, cocoțat în vârful unui recif și deasupra mării care freamătă la poalele lui.

— Uită-te la castel, îl îndemn eu.

— Cred că e Folly, spune Charlie. Cel puțin, așa l-a numit Jules.

— Era firesc ca niște oameni cu ștaif să-i dea un nume pe măsură.

Charlie mă ignoră.

— Vom dormi acolo. Ar trebui să fie interesant. Și distractiv, nu crezi? Știu că luna asta a fost cam dificilă.

— Îhî, dau din cap.

Charlie mă strânge de mână. Tăcem amândoi pentru o clipă.

— Și mai știi ce? zice el apoi. Vom fi fără copii de data asta. Adulți singuri din nou.

Îi arunc o privire. Mi s-a părut oare sau tonul lui ascunde un strop de amărăciune? E adevărat că nu am făcut mare lucru în ultima vreme în afară de faptul că le-am purtat de grijă celor doi omuleți. Mi se pare uneori că Charlie e un pic gelos pentru câtă dragoste și atenție le ofer copiilor.

— Mai ții minte cum era pe vremuri? mi-a spus Charlie acum o oră, pe când străbăteam cu mașina frumosul ținut Connemara, admirând iarba roșie și înălțimile întunecate. Când ne urcam cu cortul în tren și mergeam și campam undeva în sălbăticie tot weekendul? Dumnezeule, mi se pare că a trecut o veșnicie!

Pe atunci, ne petreceam weekenduri întregi făcând sex, scoțând capul în lume doar ca să mâncăm sau să mergem la plimbare. Nu știu cum, dar mereu aveam bani de rezervă. Da, viețile noastre s-au îmbogățit acum într-un mod diferit, dar înțeleg la ce se referă Charlie. Am fost primii din grupul nostru de prieteni care au avut copii – am rămas însărcinată cu Ben înainte să ne căsătorim. Deși n-aș schimba lucrurile pentru nimic în lume, mă întreb dacă n-am pierdut totuși câțiva ani buni de distracție lipsită de griji. Câteodată, mi se pare că am pierdut pe parcurs o bucată din mine. Din acea fată care rămânea de fiecare dată pentru încă un pahar, căreia îi plăcea să danseze. Uneori, mi-e dor de ea.

Charlie are dreptate. Se impunea să plecăm undeva un weekend, doar noi doi. Singura mea dorință însă ar fi fost ca prima noastră evadare serioasă, după veacuri întregi, să nu aibă loc la nunta fistichie a înspăimântătoarei prietene a lui Charlie.

Nu vreau să mă concentrez prea tare să-mi amintesc când am făcut sex ultima oară, pentru că răspunsul ar fi prea deprimant. A trecut ceva vreme, oricum. În onoarea acestui weekend, m-am epilat inghinal cu ceară pentru prima oară după… Dumnezeu știe cât timp, mult, în orice caz, dacă nu pun la socoteală cutiuțele de uz personal uitate, în mare parte, nefolosite în dulapul din baie. Câteodată, de când avem copiii,

parcă suntem, mai degrabă, colegi sau parteneri într-o firmă aflată la început, pe un drum șubred, și mai puțin iubiți. Iubiți. Când ne-am gândit oare ultima dată la noi înșine?

— Rahat, spun eu, încercând să-mi abat gândurile în altă direcție, ce marchiză! E uriașă.

E atât de mare, că pare un oraș de corturi, nu o structură unică. Dacă exista cineva care să aibă o marchiză cu *adevărat* pompoasă, aceasta nu putea fi decât Jules.

Restul insulei pare, dacă e posibil așa ceva, și mai ostil decât de la depărtare. Nu-mi vine să cred că acest loc respingător ne va găzdui în zilele următoare. Pe măsură ce ne apropiem, zăresc un complex de clădiri mici, închise la culoare, în spatele castelului Folly. Și pe creasta dealului, care se înalță dincolo de marchiză, observ niște mici forme întunecate. La început, am crezut că sunt oameni; o armată de siluete ieșite în întâmpinarea noastră. Doar că sunt ciudat și incredibil de nemișcate. După ce ne apropiem mai mult, îmi dau seama că acele forme stranii verticale sunt pietre de mormânt. Și ceea ce semăna cu niște uriașe capete bulboase sunt cruci, cruci celtice, cercuri rotunde care înglobează un simbol cu brațe egale.

— Uite-i! spune Charlie și le face cu mâna.

Zăresc un grup de persoane pe debarcader, care ne salută făcându-ne cu mâna. Îmi trec degetele prin păr, cu toate că experiența îndelungată m-a învățat că așa îl voi zburli și mai tare. Aș fi vrut să am o sticlă de apă, să-mi clătesc gura ca să scap de gustul acru.

Pe măsură ce ne apropiem, reușesc să-i identific mai clar. O remarc pe Jules și, chiar și de la distanță, se vede că arată impecabil: singura persoană care poate purta haine albe într-un astfel de loc fără să le păteze imediat. Lângă Jules și Will stau două femei care nu pot fi decât rudele lui Jules – părul brunet, strălucitor, le dă de gol.

— Uite-o pe mama lui Jules, spune Charlie, arătând spre femeia mai în vârstă.

— Uau! fac eu. Nu e deloc așa cum mi-am imaginat-o.

Poartă blugi negri skinny, ochelari fumurii cu rame ochi-de-pisică și are o tunsoare bob, sclipitoare. Nu pare suficient de bătrână, încât să aibă o fiică de 30 și ceva de ani.

— Da, a născut-o pe Jules când era destul de tânără, spune Charlie, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Și aia trebuie să fie… Iisuse Hristoase! Îmi închipui că nu poate fi decât Olivia. Surioara vitregă a lui Jules.

— Nu mai pare atât de micuță acum, spun eu.

E mai înaltă decât Jules și decât mama ei; are o siluetă total diferită de a lui Jules, care e toată numai forme. Arată extraordinar, e frumoasă chiar, iar pielea ei foarte, foarte, foarte palidă se potrivește de minune cu părul brunet. Îmbrăcată în blugi, picioarele ei sunt două linii lungi și subțiri desenate în cărbune. Dumnezeule, aș ucide pentru așa niște picioare.

— Nu-mi vine să cred cât a crescut, spune Charlie.

Acum vorbește mai mult în șoaptă, fiindcă suntem destul de aproape, încât să ne audă. Pare un pic speriat.

— Ea e cea care era îndrăgostită de tine? întreb eu, extrăgând informația dintr-o conversație cu Jules pe jumătate uitată.

— Da, spune el, zâmbind amar. Dumnezeule, Jules mă tachina întruna pe subiectul ăsta. Era destul de jenant. Amuzant, totuși jenant. Tipa inventa pretexte să vină să vorbească cu mine și-mi dădea târcoale în modul ăla tulburător de provocator de care numai puștoaicele de 13 ani sunt în stare.

Mă uit la superba ființă de pe debarcader și mă gândesc: pun pariu că azi n-ar mai fi la fel de stânjenit.

Mattie își face brusc de lucru prin preajma noastră, punând într-o parte tranchetul, pregătind parâmele.

Charlie face un pas în față:

— Dă-mi voie să te ajut…

Mattie îl alungă cu un gest, ceea ce presupun că l-a deranjat

un pic pe Charlie.

— Arunc-o aici! zice Will.

Se îndreaptă spre noi pe debarcader. La televizor, e un tip arătos. În carne și oase, e… ei bine, îți taie răsuflarea.

— Dă-mi voie să te-ajut! îi strigă lui Mattie.

Mattie îi aruncă o frânghie și Will o prinde din zbor cu precizie, descoperindu-și o parte din abdomenul lucrat, de sub puloverul Aran împletit. Mă întreb dacă Charlie nu s-a zbârlit cumva lângă mine. Bărcile sunt pasiunea lui: în tinerețe, a fost instructor de navigație. Dar *tot* ce are legătură cu natura pare la îndemâna lui Will.

— Bun venit, oameni buni! zâmbește și îmi întinde mâna. Ai nevoie de ajutor?

Nu chiar, dar accept oricum. Mă apucă de subsuoară și mă ridică din barcă de parcă aș fi ușoară ca un copil. Surprind o adiere subtilă de parfum masculin – mosc și pin – și realizez cu consternare că eu, în schimb, miros probabil a vomă și a alge.

Le are și în viața reală, îmi dau seama deja, farmecul acela și magnetismul. Într-unul din articolele pe care le-am citit despre el, când mă uitam la emisiune – pentru că, evident, am început să caut pe Google totul despre el –, ziarista glumea că ea a urmărit show-ul pentru că practic nu-și putea lua ochii de la Will. O mulțime de oameni s-au arătat indignați, declarând că fusese tratat ca un obiect, că dacă un ziarist de sex masculin ar fi scris un articol similar, ar fi fost jupuit de viu. Pot să jur că echipa de PR a emisiunii a deschis o sticlă de șampania la faza asta.

Sinceră să fiu, știu la ce se referea tipa. Există o mulțime de scene cu Will la bustul gol sau cățărându-se pe o stâncă, în care arată incredibil de bine. Dar nu e doar asta. Are un mod special de a se adresa camerei de filmat, o oarecare familiaritate, care te face să vrei să te cuibărești lângă el în adăpostul temporar, construit de el din ramuri și scoarță de copac, la lumina pâlpâitoare a lanternei sale frontale. Este vorba de sentimentul de singurătate prietenoasă, de faptul că

sunteți doar voi doi în sălbăticie. Este un act de seducție.

Charlie îi întinde o mână lui Will.

— O, ce naiba? spune Will, refuzând să-i strângă mâna și cuprinzându-l pe Charlie într-o îmbrățișare puternică.

Din locul în care mă aflu, pot vedea că Charlie are spatele încordat.

— Will, spune Charlie, dând scurt din cap și îndepărtându-se de el imediat.

Este aproape o încălcare a politeții, ținând cont că Will a fost atât de politicos.

— Charlie! înaintează Jules, întinzându-și brațele. A trecut atât de mult timp! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Jules, cealaltă femeie din viața lui Charlie. Cea mai importantă… până la apariția mea. Se îmbrățișează îndelung.

În sfârșit, îi urmăm pe Jules și pe Will spre castelul Folly. Will ne povestește că a fost construit inițial pentru apărarea coastei, apoi, în urmă cu un secol, a fost transformat de un irlandez bogat în casă de vacanță: un loc în care să te retragi câteva zile, să te distrezi cu prietenii. Dar, dacă n-ai ști toate astea, ai putea crede că este un castel medieval. Are un mic turn și printre ferestrele mai mari sunt altele mai micuțe: „fante false pentru arcași”, spune Charlie, care e de-a dreptul înnebunit după castele.

Pe măsură ce ne apropiem, zărim o capelă sau, mă rog, ruinele unei capele, ascunsă în spatele castelului. Din câte se vede, acoperișul a fost distrus complet și nu au mai rămas în picioare decât pereții și cinci coloane înalte – unde au fost, probabil, turlele – care se înalță către cer. Ferestrele sunt doar niște găuri căscate în piatră și întreaga fațadă e prăbușită.

— Aici va avea loc ceremonia, mâine, spune Jules.

— Ce frumos! exclam eu. Foarte romantic!

Are tot ce-i trebuie. Locul are frumusețea lui, într-un mod dezolant. Eu și Charlie ne-am căsătorit la starea civilă. Evident, n-avea cum să fie ceva frumos: o sală sărăcăcioasă a

municipalității, cam înghesuită și degradată. A fost și Jules de față, bineînțeles, care nu prea se integra în peisaj în ținuta ei de la o casă de modă. Toată tărășenia s-a terminat în vreo 20 de minute, cred, iar la ieșire ne-am întâlnit cu perechea următoare.

Dar nu mi-aș fi dorit să mă căsătoresc în altă parte, ca de exemplu într-o capelă. Da, e frumos, dar frumusețea asta are ceva tragic, chiar ușor macabru. Ruinele se ridică spre cer ca o mână diformă, cu degete lungi. Au un aer bântuit.

Mă uit la Will și la Jules în timp ce mergem în urma lor. N-aș fi zis niciodată că Jules e genul lipicios, dar îl atinge întruna, de parcă nu-și poate lua mâinile de pe el. Se vede că fac sex. La greu. Nu-mi vine ușor să mă uit la ea cum își strecoară palmele în buzunarul de la spate al pantalonilor lui sau pe sub tricou. Pot să jur că a remarcat și Charlie. Dar n-am să deschid subiectul cu el. Asta n-ar face decât să pună în lumină cât de rar facem noi sex. Pe vremuri aveam niște partide tare bune, pline de aventură. Dar în ultimul timp suntem epuizați. Și mă întreb uneori, de când s-au născut copiii, dacă sentimentele mele față de Charlie s-au schimbat sau dacă el mă mai place la fel de mult acum, când sânii mei nu mai sunt ca înainte să alăptez, când pe burtă îmi atârnă o bucată ciudată de piele. Știu că nu se *cuvine* să-mi pun astfel de întrebări, pentru că trupul meu a dat naștere unui miracol; două, de fapt. Și totuși este important ca doi oameni care sunt împreună să se dorească unul pe celălalt, nu-i așa?

De când sunt cu Charlie, Jules n-a avut nicio relație de durată. Mi s-a părut mereu că nu avea timp pentru ceva serios, atât de concentrată era pe ce făcea la *The Download.* Lui Charlie îi plăcea să dea pronosticuri privind relațiile ei: „Trei luni, maxim”. Sau: „De data asta, au trecut cu mult de termenul de expirare, dacă mă întrebi pe mine”. Și o suna de fiecare dată după ce se despărțea de câte unul. Mă întreb uneori cum se simte el acum, când o vede, în sfârșit, liniștită. As zice că nu întru totul fericit. Bănuielile mele despre ei doi dau să iasă la suprafață. Le împing înapoi în adânc.

Când ne apropiem de clădire, un râs puternic izbucnește de

undeva, de sus. Ridic privirea și văd o gașcă de bărbați cățărați pe parapetul castelului, uitându-se în jos, la noi. Râsul lor are ceva ironic și îmi dau seama brusc în ce hal îmi arată hainele și coafura. Sunt convinsă că noi suntem subiectul lor de glume.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Când l-am văzut pe Charlie, mi-am amintit cum visam la el cu ochii deschiși. În realitate, n-au trecut decât câțiva ani, dar eram o puștoaică pe atunci. Mi-e jenă când mă gândesc la fetița care eram altă dată. Dar mă și întristează, într-un fel.

Caut un loc unde să mă ascund de ei toți. O apuc pe cărarea care trece pe lângă casele în ruină, rămase de pe vremea când insula era locuită. Jules mi-a spus că insularii le-au abandonat pentru că au preferat să trăiască pe continent, că și-au dorit curent electric și alte chestii. E de înțeles. Simplul gând de a sta izolat aici e suficient să te facă s-o iei razna. Chiar dacă faci rost de o barcă, tot ești la un milion de mile de orice altceva. Cel mai apropiat, nu știu, H&M, să zicem, trebuie să fie la sute de mile depărtare. Am crezut mereu că eu și mama locuim într-un fund de țară, dar acum sunt recunoscătoare că nu trăim pe o insulă în mijlocul Atlanticului. Așa că, mda, înțeleg de ce și-au dorit să plece. Iar când mă uit la casele părăsite, cu ferestrele lor sparte și aspectul dărăpănat, nu-mi pot înăbuși senzația că aici s-au petrecut lucruri îngrozitoare.

Ieri am văzut un obiect pe una dintre plaje; ceva mai mare decât restul pietrelor, cenușiu, dar neted și oarecum moale. M-am dus să arunc o privire mai de-aproape. Era o focă moartă. Un pui, cred, pentru că era atât de mic! M-am apropiat tiptil și mai mult și am fost șocată. Pe partea cealaltă, care îmi fusese ascunsă vederii până atunci, trupul focii era deschis, grena, eviscerat. Nu-mi pot scoate imaginea din cap. De atunci, locul ăsta mă face să mă gândesc la moarte.

Durează doar câteva minute să cobori până la peștera care apare pe unele hărți ale insulei din castelul Folly. Peștera Șoaptelor, așa se numește. E ca o rană adâncă în pământ – deschisă la ambele capete. Ai putea cădea în ea fără să-ți dai seama, pentru că intrarea este ascunsă de iarba înaltă. Ieri, când am descoperit-o, era, într-adevăr, cât pe ce să cad. Mi-aș

fi rupt gâtul. Asta chiar că ar fi dat peste cap nunta perfectă a lui Jules. Gândul ăsta aproape că mă face să zâmbesc.

Cobor în peșteră pe stâncile de pe margine care seamănă cu o scară. Zgomotul din capul meu se potolește puțin și încep să respir mai ușor, chiar dacă miroase dubios aici – a sulf și a chestii în putrefacție, cred. Poate e de la algele care zac peste tot ca niște frânghii mari, închise la culoare. Sau poate duhnește de la pereții plini de licheni galbeni.

În fața mea e o mică plajă de prundiș și, dincolo de ea, marea. Mă așez pe o stâncă. E umedă, dar tot locul e astfel. Dimineață, când m-am îmbrăcat, am simțit umezeala din haine, ca și cum le-aș fi spălat și nu s-ar fi uscat complet. Dacă îmi ling buzele, au gust de sare.

Mă gândesc să rămân aici mult timp, poate toată noaptea. M-aș putea ascunde până la încheierea ceremoniei, până se termină și se prăfuiește totul. Jules va fi neagră de furie, evident. Deși… poate doar se va *preface* supărată, când, de fapt, în sinea ei, va fi ușurată. În realitate, nu cred că mă vrea câtuși de puțin la nunta ei. Cred că mă detestă pentru că mama se înțelege mai bine cu mine și pentru că tatăl meu vrea să mă vadă, măcar din când în când. Știu că sunt o javră. Uneori, Jules se comportă realmente frumos cu mine, ca atunci când m-a lăsat să stau în apartamentul ei din Londra, vara trecută. Și când mă gândesc la asta, mă simt prost, ca și cum aș avea un gust neplăcut în gură.

Îmi scot telefonul. Din cauza semnalului de rahat, Instagramul meu s-a blocat la prima poză. Bineînțeles, n-are cum să fie decât postarea lui Ellie. Ca și cum și-ar bate joc de mine. Comentariile de mai jos:

OAMENI buni! ❤ ❤ ❤

OMG atâât de drăguță.

mama + tata

#atmosferă ❤

deci putem considera că de-acum e oficial, nu? * face cu ochiul *

Încă sufăr. O durere în coșul pieptului. Mă uit la fețele lor zâmbitoare și o parte din mine vrea să izbească telefonul cu

toată puterea de peretele peșterii. Dar asta nu mi-ar rezolva problemele. Ar rămâne aici, cu mine.

Aud un zgomot în peșteră – pași – și aproape că scap telefonul de uimire.

— Cine-i acolo? întreb.

Vocea îmi sună fragilă și speriată. Sper din tot sufletul să nu fie cavalerul de onoare, Johnno. L-am surprins mai devreme cum se holba la mine.

Mă ridic în picioare și încep să mă cațăr afară din peșteră, stând aproape de perete, care este acoperit cu mii de scoici mărunte și aspre, care îmi zgârie buricele degetelor. În sfârșit, reușesc să scot capul deasupra peretelui de piatră.

— Oh, Iisuse Hristoase!

Silueta se poticnește și își duce mâna la inimă. E nevasta lui Charlie. *Hristoase!*

— M-ai băgat în sperieți. N-am crezut că e cineva acolo, jos, spune și are un accent simpatic, din nord. Tu ești Olivia, nu? Eu sunt Hannah, soția lui Charlie.

— Îhî, zic eu. M-am prins. Bună!

— Ce faci acolo, jos? mă întreabă și aruncă repede o privire peste umărul meu, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu ne aude nimeni. Cauți un loc în care să te ascunzi? Și eu.

Hotărăsc s-o plac un pic pentru asta.

— Ah, spune ea, nu cred c-a sunat prea bine, nu-i așa? Doar că… îmi închipui că Charlie și Jules au atâtea să-și povestească… și o pot face mai ușor dacă nu stau pe capul lor. Știi cum e, au un trecut extrem de îndelungat împreună și care nu mă include și pe mine.

Pare că s-a cam săturat. De trecut. Sunt 90% convinsă că Jules și Charlie și-au tras-o la un moment dat, cândva. Mă întreb dacă Hannah s-a gândit vreodată la asta.

Hannah se așază pe o lespede. Mă așez și eu, pentru că am ajuns aici prima. Mi-aș dori să priceapă apropoul și să mă lase

în pace. Îmi scot pachetul de țigări din buzunar și iau o țigară. Aștept să văd dacă Hannah are de gând să spună ceva. N-o face. Așa că mă dau cu un pas mai încolo, ca s-o testez, presupun, apoi îi ofer o țigară și bricheta.

Se strâmbă.

— N-ar trebui, spune ea și apoi oftează. Dar, de ce nu? A fost o traversare absolut nebunească până aici – tremur și acum.

Întinde o mână, ca să-mi arate.

Aprinde țigara, trage adânc fumul în piept și oftează din nou, cu putere. Se vede că a amețit puțin.

— Uau! Mi s-a urcat direct la cap. N-am mai fumat de foarte mult timp. Am renunțat când am rămas însărcinată. Dar fumam la greu pe vremuri, când o ardeam prin cluburi, spune ea și îmi aruncă o privire. Da, știu – te gândești că asta trebuie să fi fost acum câteva milioane de ani. Ce-i drept, așa pare.

Mă simt un pic vinovată, pentru că mi-a trecut gândul ăsta prin minte. Dar la o privire mai atentă observ că are patru cercei într-o ureche și un tatuaj pe partea interioară a încheieturii, pe jumătate ascuns de mâneca hainei. Poate că asta este o altă latură a ei.

Trage încă un fum, adânc.

— Doamne, ce bună e! După ce m-am lăsat, am crezut că am să uit gustul sau că n-am să le mai duc dorul, zice și râde zgomotos, pe un ton grav. Mda. Nu s-a întâmplat asta, adaugă și scoate pe gură patru inele perfecte de fum.

Sunt destul de impresionată, deși nu mi se întâmplă de obicei. Callum se chinuia să facă asta, dar n-a reușit niciodată.

— Deci ești la facultate? mă întreabă ea.

— Îhî, spun eu.

— Unde?

— Exeter.

— Asta-i dintre cele de top, nu?

— Îhî, spun eu. Așa cred.

— Eu n-am făcut facultatea, zice Hannah. Nimeni din familia mea nu are facultate, tușește ea, cu excepția soră-mii, Alice.

Nu știu cum să reacționez. Nu cunosc efectiv pe nimeni care să nu fi făcut facultate. Chiar și mama a studiat actoria.

— Alice a fost întotdeauna mai deșteaptă, continuă Hannah. Iar eu, cea rebelă, dacă-ți vine să crezi. Am mers amândouă la aceeași școală de rahat, dar Alice a terminat cu note incredibile, spune și scutură scrumul de țigară. Scuze, știu că te bat la cap. Numai că nu-mi pot lua gândul de la ea pe moment.

S-a schimbat la față, observ. Dar nu simt că aș putea s-o întreb mai multe, ținând cont că suntem niște străine.

— În fine, spune Hannah. Îți place la Exeter?

— Nu mai merg acolo, îi mărturisesc eu. Am abandonat.

Nu știu de ce i-am spus asta. Ar fi fost mult mai simplu să-i cânt în strună, să mă prefac că sunt încă la facultate. Dar am simțit deodată că nu vreau s-o mint.

Hannah se încruntă.

— A, da? Nu-ți mai plăcea, deci?

— Nu, spun eu. Bănuiesc că… din cauză că am avut un iubit. Și mi-a dat papucii.

Uau, ce jalnic sună!

— Cred c-a fost un căcat de om, spune Hannah, dacă ai renunțat la facultate din cauza lui.

Când îmi aduc aminte tot ce s-a întâmplat în ultimul an, mi se înfierbântă creierii și mi se face un vid în cap și nu mai reușesc să gândesc cum trebuie sau să uit toată povestea. Nu are nicio logică, mai ales acum, când mă chinui să pun lucrurile cap la cap. Nu pot să explic situația, bănuiesc, decât dacă-i povestesc totul. Așa că ridic din umeri și zic:

— Păi, cred că s-ar putea spune că a fost prima mea relație

serioasă.

Relație serioasă, adică cineva cu care să fac și altceva decât să merg la petreceri. Dar nu-i spun asta lui Hannah.

— Și l-ai iubit, spune ea.

Nu a formulat-o ca pe o întrebare, așa că nu simt nevoia să-i răspund. Totuși dau din cap.

— Da, recunosc eu.

Vocea îmi sună neputincioasă, spartă. N-am crezut în dragoste la prima vedere până nu l-am cunoscut pe Callum, vizavi de bar, în săptămâna Bobocilor, un tip brunet, cu păr buclat, cu ochi albaștri, superbi. Mi-a zâmbit vag și a fost de parcă l-aș fi cunoscut de multă vreme. De parcă ne-ar fi fost scris să ne întâlnim, să ne găsim unul pe celălalt.

Primul care a spus „te iubesc" a fost Callum. Eu eram prea speriată să nu mă fac de râs. Dar, în cele din urmă, am simțit că *trebuia* s-o spun și eu și vorbele au izbucnit parcă din mine. La despărțire, mi-a zis că mă va iubi pentru totdeauna. Dar astea-s gogoși. Dacă iubești cu adevărat pe cineva, nu faci *nimic* care să-l rănească.

— N-am renunțat doar pentru că s-a despărțit de mine, spun repede. A fost… zic și trag puternic din țigară, iar mâna îmi tremură. Presupun că dacă Callum n-ar fi rupt-o cu mine, nimic din tot ce-a urmat nu s-ar fi întâmplat.

— Nimic din tot ce-a urmat? întreabă Hannah și se apleacă în față, curioasă.

Nu răspund. Încerc să găsesc o cale să continui, dar nu-mi găsesc cuvintele. Ea nu mă presează. Așa că urmează un lung moment de tăcere, în care stăm pur și simplu amândouă și fumăm.

Apoi:

— Rahat! spune Hannah. Mi se pare mie sau s-a întunecat cam tare de când suntem aici?

— Cred că apune soarele, răspund eu.

Nu-l putem vedea din locul ăsta, fiindcă nu stăm cu fața în

direcția lui, dar se poate observa strălucirea trandafirie a cerului.

— O, Doamne, spune Hannah. Ar fi cazul să ne întoarcem la Folly. Charlie nu suportă să întârzii, indiferent de motiv. Are apucături de profesor. Presupun că aș mai putea rămâne vreo 10 minute, dar…

Stinge chiștocul de țigară.

— Du-te, o îndemn eu. E-n regulă. Nu e important.

Mă privește mijind ochii.

— Mi s-a părut că e.

— Nu, spun eu. Sincer!

Nu-mi vine să cred că era cât pe ce să-i zic totul. N-am povestit nimănui celelalte chestii. Nici măcar unei prietene. E o ușurare, de fapt. Dacă i-aș fi spus, nu mi-aș fi putut retracta cuvintele. S-ar fi dus în lumea largă: tot ce-am făcut.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Ora 7. În sufragerie e pregătită masa pentru cină. Freddy s-a ocupat de mâncare, ceea ce înseamnă o jumătate de oră liberă la dispoziție. Hotărăsc să dau o fugă până la cimitir. Florile trebuie reîmprospătate și mâine vom fi într-o continuă alergătură.

Când ies din clădire, soarele abia apune, vărsând foc peste apă. Colorează în nuanțe trandafirii ceața care a început să se adune deasupra mlaștinii, apărându-i secretele. E momentul meu preferat din zi.

Cavalerii sunt urcați pe metereze: când ies din Folly, le aud vocile plutind în jos – ceva mai stridente și mai incoerente decât adineauri, efectul Guinnessului, pot să jur.

— Trebuie s-o facem lată.

— Da, ar trebui să facem *ceva.* Ar fi doar tradiția…

Într-o anumită măsură, sunt tentată să stau să ascult, să mă asigur că nu pun la cale vreo nerozie pe tura mea. Dar sună inofensiv. Și nu am pentru mine decât această scurtă fereastră de timp.

Insula arată incredibil de frumos în seara asta, sub strălucirea soarelui muribund. Dar nu va egala, probabil, niciodată frumusețea amintirilor mele din vizitele pe care le făceam aici în copilărie. Noi patru, familia mea, rămâneam pe insulă în vacanțele de vară. Nimic de pe lumea asta nu s-ar putea ridica la înălțimea acelor zile liniștite. Dar ăsta e efectul nostalgiei, tirania acelor amintiri din copilărie care par de aur, perfecte.

Aud un murmur când ajung în cimitir, începutul unei brize care se strecoară printre pietre. Vestește, poate, vremea de mâine. Uneori, când vântul este foarte puternic, mi se pare că poartă ecoul femeilor din veacurile trecute, care practică

ritualul *caoineadh,* jelitul morților.

Mormintele de aici sunt nefiresc de apropiate, pentru că e greu de găsit pe insulă un petic de pământ uscat. Chiar și așa, la margini, mlaștina a început să muște din el, înghițind câteva morminte din care nu se mai văd decât câțiva centimetri. Unele pietre funerare s-au apropiat și mai mult, aplecându-se una spre cealaltă ca și cum și-ar șopti un secret. Numele, cele vizibile încă, sunt comune pentru Connemara: Joyce, Foley, Kelly, Conneely.

E ciudat când te gândești că numărul morților de pe insulă îl depășește cu mult pe cel al oamenilor în viață, chiar și acum, după ce au sosit o parte dintre invitați. Mâine se va restabili echilibrul.

În zonă există o mulțime de superstiții despre insulă. Acum un an, când eu și Freddy am cumpărat castelul Folly, nu a mai licitat nimeni pentru el. Insularii nu au inspirat niciodată încredere, au fost considerați o specie aparte.

Știu că locuitorii din partea continentală ne privesc pe mine și pe Freddy ca pe niște intruși. Eu, „Jackeen" din Dublin, fata de la oraș, și Freddy Englezoiul, un cuplu care habar nu are pe ce lume se află, care s-a înhămat la mai mult decât poate duce. Cine nu știe nimic despre istoria întunecată a acestui loc numit Inis An Amplóra ar trebui să afle că este vorba despre fantome. De fapt, cunosc locul ăsta mai bine decât cred ei. În anumite privințe, sunt mai familiarizată cu el decât cu alte locuri din viața mea. Nu-mi fac griji că e bântuit. Am propriile mele fantome. Le port cu mine oriunde mă duc.

— Mi-e dor de tine, spun, ghemuindu-mă.

Pietrele funerare mă privesc la rândul lor, oarbe și mute. Ating piatra cu vârful degetelor. Este aspră, rece, neclintită – foarte diferită de căldura obrazului sau de părul moale, neîmblânzit, pe care mi-l amintesc atât de limpede.

— Dar sper că ai să fii mândră de mine, am adăugat.

Trăiesc aceleași sentiment de fiecare dată când stau ghemuită aici: furia familiară, neputincioasă, care mă cuprinde, lăsându-mi un gust amar.

Și atunci aud un chicotit de undeva, de deasupra mea, ca și cum și-ar bate cineva joc de cuvintele mele. Indiferent de câte ori îl aud, sunetul ăsta nu va înceta să-mi înghețe sângele în vine. Ridic privirea și îl văd stând acolo: un cormoran imens, cocoțat în partea cea mai înaltă a ruinelor capelei, cu aripile sale negre și strâmbe, atârnând deschise ca să și le usuce, ca o umbrelă stricată. Un cormoran pe o clopotniță: ăsta, da, semn rău. Pasărea diavolului, cum i se spune în părțile astea. *Cailleach dhubh,* hârca neagră, vestitoarea morții. Sper că mirele și mireasa nu știu chestiile astea… sau nu sunt superstițioși.

Bat din palme, dar creatura nu se clintește. În schimb, își întoarce capul încet și îi pot vedea profilul clar, forma nemiloasă a ciocului. Și îmi dau seama că mă privește, pieziș, cu ochiul său scânteietor, ca și cum ar ști ceva ce eu nu știu.

* * *

După ce mă întorc la Folly, duc în sufragerie o tavă de pahare de șampanie, pentru băuturile din seara asta. Când deschid ușa, zăresc un cuplu pe canapea. Îmi ia ceva timp să-mi dau seama că e mireasa alături de un alt bărbat: un tip adus de Mattie cu barca, când a transportat un alt cuplu. Cei doi stau foarte aproape, frunțile li se ating și vorbesc în șoaptă. Nici gând să se distanțeze brusc la intrarea mea, doar se îndepărtează câțiva centimetri unul de altul. Și ea își ia mâna de pe genunchiul lui.

— Aoife, spune mireasa cu voce tare. El e Charlie.

Îmi amintesc numele lui din listă.

— Maestrul nostru de ceremonii de mâine, dacă nu greșesc? răspund eu.

El tușește.

— Da, în persoană.

— Desigur, și pe soție o cheamă Hannah, nu-i așa?

— Da, spune el. Ce memorie bună!

— Tocmai treceam în revistă ce obligații are Charlie mâine,

mă anunță mireasa.

— Firește, zic eu. Bine.

Mă întreb de ce a simțit nevoia să-mi dea explicații. Părea că se simt destul de bine împreună pe canapea, dar nu sunt eu în măsură să-i judec din punct de vedere moral pe clienții mei, să am simpatii sau antipatii ori să-mi dau cu părerea despre diverse chestii. Nu așa funcționează lucrurile. Ca totul să meargă bine, eu și Freddy trebuie să ne confundăm cu peisajul. Nu vom ieși în evidență decât dacă socotelile merg prost, și am de gând să mă asigur că nu va fi așa. Mirii, împreună cu cei dragi și apropiați lor, trebuie să simtă că acest loc le aparține, că ei sunt, de fapt, gazdele. Noi nu ne aflăm aici decât ca să înlesnim lucrurile, să ne asigurăm că totul merge ca pe roate. Dar pentru asta nu pot fi complet pasivă. Rolul meu implică o stranie presiune. Trebuie să fiu cu ochii în patru, să urmăresc orice posibilă amenințare. Trebuie să fiu mereu cu un pas înaintea tuturor.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

După ce încetează, țipătul vibrează în aer ca un pahar spart. Invitații rămân încremeniți. Din marchiză, privesc cu toții afară către întunericul dens de unde s-a auzit zgomotul. Luminile pâlpâie, amenințând cu o nouă întrerupere.

Apoi o fată intră clătinându-se în marchiză. Cămașa albă pe care o poartă arată că e chelneriță. Dar chipul ei este de animal sălbatic, cu ochii mari și întunecați, cu părul încâlcit. Stă în fața lor, privind fix. Nici măcar nu clipește.

Într-un târziu, o femeie se apropie de ea. Nu e una dintre invitate. E organizatoarea nunții.

— Ce-i cu tine? o întreabă blând. Ce s-a întâmplat?

Fata nu răspunde. Invitaților li se pare că nu pot auzi altceva decât respirația ei. Care are ceva animalic: aspră și răgușită.

Organizatoarea face un pas către ea, îi pune o mână pe umăr, nesigură. Fata nu reacționează. Invitații sunt transfigurați, încremeniți. Unii dintre ei și-o amintesc vag de mai devreme. A fost una dintre numeroasele fete care le-au servit zâmbitoare apetitivele, felul principal și deserturile. Ea le-a luat farfuriile și le-a umplut din nou paharele cu vin, turnând cu precizie, fluturându-și la fiecare pas coada roșcată, elegant prinsă, cu cămașa sa albă curată și apretată. Unii dintre ei își amintesc de ușorul ei accent melodios: să vă umplu paharul, să vă ajut cu ceva? Altminteri a fost, în lipsa unei expresii mai potrivite, o piesă de mobilier. O parte din angrenajul bine uns al zilei. Nedemnă, efectiv, de a fi luată în seamă mai mult decât cochetele aranjamente florale, decât șovăielnicele flăcări ale sfeșnicelor de argint.

— Ce s-a întâmplat? întreabă iarăși organizatoarea.

Tonul ei este în continuare plin de compasiune, dar de data

asta ceva mai ferm, cu o notă de autoritate. Chelneriṭa a început să tremure, extrem de tare, ca la un atac de panică. Organizatoarea îi pune din nou mâna pe umăr, ca și cum ar vrea s-o liniștească. Fata duce o mână la gură, de parcă i-ar veni să vomite. Apoi, în sfârșit, vorbește.

— Afară, spune ea și scoate un sunet răgușit, aproape inuman.

Invitații își întind gâtul ca să audă mai bine.

Ea geme ușor.

— Haide, spune organizatoarea cu calm, încet și, de data asta, o zgâlțâie cu blândețe. Haide! Sunt lângă tine, vreau să te ajut… toți vrem. Și e-n regulă, ești în siguranță aici. Spune-mi ce s-a întâmplat!

În cele din urmă, cu vocea teribil de răgușită, fata vorbește din nou.

— Afară. *Foarte mult sânge.* Un cadavru, mai spune, după care leșină.

HANNAH

Invitată

Cu o zi în urmă

Cu un șervețel, înlătur surplusul de ruj. Pare un loc în care merită să mă rujez. Dormitorul nostru e imens, dublu față de cel de acasă. Nu a fost ignorat niciun detaliu: frapiera cu un vin scump pus la gheață, două pahare; candelabrul de epocă atârnat de tavanul înalt; fereastra imensă cu vedere la mare. Nu mă pot apropia prea mult de ea fără să mă ia amețeala – dacă te uiți direct în jos, poți vedea cum se sparg valurile de stânci și fâșia de plajă, îngustă și udă.

În această seară, strălucirea muribundă a apusului a umplut toată încăperea cu o lumină auriu-trandafirie. Până m-am îmbrăcat, am băut un pahar mare de vin, absolut delicios. Pe stomacul gol și după țigările pe care le-am fumat cu Olivia, m-a luat o ușoară durere de cap.

Mi-a plăcut să fumez în peșteră – a fost ca o întoarcere în timp. Mi-a dat curaj să merg mai departe weekendul ăsta. Am fost agitată și tristă toată luna: și acum iată ocazia să mă destind puțin. Așa că am tras pe mine o rochie neagră de mătase de la & Other Stories, pe care o am dinainte de a fi mamă; întotdeauna m-am simțit bine în ea. Mi-am uscat și netezit părul cu foehnul. Merită efortul, chiar dacă, în contact cu aerul umed de afară, se va transforma iar într-o minge mare și creață, o versiune păroasă a dovleacului Cenușăresei. Am crezut că Charlie o să mă aștepte îmbufnat, dar și el abia s-a întors în cameră de câteva minute, așa că am apucat să mă spăl pe dinți și să scap de mirosul de țigară, simțindu-mă din nou ca o adolescentă obraznică. Pe de altă parte, speram să-l găsesc aici. Am fi făcut o baie împreună în cada cu picioare sub formă de gheară.

De fapt, de când am coborât de pe barcă, aproape că nici n-am mai dat ochii cu Charlie: el și Jules și-au petrecut toată

seara împreună, verificând obligațiile lui ca maestru de ceremonii.

— Scuze, Han, a spus când s-a întors. Jules a vrut să trecem în revistă toate treburile pentru mâine. Sper că nu te-ai simțit abandonată.

Acum, în timp ce ies din baie, mă studiază apreciativ.

— Arăți… ridică el din sprâncene. *Sexy.*

— Mulțumesc, spun eu, dând puțin din șolduri.

Chiar mă *simt* sexy; a trecut ceva timp de când am depus atâtea eforturi. Și sunt conștientă că n-ar trebui să mă afecteze, dar nu mai țin minte când mi-a spus ultima oară așa ceva.

Ne alăturăm celorlalți în salon, unde suntem serviți cu băuturi. Salonul este la fel de pus la punct ca și dormitorul nostru: pardoseală de epocă din cărămidă, candelabru plin de lumânări, casete de sticlă pe pereți, cu o mulțime de pești sclipitori, adevărați, din câte se pare. Cum Dumnezeu împăiezi un pește? mă întreb. Pe ferestrele minuscule se zăresc crâmpeie rectangulare din asfințitul albastru și întreaga priveliște exterioară are acum ceva neguros, parcă din altă lume.

Jules și Will stau în picioare, la lumina lumânărilor, înconjurați de invitați. Will spune, cred, o anecdotă: ceilalți îl ascultă, sorbindu-i fiecare cuvânt. Observ că el și Jules se țin de mână, ca și cum n-ar suporta să nu se atingă. Le stă atât de bine împreună, incredibil de înalți și de eleganți, ea într-o salopetă crem, iar el în pantaloni negri și cămașă albă, care îi accentuează și mai mult bronzul. M-am simțit bine în pielea mea, dar acum, prin comparație, ținuta mea pare nelalocul ei: dacă pentru mine rochia de la & Other Stories e curată extravaganță, sunt convinsă că Jules nici nu calcă în marile lanțuri de magazine.

Ajung să stau destul de aproape de Will și asta nu chiar din întâmplare – se pare că sunt atrasă de el. Este o experiență ametitoare să fii în preajma cuiva pe care l-ai văzut la televizor. Un sentiment familiar și straniu, totodată. Simt

furnicături pe piele datorită apropierii atât de mari. Mi-am dat seama când am intrat că mi-a evaluat aspectul, măsurându-mă repede din cap până-n picioare, înainte să-și termine anecdota. Deci *chiar* arăt bine. Mă străbate un fior de vinovăție. În ultimii ani, de când avem copii – poate pentru că sunt tot timpul *cu* ei –, am devenit aproape invizibilă pentru bărbați. Abia după ce nu le-am mai simțit privirile am realizat că le considerasem de la sine înțelese. Că îmi făceau plăcere.

— Hannah, spune Will, întorcându-se spre mine cu zâmbetul lui celebru, generos. Arăți uimitor.

— Mersi, răspund și iau o înghițitură zdravănă din paharul cu șampanie, simțindu-mă sexy și un pic îndrăzneață.

— Voiam să te întreb, pe debarcader… ne-am cunoscut cumva la petrecerea de logodnă?

— Nu, spun pe un ton de scuză. N-am putut ajunge tocmai din Brighton, din păcate.

— Atunci poate te-am văzut în vreo poză de-ale lui Jules. Îmi pari cunoscută.

— Posibil, spun eu.

Dar nu cred. Nu-mi imaginez că Jules a expus vreo fotografie care să mă includă și pe mine; are destule în care apar doar ea și Charlie. Dar îmi dau seama ce face Will: mă ajută să mă integrez, să fac parte din gașcă. Apreciez bunătatea lui.

— Știi, îi spun eu, am aceeași senzație în ce te privește. Parcă te-am mai văzut undeva. Cum ar fi… la televizor?

A fost o glumă răsuflată, dar Will râde oricum, încet, dar copios, și mă simt de parcă aș fi câștigat un premiu.

— Vinovat! spune el, ridicând mâinile.

Când face asta, îi simt iarăși parfumul: mosc și pin, un covor de frunze din pădure, intermediat de o parfumerie scumpă. Mă întreabă despre copii, despre Brighton. Pare fascinat de ce-i povestesc. E genul de om care te face să te simți mai isteț și mai atrăgător decât în mod normal, îmi dau

seama că mă simt bine, savurând paharul rece de șampanie delicioasă.

— Acum, zice Will, îndrumându-mă delicat cu mâna pe spate și o simt fierbinte prin rochie, dă-mi voie să te prezint unor persoane. Ea e Georgina.

Georgina, subțire și cochetă, într-o rochie lungă de mătase fucsia, îmi zâmbește glacial. Nu prea își poate mișca fața și mă străduiesc din răsputeri să nu mă holbez la ea – nu cred că am mai văzut vreodată atâta botox în realitate.

— Ai fost la petrecerea burlăciților? mă întreabă ea. Nu-mi amintesc.

— N-am putut veni, spun eu. Copiii…

Parțial adevărat. În plus, a fost organizată la un complex de yoga din Ibiza și nu mi-aș fi permis să particip nici într-un milion de ani.

— N-ai pierdut mare lucru, se bagă în vorbă un bărbat zvelt, cu părul roșcat-închis. Doar o mulțime de gagici cu țâțele pe-afară, bârfind și turnând în ele sticle de Whispering Angel. Dumnezeule, adaugă el, examinându-mă, înainte să se aplece și să mă sărute pe obraz. Dar ce drăguțică ești!

— Ăăă… mersi!

Zâmbetul lui îmi sugerează că a spus-o cu amabilitate, dar nu sunt total convinsă că a fost un compliment.

Îl cheamă Duncan, se pare, și e soțul Georginei. Totodată, e unul dintre cei patru cavaleri. Peter – cu părul pieptănat lins pe spate, genul petrecăreț. Oluwafemi, sau Femi – înalt, negru, foarte arătos. Angus – blond ca Boris Johnson și la fel de burtos. Dar, într-un mod caraghios, seamănă toți între ei. Toți poartă cravată în dungi, cămașă albă apretată, pantofi de lac și sacou de lux care, cu siguranță, nu provine de la Next, precum cel al lui Charlie. Charlie și l-a cumpărat special pentru weekendul ăsta și sper că nu se simte prea prost, prin comparație cu ei. Pare oricum ca scos din cutie dacă-l pui lângă cavalerul de onoare, Johnno, care, în pofida dimensiunilor lui, îmi amintește oarecum de un puști îmbrăcat

din dulapul de obiecte pierdute al școlii.

Aparent, sunt foarte șarmanți acești bărbați. Dar îmi amintesc de râsul din turn, când am intrat cu toții în castel. Și chiar și acum există, fără îndoială, ceva ascuns sub tot acest șarm. Rânjete, sprâncene ridicate, de parcă ar râde în secret pe socoteala cuiva… poate a mea.

Mă duc să vorbesc cu Olivia, care arată eterică în rochia gri. Credeam că ne-am împrietenit un pic mai devreme, în peșteră, dar acum îmi răspunde monosilabic, evitând să se uite în ochii mei.

De câteva ori, privirea mea se intersectează peste umărul ei cu cea a lui Will. Nu cred că e din vina mea: am impresia uneori că era deja cu ochii pe mine de ceva vreme. Nu se cuvine, dar e palpitant. Îmi aduce aminte – știu că este complet deplasat să spun asta – de sentimentul pe care-l ai când începi să bănuiești că cineva de care ești atras te place la rândul său.

Mă surprinde că mă captivează acest gând. Coboară cu picioarele pe pământ, Hannah! Ești femeie măritată, ai doi copii și soțul tău e de față, iar tu vorbești cu un tip care e pe cale să se însoare cu cea mai bună prietenă a bărbatului tău, o adevărată Monica Bellucci, doar că ceva mai luxos îmbrăcată. *Poate* ar fi cazul s-o lași mai ușor cu șampania. Am băut cam mult. Și din cauza emoțiilor, pentru că sunt înconjurată de atâta lume. Dar și datorită sentimentului de libertate pe care îl am. Fără bona față de care să ne simțim stânjeniți ulterior, fără omuleții pentru care trebuie să ne trezim dimineața. E ceva exotic în faptul că suntem aici, îmbrăcați la patru ace, exclusiv în compania unor adulți, cu o grămadă de băutură la dispoziție și fără nicio responsabilitate.

— Mâncarea miroase incredibil, zic eu. Cine a gătit-o?

— Aoife și Freddy, spune Jules. Ei sunt proprietarii castelului. Aoife este, totodată, organizatoarea nunții. Am să-ți fac cunoștință cu ea la cină. Iar Freddy va găti pentru noi și mâine.

— Îmi dau seama de pe acum că va fi totul delicios, spun

eu. Doamne, ce foame mi-e!

— Păi, stomacul tău e lipit de coaste, spune Charlie. Doar l-ai golit complet în barcă, nu?

— Ai vomat? întreabă Duncan încântat. Ai dat la rațe?

Îi arunc lui Charlie o privire tăioasă. Simt că tocmai a anulat o parte din eforturile depuse de mine în seara asta. Simt că încearcă să-i facă pe oameni să râdă, glumind pe socoteala mea. Pot să jur că și-a schimbat și accentul – a adoptat unul mai stilat –, dar știu că, dacă l-aș întreba, s-ar preface că habar n-are despre ce vorbesc.

— *În fine,* spun eu, va fi o schimbare în bine față de șnițelele de pui pe care, nu știu cum, ajung să le mănânc aproape în fiecare seară, cu cei mici.

— Mai există restaurante bune în Brighton, în ziua de azi? întreabă Jules.

Jules se poartă mereu de parcă Brighton ar fi în pădure.

— Da, spun eu, există…

— Numai că noi nu mergem niciodată, intervine Charlie.

— Nu-i adevărat, îl contrazic eu. Am mers la localul ăla italian, deschis recent…

— Deja nu mai e recent, contraatacă Charlie. Asta se întâmpla acum un an.

Are dreptate. Nu țin minte să mai fi mâncat în oraș de atunci. Am dus-o destul de rău cu banii și, pe lângă mâncare, a trebuit să plătim și bona. Dar mi-aș fi dorit să nu povestească asta.

Johnno încearcă să-i umple lui Charlie paharul cu șampanie, dar Charlie acoperă repede paharul cu mâna.

— Nu, mersi!

— Ei, hai, amice, spune Johnno. E noaptea dinaintea nunții. Trebuie să te relaxezi puțin.

— Haide! îl tachinează și Duncan. E doar puțină șampanie, nu cocaină. Sau poate vrei să ne destăinui că ești gravid.

Ceilalți cavaleri se hlizesc.

— Nu, repetă Charlie, încordat. O iau ușurel în seara asta.

Îmi dau seama de stânjeneala cu care vorbește. Dar mă bucur că nu a cedat pe frontul ăsta.

— Deci, Charlie, băiete, spune Johnno, povestește-ne! Cum v-ați cunoscut voi doi?

Am crezut inițial că se referă la mine și la Charlie. Apoi îmi dau seama că se uită undeva între Charlie și Jules. Firește.

— O, Dumnezeule… A fost acum un milion de ani… spune Jules.

Ea și Charlie ridică din sprâncene la unison.

— Am învățat-o să navigheze, spune Charlie. Locuiam în Cornwall. Era jobul meu de vară.

— Iar tata are o casă acolo, spune Jules. Speram că, dacă învăț, o să mă ia cu el pe barcă. Dar se pare că o plimbare cu iahtul de-a lungul coastei împreună cu fiica ta de 16 ani nu se compară cu iubita de ultimă oră, care se bronzează pe prova vasului, la St. Tropez.

A sunat mai amar decât a avut de gând, cred.

— În fine, spune ea. Charlie a fost instructorul meu, precizează și se uită la el. Eram *foarte* îndrăgostită de el.

Charlie îi întoarce zâmbetul. Râd și eu odată cu ceilalți, dar nu e râsul meu. Nu este prima oară când aud povestea asta. E ca o piesă în doi pe care o pun în scenă. Băiatul din provincie și fata din înalta societate. Cu toate astea, simt un gol în stomac când Jules reia povestea.

— Principala *ta* grijă era să încerci să te culci cu cât mai multe fete de vârsta ta înainte să mergi la facultate, îi spune Jules lui Charlie și, deodată, parcă i s-ar adresa exclusiv lui. Și părea să-ți iasă. Bronzul permanent și corpul pe care îl aveai pe atunci ți-au fost, probabil, de ajutor…

— Da, spune Charlie. Am fost în cea mai bună formă din viața mea. Datorită slujbei, era de parcă aș fi avut abonament la sală, făceam mișcare pe apă zi de zi. Din păcate, nu ai cum

să faci mușchi predând geografia elevilor de 15 ani.

— Hai, să-ți vedem acum pătrățelele, spune Duncan, aplecându-se și apucând de marginea cămășii lui Charlie.

O ridică și dezvăluie câțiva centimetri din burta moale, palidă. Charlie face câțiva pași înapoi, înroșindu-se și își bagă cămașa la loc.

— Și părea extrem de matur, continuă Jules, fără să-i pese că fusese întreruptă, după care pune mâna pe brațul lui Charlie, stăpână pe ea. Când ai 16 ani, un tip de 18 ani ți se pare mult mai mare. Eram timidă.

— Greu de crezut, bâiguie Johnno.

Jules îl ignoră.

— Dar știu că la început m-ai crezut o prințesă cu nasul pe sus.

— Ceea ce era, probabil, adevărat, spune Charlie, ridicând din sprânceană și recăpătându-și siguranța.

Jules îl stropește cu puțină șampanie din paharul ei:

— Hei!

Flirtează. Nu există un termen mai potrivit.

— Dar nu, în cele din urmă, mi-am dat seama că ești destul de cool, spune el. Am descoperit că ai un simț malefic al umorului.

— Și apoi am păstrat legătura, adaugă Jules.

— Începuseră să fie la modă telefoanele mobile, continuă Charlie.

— În anul următor, *tu* ai fost cel timid, râde Jules. Îmi crescuseră, în sfârșit, sânii. Îmi aduc aminte cât ai fost de surprins când am coborât pe ponton.

Iau o gură mare de șampanie. Încerc să-mi reamintesc că, pe atunci, erau doar niște adolescenți. Că sunt geloasă pe o fată de 17 ani care nu mai există.

— Da, și aveai un iubit și așa mai departe, spune Charlie.

Nu era cel mai mare fan al meu.

— Da, e de acord Jules, cu un zâmbet misterios. N-am rezistat foarte mult împreună. Era foarte gelos.

— Da v-ați tras-o vreodată? întreabă Johnno.

Și uite, fix așa: întrebarea pe care n-am îndrăznit niciodată s-o rostesc pe șleau.

Cavalerii sunt încântați.

— Da, ai auzit foarte bine, asta te-a-ntrebat! strigă ei. La dracu'!

Se înghesuie unul în altul, încântați, veseli, cercul lor devenind tot mai strâns. Poate din cauza asta simt brusc că abia mai pot respira.

— Johnno! spune Jules. Vrei să încetezi? E totuși *nunta* mea!

Dar n-a spus că n-au făcut-o.

Nu mă pot uita la Charlie. Nu vreau să aflu.

Apoi, slavă Domnului, ceva îi face să înceteze: un pocnet zgomotos. Duncan a deschis sticla de șampanie pe care o ținea în mână.

— Hristoase, Duncan! strigă Femi. Era cât pe ce să-mi scoți un ochi!

— Voi, băieți, cum v-ați cunoscut? îl întreb pe Johnno, profitând nerăbdătoare de distragerea creată.

— Aaa, face Johnno, ne știm de ceva ani.

Își pune mâna pe umărul lui Will și cumva acest gest îi deosebește de ceilalți. Lângă el, Will pare și mai frumos. Sunt ca noaptea și ziua. Iar ochii lui Johnno au ceva ciudat. Îmi petrec o vreme încercând să descifrez ce anume. Sunt prea apropiați? Prea mici?

— Dap, spune Will. Am fost colegi de școală.

Sunt surprinsă. Ceilalți au aerul celor care au urmat școli publice, pe când Johnno pare mai necioplit… nu are un accent

șlefuit.

— Trevellyan's, spune Femi. A fost ca în cartea cu băieții ăia pe o insulă pustie, care se omoară între ei, o, Doamne, cum se chema…

— *Împăratul mușstelor,* spune Charlie cu un ușor aer de superioritate.

Am învățat eu la o scoală de stat, dar sunt mai citit ca voi.

— N-a fost chiar așa rău, spune Will repede. Eram mai degrabă… niște băieți care o luaseră puțin razna.

— Băieții sunt băieți! intervine Duncan. N-am dreptate, Johnno?

— Da, băieții sunt băieți, repetă Johnno.

— Și am rămas prieteni și în ziua de azi, spune Will și îl bate pe Johnno cu palma pe spate. Johnno, aici de față, venea cu rablamentul lui de mașină să mă viziteze la facultate, în Edinburgh, nu-i așa, Johnno?

— Da, confirmă Johnno. Îl duceam la munte, unde făceam cățărări și excursii cu cortul. Mă asiguram că nu se blegește prea tare. Și că face și altceva decât să și-o tragă toată ziua, spune, după care se preface că are remușcări. Scuze, Jules.

Jules se mulțumește să-și întoarcă privirea.

— Pe cine mai cunoaștem noi care a învățat la Edinburgh, Han? spune Charlie.

Încremenesc. Cum de a putut să uite despre cine e vorba? apoi îi văd expresia de groază când își dă seama de greșeala pe care a făcut-o.

— Știi pe cineva? întreabă Will. Pe cine?

— Ea n-a învățat acolo foarte mult, spun repede. Știi, Will, m-am întrebat mereu. Faza aia din *Supraviețuiește nopții,* în tundra arctică. Cât de frig a fost? Chiar era cât pe ce să te alegi cu degerături?

— Dap, spune Will. Nu-mi mai simțeam deloc buricele degetelor, zice și ridică mâna să mi le arate. Am rămas fără

amprente la vreo două din ele.

Mijesc ochii. Mie nu mi se par chiar atât de diferite. Dar, cu toate astea, mă trezesc vorbind:

— Ăăă… da, cred că se vede. Uau!

Arăt de parcă aș fi una dintre admiratoarele lui.

Charlie se întoarce către mine.

— Nu știam că ai văzut emisiunea, spune el. Când ai urmărit-o? Nu ne-am uitat niciodată împreună.

Ups! Mă gândesc la după-amiezile alea în care puneam copiii în fața televizorului, la CBeebies, și eu mă uitam la emisiunea lui Will pe iPad, în bucătărie, în timp ce încălzeam cina. Charlie îl privește pe Will.

— Fără supărare, prietene – chiar am de gând să mă uit din urmă.

Nu-i adevărat. Îți poți da seama din felul cum o spune că nu-i adevărat. Nici măcar nu s-a chinuit să pară sincer.

— N-am de ce să mă supăr, spune Will moale.

— Oh, zic eu. N-am văzut toate episoadele. Am… am prins doar fazele mai importante, înțelegi?

— Mie mi se pare că domnița obiectează cam mult, spune Peter și pune o mână pe umărul lui Will, hlizindu-se. Will, ai o admiratoare!

Will ocolește subiectul râzând. Dar simt valul de căldură care îmi cuprinde gâtul și obrajii. Sper să fie destul de întuneric în încăpere și să nu se observe că am roșit.

Băga-mi-aș! Mai am nevoie de șampanie. Întind paharul să mi-l umple din nou.

— Cel puțin nevasta ta știe să se distreze, amice, îi spune Duncan lui Charlie, în timp ce Femi îmi toarnă în pahar, aproape umplându-mi-l.

— Ușurel, spun eu, când băutura se apropie de buza paharului, suficient!

Deodată, se aude un „pleosc!” și simt câțiva stropi pe încheietura mâinii. Privesc surprinsă și observ că cineva mi-a pus ceva în băutură.

— Ce-i asta? spun nedumerită.

— Ia și vezi, mă îndeamnă Duncan rânjind. Leapșa, la tine. Trebuie să-l bei tot acum.

Mă holbez la el, apoi la pahar. Fără îndoială, pe fundul paharului meu plin ochi e o mică monedă de cupru, cu profilul sever al reginei.

— Duncan! spune Georgina, chicotind. Ești *teribil* de afurisit!

Nu cred că am mai jucat leapșa pe băutură de la 18 ani. Deodată, toată lumea e cu ochii pe mine. Mă uit la Charlie, să-mi dea acordul că nu sunt obligată să-l beau. Dar expresia lui este ciudat de stăruitoare. Este genul de privire la care m-aș aștepta din partea lui Ben: *Te rog, mamă, nu mă face de rușine în fața prietenilor mei.*

Ce nebunie, mă gândesc. Nu sunt obligată să-l beau. Am 34 de ani. Nici măcar nu-i cunosc pe oamenii ăștia, nu mă au cu nimic la mână. N-am de gând să mă las împinsă de la spate…

— Până la fund…

— Până la fund!

Dumnezeule, au început să scandeze.

— Salvează regina!

— Se îneacă!

Până la fund! Până la fund! Până la fund!

Simt cum mi se înroșesc obrajii. Ca să-și ia ochii de la mine, ca să înceteze cu scandările, beau tot paharul. Înainte, mi s-a părut că șampania era delicioasă, dar de data asta e oribilă, acră și aspră, mă înțeapă pe gât, tușesc, nu pot s-o înghit și-mi țâșnește pe nas. Simt cum o parte mi se scurge pe buza de jos. Mi se umplu ochii de lacrimi. Sunt umilită. Ca și cum toți ceilalți ar fi priceput regulile jocului, oricare ar fi el. Toți în afară de mine.

După asta, izbucnesc cu toții în urale. Dar nu cred că pentru mine. Se felicită între ei. Mă simt ca un copil înconjurat la locul de joacă de o gașcă de bătăuși. Când mă uit la Charlie, își cere, chipurile, scuze făcându-mi cu ochiul. Brusc, mă simt foarte singură. Mă întorc cu spatele la ei ca să nu-mi poată vedea fața.

Și surprind un lucru care îmi îngheață sângele în vine.

La fereastră este cineva care ne privește din întuneric, analizându-ne în tăcere. Are chipul lipit de geam, trăsăturile distorsionate, ca o mască hidoasă de gargui, dinții dezgoliți într-un rânjet oribil. În timp ce continui să mă uit, incapabilă să-mi întorc privirea, mimează un singur cuvânt.

BAU!

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Durează câteva clipe până când chelnerița își revine în simțiri. Din câte se pare, nu este rănită, dar cele văzute de ea au lăsat-o aproape mută. Tot ce pot scoate de la ea sunt niște gemete slabe, niște cuvinte fără înțeles.

— Am trimis-o până la castel să mai aducă niște sticle de șampanie, spune neputincioasă șefa chelnerilor, care are tot vreo 20 și ceva de ani.

În marchiză, tăcerea a devenit palpabilă. Invitații îi caută cu privirea prin îmbulzeală pe cei dragi, să vadă dacă sunt teferi. Dar e greu să recunoști pe cineva în mulțimea agitată, cu atât mai puțin după haine, după o zi de chefuială. E greu totodată și din cauza structurii moderne a marchizei: ringul de dans este într-un cort, barul, în altul, iar zona principală de servit masa, în cortul cel mare.

— Poate că doar s-a speriat, sugerează un bărbat. E doar o adolescentă. Afară e întuneric beznă și s-a stârnit furtuna.

— Dar poate că cineva are nevoie de ajutor, spune un alt bărbat. Ar fi cazul să mergem să vedem…

— Nu putem lăsa oamenii să rătăcească pe insulă. Invitații o ascultă pe organizatoarea nunții. Are o autoritate înnăscută, deși pare la fel de șocată ca ceilalți, palidă și trasă la față.

— S-a stârnit *într-adevăr* furtuna, spune ea. E întuneric. Apoi mai sunt smârcurile, stâncile. Nu vreau să se mai rănească cineva… dacă deja s-a întâmplat asta.

— Cred că face pe ea de frică, nu se simte în siguranță, mormăie un bărbat.

— Ar trebui să mergem să vedem, spune un cavaler. Unii dintre noi, băieți. Unde-s mulți, puterea crește și așa mai departe.

JULES

Mireasa

Cu o zi în urmă

— Tată! Ai băgat-o în sperieți pe biata Hannah!

Mă rog, a fost o reacție *cam* exagerată din partea ei să scape paharul din mână. Oare chiar trebuia să facă atâta caz? Îmi înăbuș iritarea, în timp ce Aoife adună cioburile, trecând discret printre noi cu mătura.

— Scuze, ne zâmbește tata intrând în încăpere. M-am gândit să vă sperii puțin.

Accentul lui este mai pronunțat decât de obicei, probabil pentru că este pe teren propriu sau, în orice caz, pe aproape. A crescut în Gaeltacht, în partea din Galway în care se vorbește irlandeza, nu departe de locul unde suntem acum. Tata nu e un tip mare, dar reușește să umple spațiul și are o statură impozantă: umerii lați, nasul rupt. Îmi vine greu să-l privesc obiectiv din cauza a tot ce înseamnă el pentru mine. Dar presupun că un străin ar putea crede despre el că a fost boxer sau luptător, și nu un antreprenor imobiliar de succes.

Séverine, cea mai recentă soție a tatei – o franțuzoaică, apropiată de vârsta mea, un sfert decolteu și trei sferturi dermatograf lichid – se strecoară în urma lui, fluturându-și coama lungă, roșcată.

— Ei bine, îi spun tatei, ignorând-o pe Séverine (nu am de gând să-mi bat prea mult capul cu ea până nu depășește pragul de cinci ani, recordul actual al tatei). Ai ajuns… în sfârșit.

Știam că urmau să sosească la ora asta – a trebuit să-i cer lui Aoife să trimită o barcă după ei. Dar chiar și așa, m-am temut să nu inventeze vreo scuză, vreun motiv să nu ajungă în seara asta. N-ar fi prima oară, de altfel.

Observ că Will și tata se măsoară din priviri pe ascuns. În

preajma tatei, în mod ciudat, Will nu mai pare să aibă aceeași forță, nu mai seamănă cu el însuși. Uitându-mă la el, în cămașa lui apretată și pantalonii de bumbac, mi-e teamă ca tata să nu creadă cumva că e un privilegiat, un flușturatic, nimic altceva decât un licean de bani gata.

— Nu-mi vine să cred că nu v-ați cunoscut până acum, spun eu.

Nu că nu ne-am fi dat peste cap să se întâmple asta. Eu și Will am zburat special la New York acum câteva luni. În ultimul moment am aflat că tata fusese chemat în Europa, pentru o afacere. Îmi închipui că avioanele noastre s-au intersectat undeva, deasupra Atlanticului. Tata este un tip-foarte-o-cu-pat! Atât de ocupat, încât nu l-a cunoscut pe logodnicul fiicei lui până în ajunul nunții. Povestea vieții mele, la naiba!

— Îmi pare bine de cunoștință, Ronan, spune Will, întinzându-i mâna.

Tata ignoră gestul și, în schimb, îl bate pe umăr.

— Celebrul Will, spune el. Ne întâlnim, în sfârșit!

— Nu îndeajuns de celebru încă, zice Will, zâmbindu-i încrezător tatei.

Mă cutremur. E o gafă rară din partea lui. A sunat a falsă modestie și sunt destul de convinsă că tata nu s-a referit la chestiile de la televizor când a spus „celebru”. Tata nu se omoară după vedete sau după oricine nu-și câștigă existența cu sudoarea frunții. E mândru de el însuși, că s-a ridicat de jos prin propriile puteri.

— Și ea trebuie să fie Séverine, spune Will, întinzându-se s-o sărute pe ambii obraji. Jules mi-a povestit foarte multe despre tine… și despre gemeni.

Nici pomeneală! Gemenii, ultimele progenituri ale tatei, n-au fost invitați.

Séverine zâmbește prostește, topită de farmecul lui Will. Nu cred că în felul ăsta tata îl va îndrăgi mai tare. Mi-aș dori să nu-mi pese de ce crede tata. Și totuși stau acolo în picioare,

transfigurată, uitându-mă la ei cum își dau târcoale în spațiul ăsta atât de mic. Este chinuitor. Simt o oarecare ușurare când vine Aoife și ne anunță că se va servi cina.

Aoife este o femeie pe placul inimii mele: organizată, pricepută, discretă. Are un sânge rece, o anumită detașare, care s-ar putea să nu fie pe gustul tuturor. Eu le prefer. Nu vreau ca cineva să se prefacă că suntem prieteni la cataramă când îl plătesc să facă ceva. Mi-a plăcut de Aoife din primul moment când am vorbit la telefon și sunt tentată într-o anumită măsură s-o întreb dacă nu ar vrea să lase totul și să vină să lucreze pentru *The Download.* Poate părea o persoană agreabilă, dar are și o latură mai dură.

Intrăm în sufragerie. Mama și tata, conform planului, stau la capetele opuse ale mesei, cât mai departe unul de celălalt. Nu sunt convinsă, dar cred că, din anii ’90 încoace, părinții mei nu au schimbat mai mult de câteva vorbe și ar fi probabil mai bine pentru armonia weekendului ca situația să continue. Pe de altă parte, Séverine stă atât de aproape de tata, că ar putea la fel de bine să i se așeze în poală. Câh: n-o fi având decât jumătate din vârsta lui, dar e și ea trecută de 30 de ani, nu mai e o adolescentă.

În seara asta, măcar, toată lumea pare într-o dispoziție bunicică. Cred că cele câteva sticle de Bollinger 1999 au și ele meritul lor. Chiar și mama e destul de amabilă, jucându-și cu aplomb rolul de soacră mică. Aptitudinile ei de actriță au fost puse mereu mai bine în lumină în viața reală decât pe scenă.

Aoife și soțul ei intră aducând apetitivul: supă-cremă presărată cu pătrunjel tocat.

— Ei sunt Aoife și Freddy, le spun celorlalți.

Nu le zic că sunt gazdele noastre, pentru că, de fapt, eu am rolul ăsta. Plătesc pentru acest privilegiu. Așa că zic doar:

— Folly este al lor.

Aoife dă ușor din cap.

— Dacă aveți nevoie de ceva, apelați la oricare din noi, spune ea. Sper să vă placă șederea aici. Nunta de mâine e

prima pe care o organizăm pe insulă, așa că va fi una aparte.

— Ce frumos, spune Hannah cu bunăvoință. Și felul ăsta pare delicios.

— Mulțumesc, zice Freddy, căpătând glas.

E englez, îmi dau seama – aș fi zis că e irlandez, ca Aoife.

Aoife încuviințează.

— Am adunat personal midiile azi-dimineață.

După ce suntem serviți cu toții, conversația din jurul mesei se reia, doar Olivia stă mută, fixând farfuria cu privirea.

— Am amintiri foarte dragi legate de Brighton, îi spune mama lui Hannah. Știi, am jucat acolo de câteva ori.

O, Doamne! Nu mai durează mult și o să înceapă să le povestească scena de sex pe care a avut-o în nu știu ce film de artă (care n-a fost lansat niciodată, dar se găsește acum, probabil, pe PornHub).

— Ah, răspunde Hannah, noi ne simțim un pic vinovați că nu mai putem merge la teatru așa des ca pe vremuri. Unde ai jucat? La Theatre Royal?

— Nu, spune mama, cu acel ton ușor trufaș care se strecoară în vocea ei de fiecare dată după ce a fost demascată. E vorba despre un loc ceva mai mic, zice și își lasă brusc capul pe spate. Se numește „The Magic Lantern”. În cartierul Lanes. Ai auzit de el?

— Hm… nu, spune Hannah. Dar, cum îți ziceam, noi suntem pe dinafara subiectului, așa că nu avem de unde știi, chiar dacă ar merita vizitat locul respectiv.

Hannah e o tipă cumsecade. Asta este una dintre calitățile ei evidente. Într-un fel… parcă se revarsă bunătatea din ea. Când am întâlnit-o prima oară, îmi amintesc că m-am gândit: ah, deci asta își dorește Charlie. O persoană drăguță. O persoană delicată și afectuoasă. Eu sunt prea furioasă, prea încrâncenată. Nu m-ar fi preferat niciodată pe mine.

Nu mai sunt geloasă pe Hannah, îmi reamintesc. Poate că

Charlie era un tip sexos pe vremea clubului de navigație, dar acum a devenit pufos și, în locul abdomenului plat și bronzat, are ditamai burta. În plus, e mulțumit de cariera lui. Dacă ar fi după mine, acum s-ar lupta cel puțin pentru funcția de director adjunct. Nimic nu este mai puțin sexy decât lipsa ambiției.

Mă uit la Charlie până ni se încrucișează privirile – mă asigur că eu sunt cea care întoarce prima capul. Și mă întreb: oare acum este *el* cel gelos? Am văzut neîncrederea cu care se poartă în prezența lui Will, de parcă ar încerca să-i descopere vreun defect. L-am surprins cum ne analiza în timpul cocktailului. Și am simțit din nou cât de bine ne stă împreună, văzuți prin ochii lui.

— Ce *dulce,* îi spune mama lui Hannah. Cinci anișori e o vârstă adorabilă.

Cu siguranță se pricepe de minune să pară interesată.

— Și ce fac cei doi micuți ai tăi, Ronan? strigă ea peste masă.

Sunt curioasă dacă a fost o scăpare intenționată să n-o includă pe Séverine în întrebarea ei. De fapt… retrag ce-am spus, nu am de ce să fiu curioasă. În pofida impresiei de aiureală boemă pe care se străduiește din greu s-o creeze, mama face foarte puține lucruri fără intenție.

— Sunt bine, spune el. Mulțumesc, Araminta. Merg la grădiniță, nu-i așa? se întoarce el către Séverine.

— *Oui,* răspunde ea. Căutăm pentru ei o grădiniță în care să se vorbească franceza. E foarte important să crească… *bilimbi,* ca mine.

— Ah, tu ești bilingvă? întreb eu.

Nu reușesc să-mi înăbuș disprețul.

Dacă Séverine a remarcat cumva, nu reacționează.

— *Oui,* răspunde ea, ridicând din umeri. Am învățat la un internat de fete în Marea Britanie, când eram mică. Și frații mei au urmat o școală pentru băieți tot acolo.

— Cerule, spune mama, adresându-se în continuare

exclusiv tatei. Trebuie să fie *epuizant* la vârsta ta, Ronan.

Și, înainte ca el să apuce să-i dea replica, ea bate din palme:

— Până sosește felul următor, zice ea, ridicându-se, mi-ar plăcea să spun ceva!

— Nu e nevoie, mamă, strig eu.

Toată lumea râde. Dar eu nu glumesc. E beată? Greu de apreciat, pentru că am băut cu toții destul de mult. Și oricum, în cazul ei, n-ar fi mare diferență. Ea n-a avut niciodată niciun fel de rețineri.

— Pentru Jules a mea, spune, ridicând paharul. Încă de când erai mică, ai știut *exact* ce-ți dorești. Și vai și amar dacă ți-a stat cineva în cale! Eu n-am fost niciodată așa – în ce mă privește, de la o săptămână la alta îmi doream mereu altceva și poate de asta am fost mereu atât de al dracului de nefericită. În fine: ai știut dintotdeauna. Și obții de fiecare dată ce-ți propui.

O, Doamne! Face asta pentru că i-am interzis să țină un discurs la nunta propriu-zisă. Sunt convinsă.

— Am știut din clipa în care mi-ai povestit despre Will că ți-l dorești, adaugă ea.

Nu e *cine știe ce* dovadă de clarviziune, ținând cont că am informat-o cu aceeași ocazie că eram deja logodiți. Dar mama nu a lăsat niciodată adevărurile incomode să stea în calea unei povești bune.

— Nu-i așa că arată bine împreună? întreabă mama.

Murmure de aprobare din partea celorlalți. Nu-mi place modul în care a pus accentul pe cuvântul „arată”.

— Știam că Jules va trebui să găsească pe cineva la fel de ambițios ca ea, spune mama.

Mi s-a părut oare sau a bătut iar un apropo prin felul în care a rostit „ambițios”? Îi surprind privirea lui Charlie peste masă – el o cunoaște bine pe mama. Îmi face cu ochiul și simt o aciditate tainică, adânc, în stomac.

— Și are atâta stil fiica mea! Doar știm cu toții, nu-i așa? Revista ei, frumoasa casă din Islington și acum bărbatul ăsta fermecător, zice și își sprijină mâna, cu unghiile ei roșii, pe umărul lui Will. Ai avut întotdeauna ochi buni, Jules!

De parcă l-aș fi ales să se asorteze cu o pereche de pantofi. De parcă m-aș mărita cu el doar pentru că se potrivește perfect în viața mea…

— Și altora li s-ar părea, poate, o nebunie, continuă mama, să ne târască pe toți pe insula asta înghețată, uitată de Dumnezeu, în mijlocul pustietății. Dar, dacă pentru Jules e important, asta e tot ce contează.

Nici cuvintele astea nu-mi place cum sună. Râd împreună cu ceilalți. Dar, în sinea mea, încerc să mă îmbărbătez. Vreau să mă ridic și să-mi spun propria tiradă, de parcă ea ar fi procurorul și eu avocatul apărării. Nu asta ar trebui să simți când asculți discursul unei persoane dragi, nu-i așa?

Iată adevărul pe care mama nu-l va rosti: dacă n-aș fi știut ce vreau și n-aș fi muncit să-l obțin, nu s-ar fi ales nimic de mine. A trebuit să învăț să mă descurc. Pentru că mama nu mi-a fost de niciun ajutor, la dracu'. Mă uit la ea, în rochia ieftină de sifon negru – ca negativul unei rochii de mireasă –, la cerceii strălucitori și la paharul spumant de șampanie din mâna ei, și mă gândesc: chiar nu pricepi. Nu e momentul tău. Nu l-ai creat tu. Eu l-am creat în *pofida* ta.

Mă țin bine de marginea mesei, încercând să mă liniștesc. Cu cealaltă mână ridic paharul de șampanie și sorb prelung din el. *Spune că ești mândră de mine,* mă gândesc. Și cu asta suntem chit. *Spune-o și te iert.*

— S-ar putea să pară un pic lipsit de modestie, spune mama, ducând mâna la piept. Dar trebuie să recunosc că sunt mândră de mine pentru că am crescut o fiică atât de puternică și de independentă.

Și face o mică reverență, ca în fața unui public care o adoră. Toată lumea aplaudă respectuos, în timp ce ea se așază.

Tremur de furie. Mă uit la paharul de șampanie din mână.

Îmi imaginez pentru o clipă, pentru o clipă savuroasă, nebună, că îl iau și-l fac zob de masă, punând astfel capăt întregii tărășenii. Trag adânc aer în piept. Și, în schimb, mă ridic să fac la rândul meu o urare. Va fi una binevoitoare, plină de recunoștință și de afecțiune.

— Mulțumesc tare mult că ați venit, spun eu.

Mă străduiesc să adopt un ton cald. Sunt atât de obișnuită să le vorbesc angajatelor mele, încât trebuie să am grijă să elimin nota de autoritate din glas. Știu că unele femei se plâng că nu reușesc să-i facă pe oameni să le ia în serios. În ce mă privește, problema mea este exact reversul situației. La petrecerea noastră de Crăciun, una dintre angajate, Eliza, s-a îmbătat și mi-a spus că am în permanență o figură de scorpie în stare latentă. I-am trecut cu vederea cuvintele, pentru că era beată și avea să uite până a doua zi. Dar nici vorbă să uit.

— Suntem foarte fericiți că ne sunteți alături, continui.

Zâmbesc. Îmi simt rujul cerat, rigid de pe buze.

— Știu că a fost un drum lung… și v-a fost greu să vă faceți timp să veniți. Dar, din momentul în care am descoperit acest loc, am știut că va fi perfect. Pentru Will, care e atât de pasionat de natură. Și ca un omagiu pentru rădăcinile mele irlandeze.

Mă uit la tata, care zâmbește strengărește.

— Să vă știu pe toți adunați aici – cei mai apropiați și mai dragi nouă – înseamnă foarte mult pentru mine. Pentru amândoi, spun și ridic paharul în cinstea lui Will și el îmi întoarce gestul.

Se pricepe mult mai bine ca mine la chestii din astea. El emană farmec și căldură fără ca măcar să se străduiască să o facă. Eu pot să-i determin pe oameni să facă ce vreau, desigur. Dar n-am reușit niciodată să-i determin să mă placă. Cel puțin, nu așa cum reușește logodnicul meu. Îmi zâmbește, îmi face cu ochiul și mă trezesc imaginându-mi că terminăm ceea ce am început mai devreme, în dormitor…

— Nu-mi vine să cred că a venit ziua asta, spun, venindu-

mi în fire. În ultimii ani am fost atât de ocupată cu *The Download,* încât nu credeam că voi avea timp să cunosc pe cineva.

— Nu uita, zice Will. A trebuit să insist destul de mult ca să te conving să ieși cu mine în oraș.

Are dreptate. Cumva, părea prea frumos ca să fie adevărat. Ulterior mi-a povestit că trecuse recent printr-o relație nocivă, că nici el nu căuta pe nimeni. Dar ne-am înțeles de minune la acea petrecere.

— Mă bucur enorm că ai insistat, îi zâmbesc, continuând să mi se pară o minune că lucrurile s-au petrecut atât de repede și de ușor. Dacă aș crede în așa ceva, adaug eu, aș spune că Soarta ne-a adus împreună.

Will se uită la mine radiind. Privirile ni se întâlnesc și e ca și cum n-ar mai exista nimeni pe lumea asta. Apoi, din senin, mă gândesc la afurisitul acela de bilet. Și simt cum îmi piere zâmbetul de pe buze.

JOHNNO

Cavaler de onoare

Afară e beznă. Fumul din șemineu umple încăperea și toată lumea arată diferit, siluetele devin neclare. Oamenii nu mai seamănă cu cei de acum câteva minute.

Am trecut la felul următor, la un știu ce tartă sofisticată cu ciocolată neagră. Încerc s-o tai și îmi țâșnește din farfurie, împrăștiind firimituri de aluat peste tot.

— Să te ajute cineva să-ți taie mâncarea, băiatul lui mama? mă împunge Duncan tocmai din celălalt capăt al mesei.

Îi aud pe ceilalți amici ai mei cum râd. Ca și cum nimic nu s-ar fi schimbat. Îi ignor.

Hannah se întoarce spre mine.

— Deci, Johnno, spune ea, și tu locuiești tot în Londra?

O plac pe Hannah, m-am hotărât. Pare de treabă. Și îmi plac accentul ei nordic și cerceii grosolani de pe lobul urechii, care o fac să pară o tipă de gașcă, deși, din câte se pare, a născut doi copii. Pun pariu că poate fi destul de nebunatică când are chef.

— Hristoase, nu! îi spun eu. Urăsc orașul. Prefer viața la țară la orice oră din zi și din noapte. Am nevoie de spațiu să mă desfășor.

— Și ție tot în aer liber îți place? întreabă Hannah.

— Îhî, răspund eu. Cred că poți spune și așa. Am lucrat la un parc de aventuri din Lake District. Dădeam lecții de cățărat, de supraviețuit în natură și din astea.

— O, uau! Acum are logică, pentru că tu ai organizat petrecerea burlacilor, nu?

Îmi zâmbește. Mă întreb cât de multe știe despre petrecere.

— Îhî, fac eu. Eu am organizat-o.

— Charlie nu mi-a povestit mare lucru. Dar am auzit că trebuia să mergeți cu caiacul, să faceți cățărări și chestii din astea.

Ah, deci nu i-a spus ce s-a întâmplat de fapt. Nu mă miră. Nici eu n-aș fi făcut-o în locul lui, dacă stau bine și mă gândesc. Cu cât mai puține confidențe, cu atât mai bine. Să sperăm că a hotărât să-și îngroape morții de pe acel front. Bietul om! Dar, la urma urmei, n-a fost ideea mea.

— Păi, da, continui eu. Am avut mereu pasiunea asta.

— Da, intervine Femi. Johnno a fost cel care a descoperit cum să escaladăm peretele ca să ajungem pe acoperișul sălii de sport. Iar tu te-ai cățărat în copacul ăla uriaș de lângă sala de mese, nu-i așa?

— Of, Doamne, îi spune Will lui Hannah. Să nu-i stârnești pe ăștia cu amintirile lor din școală. Că nu-i mai poți opri.

Hannah îmi zâmbește.

— Mi se pare că ai putea avea propria emisiune TV, Johnno.

— Păi… E ciudat că zici asta, dar chiar am dat probe pentru o emisiune.

— Serios? întreabă Hannah. Pentru *Supraviețuiește nopții*?

— Îhî.

Of, Hristoase! Oare de ce am deschis subiectul? *Johnno, fraiere, întotdeauna ai avut gura spartă,* Iisuse, ce rușine!

— Mda, mă rog, au filmat o probă cu noi doi și…

— Și Johnno a hotărât că nu e dispus la rahaturi din astea, nu-i așa? completează Will.

Drăguț din partea lui că încearcă să-mi scape pielea. Dar acum nu mai are niciun rost să mint, așa că mai bine dau cărțile pe față.

— E un prieten adevărat, spun eu. Adevărul este că am fost de rahat. În mare, ideea a fost că nu dau bine pe sticlă. Spre deosebire de băiatul ăsta de-aici… adaug și mă aplec ca să-l

ciufulesc pe Will, iar el se fereşte, râzând. Într-un fel, are dreptate. Nu era de mine. N-am suportat machiajul pe care ţi-l pun pe faţă, hainele pe care te pun să le porţi. Asta nu-nseamnă că ce spun te pune pe tine într-o lumină proastă, amice.

— Nu ţi-o iau în nume de rău, spune Will, ridicând mâinile.

El arată natural pe ecran. Are această capacitate de a intra în pielea oricărui personaj. Când apare la televizor, am remarcat că renunţă la „h”-uri, ca să vorbească la fel ca „un om oarecare”. Dar când e cu amicii lui eleganţi, educaţi în şcoli publice, tipi care provin de la şcoli mai bune decât cea absolvită de noi, e unul de-ai lor… sută la sută.

— Oricum… îi spun lui Hannah. E firesc. Cine şi-ar dori să-mi vadă mutra urâtă la televizor? întreb şi mă strâmb.

O văd pe Jules cum îşi mută privirea de la mine, de parcă tocmai m-aş fi făcut de râs. Vacă îngâmfată!

— Şi de unde vine ideea emisiunii, Will? întreabă Hannah.

Îi sunt recunoscător că încearcă să schimbe subiectul, scutindu-mă de noi umilinţe.

— Daaa, spune Femi. Ştii, chiar eram curios. Oare de la *Supravieţuirea*?

— *Supravieţuirea*? se întoarce Hannah spre el.

— Jocul nostru de la şcoală, explică Femi.

Soţia lui Duncan, Georgina, intervine:

— O, Doamne! Mi-a povestit Duncan câte ceva. Chestii cu adevărat oribile. Mi-a spus că voi, băieţii, eraţi luaţi noaptea din pat şi lăsaţi undeva, în mijlocul pustietăţii…

— Da, aşa se întâmpla, confirmă Femi. Răpeau un băiat mai mic din pat şi-l duceau cât mai departe de şcoală, în sălbăticie.

— Şi vorbim de ditai sălbăticia, spune Angus. La dracu-n praznic. Beznă. Nicăieri nicio lumină.

— Sună barbar, comentează Hannah cu ochii căscaţi.

— Era o veche tradiție, spune Duncan. Se practica de sute de ani, încă de la întemeierea școlii.

— Will n-a trebuit s-o facă niciodată, nu-i așa, amice? se întoarce Femi spre el.

Will ridică palmele.

— N-a venit nimeni niciodată să pună mâna pe mine.

— Mda, spune Angus, pentru că toți făceau pe ei de frica lui taică-său.

— Înainte de orice, băiatul răpit era legat la ochi, explică Angus, întorcându-se spre Hannah, așa că nu știa unde se află. Câteodată, chiar era legat de un copac sau de un gard și trebuia să se elibereze. Țin minte când mi-a venit rândul…

— Te-ai pișat pe tine, încheie Duncan fraza.

— Nu-i adevărat, răspunde Angus.

— Ba *da,* spune Duncan. Să nu crezi c-am uitat. Pișăciosule!

Angus ia o gură de vin.

— Fie, așa este, dar *mulți* au pățit așa. Era al dracului de înspăimântător.

Îmi amintesc de *Supraviețuirea* mea. Deși știai că la un moment dat îți va sosi rândul, nimic nu te pregătea de fapt pentru momentul în care veneau după tine.

— Cea mai *deplasată* chestie este că lui Duncan nu i se pare că a fost ceva rău, spune Georgina și se întoarce spre el. Nu-i așa, dragule?

— M-a ajutat să devin bărbat, spune Duncan.

Mă uit la Duncan, cum stă cu mâinile în buzunare și cu pieptul înainte, de parcă ar fi regele tuturor, de parcă el ar fi stăpânul acestor locuri. Și mă întreb în ce sens, mai exact, l-a ajutat asta să devină bărbat.

Mă întreb în ce sens m-a ajutat și pe mine.

— Presupun că a fost ceva inofensiv, concluzionează

Georgina. N-a murit nimeni, nu? râde ea scurt.

Țin minte că m-am trezit și că în jurul meu, în întuneric, se auzeau șoapte. *Ține-l de picioare… tu ocupă-te de cap.* După care, cât de zgomotos râdeau când m-au țintuit și m-au legat la ochi. Apoi, vocile. Răcnete și chiote, poate… dar cum eșarfa cu care fusesem legat la ochi îmi acoperea și urechile, mi se păreau sunete animalice: urlete de lupi și țipete stridente de păsări. Afară, în aerul nopții, înghețând în picioarele goale. Hurducându-mă pe terenul accidentat – într-o roabă, presupun – pe o distanță atât de lungă, încât m-am gândit că mă aflam dincolo de terenurile școlii. Apoi m-au lăsat acolo, în pădure. Singur cuc. Nu se auzea nimic altceva decât bătăile inimii mele și zgomotele tainice ale pădurii. Mi-am scos legătura de la ochi și m-am trezit într-un întuneric deplin, fără ca luna să se zărească nicăieri. Crengile îmi zgâriau obrajii, copacii erau atât de aproape, încât mi se părea că nu am să pot trece printre ei, că aveau să mă strivească. Extrem de frig și cu un gust metalic, ca de sânge, în gură. Trosnetul crengilor sub picioarele mele goale. Am mers mile întregi, în cerc, probabil. Toată noaptea, prin pădure, până la răsăritul soarelui.

După ce m-am întors la școală, am simțit că m-am născut a doua oară. La dracu' cu profesorii care îmi spuseseră că nu era mare lucru de capul meu. De parcă ei ar fi reușit vreodată să supraviețuiască unei nopți ca aceea. Mă simțeam invincibil. Capabil de orice.

— Johnno, spune Will, ziceam că poate ar fi momentul să ne servești cu whisky-ul tău. Să ne oferi o mostră.

Se ridică brusc de la masă și se duce să aducă una dintre sticle.

— Oh, pot să mă uit puțin? spune Hannah și ia sticla din mâna lui Will. Ce design cool, Johnno! Ai colaborat cu cineva pentru el?

— Îhî, fac eu. Am un amic la Londra care e grafician. A făcut o treabă bunicică, nu?

— Să știi că da, zice ea, încuviințând din cap, urmărind cu degetul conturul literelor. Cu asta mă ocup și eu. Sau ceva de

genul ăsta. Sunt ilustratoare. Dar parcă a trecut un car de ani de-atunci. Sunt în concediu de maternitate pe termen nelimitat.

— Pot să mă uit și eu? întreabă Charlie, luându-i sticla din mână și citind eticheta, încruntându-se. Te-ai asociat cu o distilerie? Fiindcă scrie aici că este vechi de 12 ani.

— Mda, spun eu, simțindu-mă ca la un interviu, ca la un test. Așa am făcut.

Ca și cum ar vrea să mă prindă cu mâța-n sac. Poate sunt doar niște apucături de profesor.

— Ei bine, spune Will, deschizând sticla cu un gest bombastic. Testul de aciditate! zice și apoi strigă spre bucătărie: Aoife… Freddy! Ne aduceți niște pahare de whisky, vă rugăm?

Aoife aduce câteva pe o tavă.

— Ia unul și pentru tine, și unul pentru Freddy. Îl încercăm cu toții, spune Will, de parcă ar fi stăpânul castelului, iar apoi, când Aoife dă să clatine din cap: Insist!

Freddy intră șovăielnic și stă în picioare lângă soția lui. Privește în jos și își face de lucru cu cordonul șorțului, în timp ce rămân amândoi acolo, într-o postură penibilă. *Ciudatul dracului,* șoptește Duncan către noi. E o idee bună probabil că bietul om ține privirea în pământ.

Mă uit la Aoife. Nu e chiar atât de în vârstă pe cât am crezut inițial: puțin peste 40 de ani, poate. Doar că se îmbracă bătrânește. Și nu arată rău – are un aer rafinat. Mă întreb oare ce caută cu un mototol ca bărbatu-său.

Will le toarnă whisky și celorlalți. Jules cere să i se pună doar câteva picături:

— N-am fost niciodată o mare băutoare de whisky, din păcate.

Soarbe din pahar și o văd cum se crispează, înainte să apuce să-și acopere gura cu mâna. Dar gestul nu face decât să atragă atenția asupra ei. Ceea ce, dacă mă gândesc bine, cred că Jules a și intenționat să facă. Este destul de limpede că nu e

cea mai mare admiratoare a mea.

— E bun, amice, spune Duncan. Îmi amintește *oarecum* de Laphroaig, nu?

— Da, confirm eu. Să zicem.

Te poți baza pe cunoștințele lui Duncan la capitolul whisky.

Aoife și Freddy dau repede paharele peste cap și o șterg înapoi în bucătărie. E de înțeles. Mama a lucrat la un club exclusivist, într-o zonă retrasă – genul de club în care părinții lui Angus și Duncan erau, probabil, membri. Mi-a povestit că jucătorii de golf încercau uneori să-i facă cinste cu băuturi, crezând că astfel dau dovadă de nu știu ce mărinimie, dar nu reușeau decât să o pună într-o postură proastă.

— Mi se pare al dracului de bun, spune Hannah. Sunt surprinsă. Sincer îți spun, Johnno, de regulă nu sunt mare băutoare de whisky, zice și mai ia o gură.

— Ei bine, zice Jules. Invitații noștri au mare noroc.

Îmi zâmbește. Dar unii oameni nu-ți zâmbesc și cu ochii. E și cazul ei.

Le surâd tuturor. Dar mă simt cam aiurea. Cred că de la discuțiile alea despre *Supraviețuirea.* Nu-mi vine ușor să-mi aduc aminte că pentru ei – ca, de altfel, pentru aproape toți ceilalți băieți care au învățat la Trevellyan's – nu este decât o joacă.

Mă uit la Will. O ține pe Jules de umeri și ne zâmbește tuturor. Arată ca un om care are totul în viață. Ceea ce, într-un fel, e adevărat. Și mă gândesc: pe el nu-l afectează toate discuțiile astea despre vremurile de altă dată? Nici măcar cât negru sub unghie?

Trebuie să ies din pasa asta ciudată. Mă întind spre mijlocul mesei și iau sticla de whisky.

— A sosit vremea unui concurs de băut, propun eu.

— Ah… spune Jules, încercând probabil să se împotrivească, dar este acoperită de urletele de aprobare ale

băieților.

— Da! strigă Angus. Proba irlandeză?

— Daaa, spune Femi. Cum făceam în școală! mai țineți minte când beam shoturi de apă de gură Listerine? Pentru că descoperiserăm că are 50% alcool?

— Sau votca pe care o aduceai tu pe ascuns, Dunc, spune Angus.

— Perfect, zic eu, ridicându-mă dintr-un salt de la masă. Mă duc să fac rost de un pachet de cărți de joc.

Deja mă simt mai bine, pentru că am găsit un țel care să-mi distragă atenția.

Intru în bucătărie și dau peste Aoife, care stă cu spatele la mine, parcurgând un soi de listă de pe o planșă. Când tușesc, tresare vag.

— Aoife, scumpo, spun eu, ai cumva un pachet de cărți de joc?

— Da, răspunde ea, făcând un pas în spate, de parcă s-ar teme de mine. Bineînțeles. Cre' că este unul în salon.

Are un fel simpatic de a vorbi. Întotdeauna mi-au plăcut irlandezele. *Cre'*, nu *cred* – rostirea asta mă face să zâmbesc.

E și soțul ei acolo, ocupat cu cuptorul.

— Gătești pentru mâine? îl întreb cât o aștept pe Aoife.

— Îhâm, face el, fără să se uite la mine.

Sunt bucuros când se întoarce Aoife, după un minut sau două, cu cărțile de joc.

Întors la masă, împart cărțile.

— Eu mă duc să-mi fac somnul de frumusețe, spune mama lui Jules. Nu m-am omorât niciodată după tărie.

Minți, citesc pe buzele lui Jules. Tatăl și maică-sa vitregă, franțuzoaica sexoasă, se scuză și ei.

— Nici eu, spune Hannah și se uită la Charlie. Am avut o zi lungă, nu-i așa, iubitule?

— Nu știu ce să zic, ripostează Charlie.

— Haide, Charlie, băiete! strig eu. Va fi distractiv! Simți și tu că trăiești!

Nu pare prea convins.

Lucrurile au scăpat de sub control la petrecerea burlacilor. Charlie, sărmanul, n-a mers la aceleași gen de școală ca noi, așa că nu era pregătit. Chestia e că nu-și poate ieși din rolul ăsta de… profesor de geografie. Mi s-a părut că a pășit pe un tărâm întunecat în noaptea aia. Ca oricine altcineva în locul lui, probabil. După asta n-a mai schimbat aproape nicio vorbă cu noi tot weekendul.

Presupun că din cauza faptului că ne adunaserăm iar toată gașca. Majoritatea dintre noi am învățat la Trevellyan's. Locul ăla ne-a unit. Nu în același mod în care ne-a unit pe mine și pe Will – la noi e ceva aparte. Dar sunt alte lucruri care ne-au unit. Ritualurile, prietenia ca-ntre băieți. Când ne întâlnim, manifestăm genul de mentalitate de gașcă.

Și ne lăsăm duși de val.

HANNAH

Invitată

De la povestea cu leapșa pe băutură, am devenit foarte precaută în prezența cavalerilor de onoare ai mirelui. Cu cât beau mai mult, cu atât își dau arama pe față: ceva sumbru și crud se ascunde dincolo de manierele lor de băieți care au urmat școli publice. Și urăsc faptul că soțul meu se comportă ca un adolescent care vrea să fie primit în gașca lor.

— Perfect, spune Johnno. Toată lumea e pregătită?

Se uită în jurul mesei. Mi-am dat seama ce e ciudat la ochii lui. Sunt atât de închiși la culoare, încât nu poți deosebi irisul de pupilă. Din cauza asta, privirea lui e stranie, oarbă, încât, chiar și când râde, ochii lui nu par să participe. Iar, prin comparație, restul figurii lui este un pic prea expresivă, schimbându-se o dată la câteva secunde, și are o gură foarte mare și mobilă. Are o energie maniacală. Sper că e inofensivă. Seamănă cu un câine mare și înfricoșător care sare la tine, dar care nu speră decât să te joci cu el cu mingea – nu să-ți sfâșie fața.

— Charlie, spune Johnno. Ni *te* alături?

— Charlie, șoptesc eu, încercând să-i surprind privirea.

Nu s-a uitat aproape deloc la mine toată seara, prea absorbit de Jules sau prea ocupat să fie acceptat în rândul băieților. Dar îmi doresc să pot comunica cu el.

Charlie este un bărbat atât de blând: rareori ridică vocea, rareori își iese din pepeni din cauza copiilor. De regulă, eu sunt cea care îi mustruiește. Așa că, atunci când bea, lucrul ăsta nu scoate nimic rău din el, alcoolul nu-i amplifică trăsăturile negative. În viața de zi cu zi, chiar nu are trăsături negative. Într-adevăr, poate că mânia zace ascunsă în el, dincolo de aparențe. Dar jur că, în rarele ocazii când l-am văzut beat, parcă preia cineva controlul asupra lui. Asta face ca

situația să fie și mai înspăimântătoare. De-a lungul anilor, am învățat recunosc chiar și cele mai mici semnale. Gura ușor deschisă, pleoapele căzute. A trebuit să le învăț, pentru că ceea ce urmează nu este deloc plăcut. Parcă un foc de artificii i s-ar declanșa brusc în creier.

În sfârșit, Charlie se uită la mine. Scutur din cap, încet, dar cu hotărâre, ca să mă conving că mă înțelege bine. *N-o face*!

— Ce dracului se petrece aici? câraie Duncan.

O, Doamne, m-a surprins! Se răsucește pe călcâie spre Charlie.

— Te ține în lesă, Charlie, băiete?

Urechile lui Charlie devin de un roșu-aprins.

— Nu, spune el. Evident că nu. Da, bine. Mă bag.

Căcat! Sunt împărțită între dorința de a rămâne, pentru a-l împiedica să facă vreo prostie, și gândul că poate ar fi cazul să plec, să-l las să-și facă de cap, indiferent de consecințe. Mai ales după ce a flirtat grosolan cu Jules.

— Eu fac cărțile, spune Johnno.

— Stai, spune Duncan, ridicându-se și bătând din palme. Ar trebui mai întâi să rostim deviza școlii noastre.

— Da, cade de acord Femi, alăturându-i-se, apoi se ridică și Angus. Haideți, Will, Johnno! De dragul vremurilor de altă dată și așa mai departe.

Johnno și Will se ridică.

Eu mă uit la ei – toți, cu excepția lui Johnno, atât de elegant îmbrăcați, în cămăși albe și pantaloni de culoare închisă, cu ceasuri scumpe la mână. Mă întreb de ce naiba acești bărbați, care, aparent, s-au descurcat atât de bine în viață, sunt încă obsedați de anii de școală. Eu nu mă văd bătând monedă despre bătrânul și infectul meu liceu Dunraven. Nu am avut niciodată resentimente față de el, dar nici n-a fost genul de loc la care să mă gândesc prea mult. Ca toată lumea, am plecat de acolo în roba de absolventă și rareori am mai privit în urmă. Dar tipii ăștia nu ieșeau de la

școală la 15:30 și nu se duceau acasă să se uite la *Hollyoaks* – ei și-au petrecut, se pare, o bună parte din copilărie închiși în locul acela.

Duncan începe să bată încet cu pumnul în masă. Se uită în jur, îndemnându-i și pe ceilalți să i se alăture. Așa se întâmplă. Încet, încet, zgomotul crește, bătăile devin tot mai rapide, mai frenetice.

— *Fac fortia et patere,* intonează Duncan în latină, din câte se pare.

— *Fac fortia et părere,* continuă ceilalți.

Apoi, cu un murmur grav, intens:

— *Flectere si nequeo superos,*

Acheronta movebo.

Flectere si nequeo superos,

Acheronta movebo!

Îi privesc, mă uit cum le sclipesc ochii în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. Sunt roșii la față – agitați, beți. Simt un fior urcându-mi pe șira spinării. Din cauza lumânărilor și a întunericului care se înghesuie în ferestre, a ritmului straniu al scandării, a bătăilor în masă, mi se pare brusc că asist la un ritual satanic. Are în el ceva amenințător, tribal. Duc mâna la piept și simt cât de puternic îmi bate inima, ca unui animal speriat.

Bătăile se intensifică, ating punctul culminant, devin atât de turbate, încât vesela și tacâmurile sar în stânga și-n dreapta. Un pahar sare pe colțul mesei și apoi se face țăndări de podea. Nimeni altcineva în afară de mine nu-i acordă atenție.

— *Fac fortia et patere!*

Flectere si nequeo superos,

Acheronta movebo!

Apoi, în sfârșit, tocmai când simt că nu mai rezist, scot cu toții un răget și se opresc. Se holbează unul la altul. Frunțile le sclipesc de sudoare. Pupilele li s-au dilatat, de parcă ar fi

luat o doză dintr-un drog. Râd zgomotos, sunt ca niște hiene dezvelindu-și dinții, bătându-se reciproc pe spate, cărându-și pumni, suficient de tare încât să-i doară. Observ că Johnno nu râde la fel de tare ca ceilalți. Cumva, rânjetul lui nu e convingător.

— Dar ce înseamnă? întreabă Georgina.

— Angus, bolborosește Femi, tu ești tocilarul la latină.

— Prima parte, spune Angus, înseamnă: „Dă dovadă de curaj și trăinicie", asta era deviza școlii. Partea a doua am adăugat-o noi, băieții: „Dacă nu pot urni cerul, atunci voi stârni iadul". De regulă, scandam asta înaintea meciurilor de rugby.

— Și cu alte ocazii, spune Duncan cu un zâmbet meschin.

— Ce amenințător sună, zice Georgina.

Dar se uită la soțul ei roșu, transpirat, cu ochii sălbăticiți, de parcă nu i s-ar fi părut niciodată mai atrăgător.

— Asta era și ideea.

— Bine, *fetelor,* strigă Johnno. Hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii și să ne punem pe băut!

Un nou răcnet de aprobare din partea celorlalți. Femi și Duncan amestecă whisky-ul cu vinul și sosul rămas de la cină, adaugă sare și piper, formând o supă maronie, dezgustătoare. Și apoi începe jocul – toți bat cu palmele în masă și urlă cât îi ține gura.

Angus trage primul cartea pierzătoare. În timp ce bea amestecul, o parte i se scurge pe cămașa albă, imaculată, umplând-o de pete maro. Ceilalți își bat joc de el.

— Idiotule! strigă Duncan. Mai mult îți curge pe alături. Angus înghite ultima gură, îi vine să vomite. Ochii îi ies din orbite.

Urmează Will. Se descurcă ca un expert. Îi urmăresc mușchii gâtului cum lucrează. Își pune pe cap paharul gol cu fundul în sus și rânjește.

Charlie e următorul care trage cartea pierzătoare. Se uită la pahar, trage adânc aer în piept.

— Haide, păsărică! urlă Duncan.

Nu pot să mă uit la asta. Nu trebuie să mă uit la asta. Charlie, neghiobule, mă gândesc. Ăsta trebuia să fie weekendul nostru. Dacă vrea să se înjosească, n-are decât să-și poarte singur de grijă, la dracu'. Sunt soția lui, nu maică-sa. Mă ridic.

— Mă duc la culcare, spun eu. Noapte bună tuturor! Dar nu-mi răspunde nimeni, nici măcar nu întorc capul spre mine.

* * *

Intru în salonul de alături și încremenesc, șocată. Pe canapea, în beznă, stă cineva. După câteva clipe, o recunosc pe Olivia.

— Oh, bună! spun eu.

Ridică privirea. Picioarele ei lungi, cu tălpile goale, ies în evidență.

— Bună!

— Ți-a ajuns ce-ai văzut acolo?

— Mda.

— Și mie, spun. Mai rămâi puțin? întreb eu.

Ridică din umeri.

— N-are rost să mă duc la culcare. Camera mea e chiar lângă *asta.*

Ca la un semn, în sufragerie izbucnește un hohot de râs batjocoritor. Cineva răcnește:

— Dă-l pe gât… dă-l pe gât!

Apoi, o scandare: *Dă-l pe gât, dă-l pe gât* – care se transformă brusc în *stârnește iadul, stârnește iadul, STÂRNEȘTE IADUL!* Se aude cum izbesc masa cu pumnii. După care, un obiect spart – un alt pahar? O voce insultătoare:

— Johnno, idiotul dracului!

Biata Olivia, nu are cum să scape de chestia asta. Mă opresc în prag.

— E-n regulă, spune ea. Nu e cazul să-mi țină nimeni companie.

Dar simt că trebuie să rămân. Mi-e milă de ea. Și, de altfel, îmi dau seama că *vreau* să rămân. Mi-a plăcut compania ei mai devreme, când am fumat în peșteră. A avut ceva palpitant acel moment, un fior straniu. Vorbind cu ea și simțind gustul de tutun în gură, m-am simțit din nou ca la 19 ani, bârfind despre băieții cu care m-am culcat – și nu ca o mamă cu doi copii, băgată în datorii până-n creștet. Și mai e și faptul că Olivia îmi amintește de cineva. Dar nu-mi dau seama de cine. Mă sâcâie lucrul ăsta, ca atunci când te gândești la un cuvânt și știi că îți stă pe vârful limbii.

— De fapt, spun eu. Nu-s deloc obosită. Și nu trebuie să mă trezesc dimineață, să mă ocup de doi copii neastâmpărați. Am niște vin la noi în cameră – aș putea merge să-l aduc.

Îmi zâmbește auzind ce spun, pentru prima oară. După care bagă mâna în spatele pernei canapelei și scoate o sticlă de votcă, care pare foarte scumpă.

— Am șterpelit-o din bucătărie mai devreme, spune ea.

— Ah! exclam eu. Păi, și mai bine.

Chiar că încep să mă simt din nou ca la 19 ani.

Îmi pasează sticla. Îi scot capacul, iau o înghițitură. Mă arde pe gât și mă face să icnesc.

— Uau! Nici nu mai țin minte când am făcut asta ultima oară, spun și îi dau sticla, după care mă șterg la gură. Ne-am întrerupt cam brusc mai devreme, nu-i așa? Îmi povesteai despre tipul ăla… Callum? Despre despărțirea voastră.

Olivia închide ochii, trage adânc aer în piept.

— S-ar putea spune, cred, că despărțirea a fost doar începutul, spune ea.

Din încăperea alăturată răsună iar un hohot uriaș de râs. Mai multe mâini care bat în masă. Mai multe glasuri de

bărbați beți care strigă unul la altul. O izbitură în ușă, după care Angus se prăbușește pe ușa deschisă, cu pantalonii în vine și penisul fluturând obscen la vedere.

— Scuze, doamnelor, spune el, cu un rictus de bețivan. Nu mă băgați în seamă!

— Of, pentru Dumnezeu, izbucnesc eu, dar… dar dispari dracului și lasă-ne-n pace!

Olivia se uită la mine, impresionată, ca și cum nu s-ar fi așteptat la una ca asta din partea mea. Nici eu nu mă așteptam. Nu știu ce m-a apucat. Poate e de la votcă.

— Știi ce? spun eu. Nu cred că ăsta e cel mai bun loc în care să vorbim, nu-i așa?

Dă din cap.

— Am putea merge la peșteră?

— Ăă… Nu aveam în plan o incursiune nocturnă pe insulă. În plus, sunt convinsă că e periculos să umblăm aiurea noaptea, ținând cont de mlaștină și de alte amenințări.

— Las-o baltă, spune Olivia repede. Am priceput. Doar că – ce ciudat! – mi-a venit mai ușor să vorbesc acolo.

Brusc, trăiesc aceleași sentiment pe care l-am avut mai devreme. Un fior straniu, o senzație că încalc niște reguli.

— Nu, spun eu. Hai s-o facem! Și ia și sticla cu tine.

Ne strecurăm afară din castel pe ușa din spate. Noaptea, locul ăsta este cu adevărat înfiorător. Este atât de liniștit, dacă nu pui la socoteală sunetul valurilor care se sparg de stânci, la mică distanță! Din când în când se aude un croncănit bizar, gutural, care îmi ridică părul de pe mâini. În cele din urmă, îmi dau seama că trebuie să fie vreo pasăre. Una destul de mare, judecând după sunet.

Pe măsură ce înaintăm, deslușesc la lumina lanternei mele casele în ruină pe lângă care trecem. Ferestrele întunecate se cască asemenea unor orbite oculare goale și arată amenințător, de parcă ar fi cineva acolo, privindu-ne, urmărindu-ne pas cu pas. Dinăuntru, răzbat totodată zgomote: foșnete, scârțâituri și

zgârieturi. Probabil, șobolani – dar, pe de altă parte, nici acesta nu este un gând prea liniștitor.

Simt că în jurul nostru se mișcă ceva – prea repede ca să văd exact despre ce este vorba, surprinzând doar câteva crâmpeie în lumina slabă a lunii. Ceva zboară atât de aproape de fața mea, încât îi simt atingerea pe pielea sensibilă a obrazului. Fac un salt înapoi și întind mâna să-l alung. Un liliac? Cu siguranță, căci era prea mare ca să fie doar o insectă.

În timp ce coborâm în peșteră, pe peretele de stâncă zăresc o siluetă întunecată, o formă umană. Cât pe ce să scap sticla de uimire, când, după o clipă, îmi dau seama că e propria-mi umbră.

Locul ăsta poate să te facă să ajungi să crezi în fantome.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Cei patru cavaleri au format o echipă de căutare. Iau cu ei trusa de prim ajutor. Și torțele uriașe de parafină din suporturile de la intrare, ca să-și lumineze drumul.

— Bine, băieți, spune Femi. Toată lumea e gata?

Pregătirile lor au ceva febril, straniu, la limita unui entuziasm nefiresc. Parcă sunt niște cercetași gata de misiune, școlarii de altă dată pe cale să plece într-o expediție nocturnă.

Ceilalți invitați se adună în liniște, urmărind pregătirile, ușurați că și-au luat o grijă de pe cap, că li se îngăduie să rămână la lumină și la căldură.

În ochii celor din marchiză, cei patru arată ca niște săteni medievali plecați la vânătoare de vrăjitoare: aceleași torțe aprinse, aceeași fervoare. Vântul și pana de curent fac ca totul să pară ireal. Descoperirea macabră – care e posibil să-i aștepte afară – a adăugat o dimensiune fantastică: incredibilul. În plus, e greu de știut ce să crezi, dacă să ai încredere în cuvintele unei adolescente isterice. Unii dintre ei încă speră că a fost doar o neînțelegere teribilă.

Privesc, tăcuți, în timp ce micul grup iese pe ușile marchizei, care se tot izbesc. Afară în noaptea dezlănțuită, în furtună, ținând torțele ridicate.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Cu o zi în urmă

În peșteră a pătruns marea, care plescăie efectiv la picioarele noastre – o apă neagră ca smoala. Din cauza asta, locul pare mai mic, mai claustrofob. Eu și Hannah stăm mai aproape una de alta decât data trecută, genunchii noștri se ating, iar în fața noastră, așezată pe o stâncă, stă lumânarea pe care am furat-o din salon, băgată într-un felinar de sticlă.

Acum înțeleg de ce se numește Peștera șoaptelor. Fluxul a modificat acustica cavității, așa că, de data asta, tot ce rostim se întoarce spre noi sub formă de șoapte, ca și cum ar fi cineva acolo, în întuneric, și ar repeta fiecare cuvânt. E greu de crezut că nu e nimeni. Mă surprind verificând din când în când locul, ca să mă asigur că nu suntem decât noi două.

Nu reușesc s-o disting prea bine pe Hannah în lumina slabă a lumânării. Dar îi aud respirația, îi simt parfumul.

Pasăm sticla de votcă de la una la alta. Eram deja destul de amețită, cred, încă de la cină. N-am prea avut poftă de mâncare și băutura mi s-a urcat repede la cap. Dar trebuie să fiu beată ca să-i pot povesti, suficient de amețită încât creierul meu să nu-mi blocheze cuvintele. Ceea ce pare caraghios, ținând cont că în ultima vreme am trăit cu disperare nevoia să povestesc cuiva, simțind că vorbele vor izbucni din mine, fără avertisment. Dar acum, când chiar sunt pe punctul s-o fac, nu-mi pot dezlega limba.

Hannah vorbește prima.

— Olivia!

Peștera reproduce în șoaptă: *Olivia, Olivia, Olivia.*

— Dumnezeule, spune Hannah, ce ecou! Fostul tău… ți-a făcut cumva ceva? Am o prietenă… zice, apoi se oprește și o

ia de capăt. Sora mea, Alice. A avut un iubit în facultate. Și tipul a reacționat urât la despărțire. Și când spun urât, vreau să zic extrem, *extrem* de urât…

Aștept ca Hannah să continue, dar nu o face. Îmi ia în schimb sticla din mână și trage un gât sănătos, cât vreo patru shoturi.

— Nu, n-a fost nimic de genul ăsta, spun eu. Da, Callum a fost un gunoi de om. Adică nu s-a purtat deloc cu mănuși când s-a combinat cu Ellie, imediat după asta. Și tot el a fost cel care mi-a dat papucii, dar nu asta a fost problema.

Îi iau sticla și trag o dușcă bună. Simt pe margine gustul rujului ei.

— S-a întâmplat în vacanța de vară de la sfârșitul trimestrului. Locuiam în casa lui Jules, în Islington, cât ea era plecată într-o delegație.

Vorbesc în întuneric și peștera îmi repetă în șoaptă cuvintele. Mă trezesc că-i povestesc lui Hannah cât de singură mă simțeam. Că mă aflam în acel oraș mare, minunat, care mi se păruse dintotdeauna atât de captivant, și am realizat că nu am pe nimeni cu care să împărtășesc sentimentul. Că era vineri seara și, mergând la Sainsbury's, vizavi de apartamentul lui Jules, de unde mi-am cumpărat chipsuri, lapte și cereale pentru dimineață, am trecut la întoarcere pe lângă toți oamenii ăia care stăteau la intrarea în pub, beau și râdeau cu gura până la urechi. Că m-am simțit ca un căcat în ploaie, cu punga mea portocalie și perspectiva unei nopți petrecute pe Netflix. Că aveam momente în care mă gândeam doar la Callum și la ce-ar fi fost dacă am fi rămas împreună, ceea ce mă făcea să mă simt și mai singură.

Încă nu-mi vine să cred că vreau să-i spun toate astea, deși n-o cunosc aproape deloc. Dar poate că asta-i și ideea. Poate că, dintre toți cei de aici, ea este singura căreia îi pot povesti, tocmai *pentru că* este, practic, o străină. Fără discuție, și votca mă ajută, și faptul că este atât de întuneric aici, încât nu-i zăresc prea bine fața. Dar, chiar și așa, nu cred că îi pot dezvălui totul. La acest gând, mă cuprinde panica. Dar am să

încep cu începutul și am să văd, după ce-i spun mare parte din poveste, dacă sunt suficient de curajoasă ca să-i destăinui totul.

— Mă uitam pe telefon, spun eu, și l-am văzut pe Callum, era cu Ellie. Ea postase niște poze pe Snapchat. În una dintre ele stătea la el în poală. Și în alta îl săruta, ridicând, în același timp, degetul din mijloc la cameră, ca și cum nu ar fi vrut să fie pozați… numai că, după asta, a dat share, s-o vadă toată lumea, futu-i!

Hannah ia o gură din sticlă, expiră.

— Cred că te-ai simțit îngrozitor, spune ea. Să vezi așa ceva. Iisuse, rețelele astea sociale au multe pe conștiință.

— Da.

Ridic din umeri.

— M-a făcut să mă simt un pic cam… de căcat.

Ca să nu par o obsedată, nu-i spun de câte ori m-am uitat la pozele alea, cum am rămas acolo strângând în mâini punga de Sainsbury's și plângând.

— Prietenii mei mi-au spus că aș face bine să mă distrez, zic eu. Înțelegi, ca să-i arăt lui Callum ce-a pierdut. Mi-au repetat întruna să-mi descarc tot felul de aplicații de matrimoniale, dar eu n-am vrut să fac asta în facultate, unde mi se părea totul ca un incest.

— Ce, aplicații gen Tinder?

Mi se pare că încearcă să arate că ține pasul cu tinerii.

— Mda. Dar nu prea mai folosește nimeni Tinder în ziua de azi.

— Scuze. Eu sunt o babă, nu uita. Ce știu eu? spune ea, dar cu o notă de nostalgie.

— Nu ești babă, îi spun.

— Mă rog… mersi!

Genunchii ni se ciocnesc.

Iau încă o gură de votcă. Și îmi amintesc cum, în noaptea

aia, în apartamentul lui Jules, am băut niște vin de-al ei care m-a făcut să-mi dau seama că toate chestiile pe care le beam noi, studenții, în puburi, cu 3 lire paharul, nu erau decât un pișat. Îmi amintesc ce sofisticată m-am simțit plimbându-mă prin casă în pantaloni și sutien, cu un pahar mare în mână. Mi-am imaginat că era apartamentul meu, că urma să ies în oraș, să găsesc un tip, să-l aduc acolo și să ne-o tragem. Și prin *asta* să-i arăt eu lui Callum.

Bineînțeles, nu aveam de gând s-o fac *literalmente*. Până atunci, făcusem sex doar cu un singur tip, cu Callum. Și chiar și cu el fusese ceva destul de cuminte.

— Mi-am făcut un profil, îi spun lui Hannah. M-am gândit că în Londra era altfel. În Londra puteam ieși cu cineva fără să afle tot campusul până a doua zi dimineață.

— Sunt impresionată, spune Hannah. Eu n-am avut niciodată curajul să fac așa ceva. Dar nu ți-a fost frică, știi tu… pentru siguranța ta?

— Nu, spun eu. Nu-s idioată. N-am folosit numele meu adevărat. Sau vârsta.

— Ah, încuviințează Hannah. Just!

Am impresia că n-a fost convinsă de cuvintele mele și mă străduiesc din greu să nu spun mai multe.

De fapt, completasem că aveam 26 de ani. Poza de profil nici măcar nu semăna cu mine. Am dat iama în garderoba lui Jules, m-am machiat la perfecție. Dar, într-un fel, *ideea* era ca aspectul să fie cât mai diferit de cum arătam în realitate.

— Am zis că mă cheamă Bella, spun eu. Știi, de la Bella Hadid?

Îi povestesc lui Hannah cum am stat pe pat și am parcurs fotografiile tuturor tipilor până am simțit că-mi iau foc ochii.

— Majoritatea erau scârboși, spun eu. La sala de forță, ridicându-și tricourile, sau cu ochelari de soare care, după mintea lor, îi făceau să arate cool.

A fost cât pe ce să renunț.

— Dar a fost un tip cu care m-am potrivit, îi spun lui Hannah. Mi-a atras atenția. Era… diferit.

Eu am făcut primul pas. Total atipic pentru mine, dar mă cam amețisem de la vinul lui Jules.

•

Ești gata să ne întâlnim? i-am scris eu.

Da, a venit răspunsul. *Mi-ar face plăcere, Bella. Când ai putea?*

În seara asta?

A urmat o pauză lungă. Apoi: *Văd că nu umbli cu ocolișuri.*

E singura mea seară liberă în următoarele săptămâni. Mi-a plăcut cum suna asta. Ca și cum aș fi avut chestii mai bune de făcut.

Bine, mi-a trimis mesaj înapoi. *Așa rămâne.*

•

— Cum era tipul? întreabă Hannah, sprijinindu-și bărbia în mână.

Pare fascinată și mă privește cu atenție.

— Mai sexy decât în poze. Și un pic mai bătrân decât mine.

— Cât de bătrân?

— Hm… cu vreo 15 ani?

— OK.

Oare vrea să se prefacă șocată?

— Și cum a fost? Când v-ați întâlnit propriu-zis.

Mă gândesc. Mi-e greu să-l mai văd cu aceiași ochi ca la început.

— Cred că mi s-a părut atrăgător. Și… arăta a bărbat în toată firea. Pe lângă el, Callum era un puști. Avea umeri lați, ca și cum ar fi mers din greu la sală, și era bronzat. Prin comparație, Callum era un băiețel mic, drăguț și pricăjit. Am

hotărât că, de atunci înainte, bărbații adevărați erau noua mea pasiune. Dar… ridic eu din umeri, deși oricum nu mă poate vedea. Nu știu. Oricât de sexy era în prima fază, mi-ar fi plăcut, într-un fel, să fie Callum în locul lui.

Hannah încuviințează.

— Da, spune ea compătimitoare. Înțeleg. Când ții la cineva, poate să intre și Brad Pitt în cameră și tot n-ai fi mulțumită…

— Brad Pitt e *bătrân* ca dracu', spun eu.

— Hm… Harry Styles?

Aproape că-mi vine să zâmbesc.

— Da. Poate. Sau Timothée Chalamet. Mi s-a părut mereu că el și Callum seamănă un pic. Dar Callum nu se mai gândea probabil la mine, cel puțin atât timp cât stătea cu botul între țâțele uriașe ale proastei de Ellie. Mi-am spus că ar fi cazul să încetez naibii să mă mai gândesc la el.

— Și tipul ăsta… cum îl chema?

— Steven.

— A spus ceva? Când v-ați întâlnit, despre faptul că erai mult mai tânără?

Îi arunc o privire. A sunat cam dezaprobator faza asta.

— Scuze, spune ea, râzând. Dar, serios, a zis ceva?

— Da, a zis. M-a întrebat dacă aveam într-adevăr 26 de ani. Dar nu pe un ton bănuitor, ci mai degrabă, nu știu cum să spun, ca un fel de glumă pe care o știam doar noi doi. Nu părea să-i pese prea mult, cel puțin nu atunci. Și a fost drăguț, spun eu, deși mi-e greu să-mi amintesc asta acum. Mă simțeam bine. Râdea la toate glumele mele. Mi-a pus o *grămadă* de întrebări despre mine.

•

Mă gândesc la acea noapte. Ne aflam într-un bar și mi se urcase băutura la cap – beam Negronis, pentru că, în felul ăsta, credeam eu, păream mai în vârstă.

— Planul inițial era să fac o poză, spun eu, s-o postez pe Instagram. Să-i arăt lui Callum să vadă ce-a pierdut.

— Presupun… zice Hannah și se uită la mine. Că s-a mai întâmplat ceva?

— Mda…

Iau o înghițitură de vodcă.

— Într-un fel, a fost simplu să merg acasă cu el.

•

A fost o clipă, țin minte, când ara crezut că-și va lua rămas-bun, dar a deschis portiera taxiului, s-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Ei bine, urci și tu?

Iar în taxi (nu un Uber, ci un taxi negru, în toată regula), îmi amintesc de vocea care îmi sfredelea creierul: *Ce faci? Nici nu-l cunoști bine!* Dar partea beată din mine, partea gata de acțiune, o înăbușea încontinuu.

Ne-am întors la Jules acasă, pentru că el de-abia se mutase și nu avea mobilă ca lumea. Mă simțeam cam aiurea, dar mi-am zis că voi spăla cearșafurile după aceea.

— Uau, a spus el. *Ce* impresionant! Toate astea sunt ale tale?

— Da, am spus, simțind că acum păream mult mai sofisticată în ochii lui.

— Și am făcut sex, îi spun lui Hannah. Probabil, am vrut s-o fac înainte să treacă efectul alcoolului.

— A fost bine? întreabă Hannah, părând entuziasmată, după care: Eu n-am mai făcut sex de-un car de ani. Scuze, îmi dau seama că deja intru în prea multe detalii.

Mă străduiesc să nu mi-i imaginez pe ea și pe Charlie făcând sex.

— Mda, spun eu. A fost un pic… știi tu. Cam dur? M-a lipit de perete, mi-a ridicat fusta în jurul taliei, mi-a tras chiloții în jos. Și… Mai îmi dai o dușcă, te rog?

Hannah îmi dă sticla și iau repede o înghițitură.

— Am făcut sex oral, deși nu făcusem duș. A zis că lui așa îi place.

— Bun, spune Hannah. OK. Uau!

Eu și Callum nu fuseserăm niciodată atât de aventuroși. Presupun că partida de sex cu Steven a fost mai bună decât tot ce făcusem vreodată cu Callum, chiar dacă, după ce m-a satisfăcut atunci cu gura, în mod bizar, mi-a venit să plâng pentru o clipă.

— După asta m-am întâlnit cu el de mai multe ori, îi spun lui Hannah.

O simt pe Hannah încuviințând, capul ei fiind atât de aproape de mine încât percep vibrația aerului. Mă trezesc că-i povestesc cât de mult îmi plăcea să mă privesc prin ochii lui: atât de sexy, de aventuroasă. Chiar dacă mi se părea uneori că sar calul, că nu eram sută la sută de acord cu toate chestiile pe care mi le cerea să le fac în pat.

— Adică, spun eu, nu mă simțeam ca alături de Callum, când părea că suntem…

— Suflete-pereche? întreabă Hannah.

— Da, spun eu. E un cuvânt care mă sperie, dar totodată exact. De data asta era diferit, să zicem. Simțeam că Steven îmi dezvăluia, parcă, doar o mică parte adevăratul lui fel de a fi, ceea ce…

— Te făcea să vrei să afli mai multe?

— Da. Eram obsedată de el, într-un fel. Și el era atât de matur, de sofisticat și totuși *mă* dorea. Iar apoi… ridic eu din umeri. Am dat cu bâta în baltă.

Hannah se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu exact. Cred că voiam să-i demonstrez că sunt *matură*. Și cum nu *făceam* aproape nimic altceva împreună, în afară de a ne întâlni ca să… Înțelegi tu… să facem sex, am avut senzația că nu-l interesează altceva la mine.

Hannah dă din cap aprobator.

— Dar la sfârșitul verii, revista lui Jules a organizat o petrecere la V&A și m-am gândit ce tare ar fi dacă aș merge cu el acolo. O întâlnire adevărată. Să-l dau puțin pe spate. Să-l fac să creadă că sunt o tipă matură și stăpână pe ea.

Îi povestesc lui Hannah cum am urcat treptele respective și am dat peste o mulțime de oameni în toată firea, fermecători, care roiau pe-acolo, ca niște vedete de cinema. Și cum tipul care ne-a verificat invitațiile s-a uitat la mine de parcă n-aș fi avut ce să caut acolo, în timp ce Steven se integra perfect.

— Eram un pic stresată, spun eu. Mai ales fiindcă urma să-i fac cunoștință cu Jules. Și toate băuturile erau din partea casei. Am băut cam mult, încercând să par și mai încrezătoare. M-am făcut de rahat. A trebuit să mă duc la baie, să vomit – eram în ultimul hal. După care, Steven mi-a chemat un taxi și nici măcar n-am putut să-l rog să vină cu mine, pentru că, mai târziu, avea să se întoarcă și ea acolo. Îmi amintesc cum număra bancnotele pentru taximetrist. Și apoi cum i-a cerut să se asigure că ajungeam acasă cu bine, de parcă aș fi fost o copilă.

— Ar fi trebuit să meargă cu tine, spune Hannah. *Ar fi trebuit* să se asigure că ești în siguranță. Nu să te lase în grija unui taximetrist oarecare.

Ridic din umeri.

— Poate. Dar mă făcusem de râs. Nu mă miră că a vrut să se descotorosească de mine.

Îmi amintesc că l-am privit pe geam, gândindu-mă: *Am dat-o-n bară.* Și socotind că, dacă aș fi în locul lui, aș intra din nou în local și mi-aș petrece timpul cu oameni de vârsta mea, capabili să țină la băutură.

— După asta mi-a dat *Ignore.*

În caz că nu știe ce înseamnă, îi spun:

— Înțelegi, adică nu-mi răspundea la mesaje. Deși vedeam cele două bife albastre.

Încuviințează.

— M-am întors la facultate. Într-o noapte, după ce ieșisem în oraș, m-am îmbătat puțin și am căzut în butoiul cu melancolie și i-am trimis *zece* mesaje. Am încercat să-l sun, în timp ce mă duceam spre Halls, la 2 dimineața. Nu mi-a răspuns. Nu mi-a scris înapoi. Mi-am dat seama că nu aveam să-l mai văd niciodată.

— Nasol, spune Hannah.

— Da.

— Și asta a fost tot? întreabă ea, când vede că nu mai spun nimic. L-ai *mai* văzut vreodată?

Și apoi, fiindcă tot nu răspund:

— Olivia?

Dar nu pot vorbi. Înainte parcă fusesem vrăjită, îmi venise atât de ușor! Dar acum parcă îmi stăteau cuvintele în gât.

O imagine îmi pătrunde în minte. Roșu pe fundal alb. Enorm de mult sânge.

* * *

Când ne întoarcem la Folly, Hannah se declară terminată.

— Mă duc să mă bag în pat, spune ea.

O înțeleg. În peșteră, a fost altceva. Stând acolo, pe întuneric, cu sticla de votcă, la lumina lumânării, am simțit că puteam spune orice. Acum am senzația că ne-am dezvăluit parcă prea multe. Că am depășit o limită.

Îmi dau seama totuși că n-am să reușesc să adorm, mai ales că băieții încă își fac de cap lângă camera mea. Așa că mă sprijin o clipă de peretele clădirii și încerc să-mi domolesc gândurile care îmi dau năvală în minte.

— Salutare!

Cât pe ce să-mi sară inima din piept.

— Ce dracu'…

E cavalerul de onoare, Johnno. Nu-mi place de el. L-am

văzut mai devreme cum mă privea. Și e beat – se vede de la o poștă – și *nici* eu nu-s tocmai trează. În lumina care se revarsă din sufragerie îi zăresc zâmbetul larg, care aduce, mai degrabă, a rânjet.

— Vrei un fum?

Îmi întinde un joint enorm, care miroase grețos a iarbă. Observ că e ud la capătul pe care l-a ținut în gură.

— Nu, mersi, spun eu.

— Ce cumintică!

Dau să intru, dar când să pun mâna pe clanță, mă prinde de braț și mă strânge puternic.

— Știi, s-ar cuveni să facem un dans mâine, noi doi. Domnișoara și cavalerul de onoare.

Scutur din cap.

Face câțiva pași înspre mine, mă trage mai aproape de el. E mult mai mare decât mine. Dar n-ar îndrăzni să facă nimic aici, nu-i așa? Ținând cont că e atâta lume la etaj.

— Ai face bine să te mai gândești, spune el. Ai să fii surprinsă. Cu un bărbat mai în vârstă.

— Dă-mi drumul, la dracu'! rostesc printre dinți.

Mă gândesc la lama de ras, din cameră. Ce bine ar fi fost s-o am la mine, pentru orice eventualitate.

Mă smucesc din ghearele lui și bâjbâi, încercând să deschid ușa, fiindcă degetele mele nu reacționează cum trebuie. Îl simt cum stă cu ochii pe mine în tot acest timp.

JOHNNO

Cavaler de onoare

Cu o zi în urmă

Mă întorc în dormitor după ce-mi termin jointul. Am reușit să fac rost de iarbă în Dublin, când am ajuns, frecând menta pe lângă Temple Bar, ca toți turiștii. Nu-s convins că e la fel de bună ca marfa de la furnizorul meu, dar sper să mă ajute să adorm. Am nevoie de o mână de ajutor în seara asta.

Pe insula asta mă simt de parcă ne-am fi întors în timp, la Trevellyan's. Poate are legătură cu zona. Stâncile, marea. Pe geam nu se aud decât valurile, care se izbesc de stâncile de dedesubt. Îmi amintesc de camera de la internat: două rânduri de paturi și gratii la ferestre. Ca să fim în siguranță sau ca să ne țină sub cheie – poate un pic din fiecare. Și acolo se auzeau valurile, măturând țărmul. *Șșșș, șșșș, șșșș*. Reamintindu-mi să-mi țin gura.

Nu m-am mai gândit de ani buni la locul acela, cel puțin nu la modul serios. Nu mă pot gândi. Unele chestii trebuie îngropate. Dar prezența mea aici mă obligă parcă să privesc lucrurile în față. Și, când fac asta, nici măcar nu pot respira ca lumea, la naiba!

Mă întind în pat. Am băut suficient încât să mă ia somnul, fără să mai pun la socoteală și iarba. Dar simt că mi se târăște ceva pe piele, că patul e plin de milioane de gândaci. Au venit ca să mă împiedice să mă odihnesc. Vreau să mă scarpin, să sfâșii pielea de pe mine dacă e cazul, să-i fac să înceteze. Și mi-e teamă că, dacă adorm până la urmă, am să visez aceleași lucru ca și aseară. Nu am mai avut vise din astea de… ani și ani. De la anturaj mi se trage. Și de la locul ăsta.

E foarte întuneric aici. Prea întuneric. Simt că mă înăbuș. Că mă sufoc. Mă ridic în capul oaselor, îmi repet că sunt în siguranță. Nimeni nu încearcă să mă sufoce, nu există niciun gândac. Poate e de la iarbă – am schimbat marfa și asta mă

face paranoic. Mă duc să fac un duș, e cel mai bun lucru. Să las apa să se înfierbânte ca la carte, să mă frec bine.

Apoi mi se pare că zăresc ceva în colțul camerei. Cum crește și se încheagă din întuneric.

Neah! Mi se pare. N-are cum altfel. Eu nu cred în fantome.

Sigur e de la iarbă, de la whisky. Creierul îmi joacă feste. Băga-mi-aș!… Totuși, garantat, e ceva acolo. Îl pot zări cu coada ochiului, dar când mă uit direct, dispare. Închid ochii, ca un puști speriat de monștrii de sub pat, îmi apăs pleoapele cu degetele până văd pete argintii. Nu e bine. Îl pot vedea chiar și cu ochii închiși. Și nu e ceva, e cineva. Știu cine.

— Lasă-mă dracului în pace, șoptesc eu, după care schimb tonul: îmi pare rău. Nu a fost vina mea. Nu m-am gândit…

Stomacul mi se revoltă. Reușesc cu greu să ajung până la baie, unde vomit pe lângă vasul de toaletă, tremurând din tot trupul de frică.

JULES

Mireasa

Eu și Charlie ne-am urcat pe metereze și ne uităm la luminile sclipitoare aflate de-a lungul țărmului continental. I-am lăsat rapid pe ceilalți cu jocul lor dezgustător. Are ceva interzis prezența noastră aici sus, între patru ochi. Ceva nesăbuit. Poate are legătură cu faptul că suntem în vârful lumii, iar hăul care se cască sub picioarele noastre – nevăzut, dar acolo – adaugă un fior de emoție, făcând să pară totul extrem de periculos. Sau cu faptul că suntem învăluiți de întuneric. Că s-ar putea întâmpla orice aici și nimeni n-ar afla.

— Ce bine că ai venit, îi spun. Știi, tu ești, de fapt, cavalerul *meu* de onoare!

— Mersi, spune el. Și eu mă bucur că am venit. De ce ai ales locul ăsta?

— Ah, știi și tu. Rădăcinile mele irlandeze. În plus, e un loc atât de exclusivist! Îmi place să fiu pe primul loc. Și izolarea a contat: ține paparazzi la distanță.

— Oare chiar ar încerca să facă poze cu nunta?

Pare neîncrezător, ca și cum n-ar fi convins că celebritatea lui Will justifică asta.

— E posibil. Și apoi o nuntă într-un loc atât de sălbatic i se potrivește de minune lui Will.

I-am spus adevărul, oarecum. Dar nu întreg adevărul.

Îmi sprijin capul pe umărul lui. Îl simt totuși că vrea să plece. Poate nu i se mai pare la fel de firesc ca altă dată să stăm atât de aproape unul de celălalt. Dar, dacă mă gândesc bine, oare i s-a părut vreodată?

Charlie își drege glasul.

— Pot să-ți pun o întrebare?

Pare serios. Simt o notă de prudență.

— Dă-i bătaie!

— Te face fericită, sper, nu-i așa?

Îmi ridic parțial capul de pe umărul lui.

— Ce vrei să spui?

Îl simt cum ridică din umeri.

— Exact ce-am spus. Doar știi cât țin la tine, Jules.

— Da, recunosc eu, mă face fericită. Și aș putea să te întreb și eu același lucru despre Hannah.

— La noi, e *cu totul* altceva…

— Serios? Cum așa?

Nu vreau să-i ascult răspunsul; nu vreau să mai aud încă pe cineva care-mi spune că totul s-a petrecut prea repede între mine și Will. Și apoi, pentru că am băut în seara asta mai mult decât aveam de gând – și pentru că nu voi mai avea altă ocazie –, îl întreb:

— Vrei să spui că *tu* ai fi reușit să mă faci mai fericită?

— Jules… spune el oftând. Nu face asta!

— Ce anume? întreb nevinovată.

— Nu ar fi funcționat relația dintre noi. Suntem prieteni, prieteni buni. Doar știi bine.

Iar când spune asta, îl simt cum dă să se îndepărteze de mine, să se retragă de la marginea pantei.

Dar știu oare? Și *chiar* e atât de convins de ceea ce spune? Mi-a dovedit odată că mă dorește. Încă mă mai gândesc la noaptea aceea. Am rememorat-o de foarte multe ori… de exemplu, în momentele în care am nevoie de puțină inspirație în baie. De atunci, n-am mai deschis niciunul subiectul. Și, pentru că n-am făcut-o, amintirea și-a păstrat forța. Sunt sigură că și el se gândește încă la asta.

— Pe atunci, eram cu totul diferiți, spune el, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile.

Mă întreb dacă chiar crede ce spune.

— Nu de *asta* am întrebat, continuă el. Nu sunt gelos… sau ceva de genul ăsta.

— *Serios?* Fiindcă mie mi s-a părut că ești un pic gelos.

— Nu sunt, eu…

— Ți-am zis ce amant incredibil e?

Doar prietenii își povestesc chestii din astea, nu-i așa? Sunt conștientă că forțez nota, dar nu mă pot stăpâni.

— Ascultă, spune Charlie. Nu vreau decât să te știu fericită.

Ce condescendent sună, la naiba! Îmi ridic de tot capul de pe umărul lui. Simt cum distanța dintre noi crește, atât la propriu, cât și la figurat.

— După părerea mea, sunt perfect capabilă să știu ce mă face fericită și ce nu. În caz că n-ai remarcat, am 34 de ani. Nu mai sunt virgina aia de 16 ani, căzută în limbă după tine.

Charlie se strâmbă.

— Dumnezeule, știu! Iartă-mă, n-am vrut să sune așa. Doar că țin la tine, asta-i tot.

Brusc, îmi pică fisa.

— Charlie? întreb. Mi-ai trimis cumva un bilet?

— Un bilet?

Primesc, prin nedumerirea lui, răspunsul la întrebare. Nu a fost mâna lui.

— Nu e mare lucru, spun eu. Las-o baltă! Știi ce? Eu capitulez, cred. Dacă plec acum, prind opt ore bune de somn până mâine.

— OK, spune el.

Îi percep ușurarea din glas că am pus capăt zilei de azi și asta mă scoate din minți.

— Mă îmbrățișezi? întreb.

— Sigur.

Mă aplec înspre el. Trupul lui e mai moale decât al lui Will, mult mai pufos ca pe vremuri. Dar parfumul lui a rămas același. Extrem de familiar, ceea ce, într-un fel, e ciudat – ținând cont că a trecut atât de mult timp.

Cred că este încă acolo. Trebuie s-o simtă și el. Doar atracția nu dispare niciodată, nu-i așa? Sunt convinsă: e gelos.

•

Când mă întorc în cameră, Will tocmai se dezbracă. Îmi zâmbește, mă apropii de el.

— S-o luăm de unde am rămas adineauri? murmură el.

E și asta o variantă, mă gândesc, prin care să scap de umilința conversației cu Charlie.

Îi desfac ceilalți nasturi de la cămașă, iar el îmi rupe o capsă de la salopetă, încercând s-o scoată de pe mine. Cu el e mereu ca prima oară – aceeași precipitare – doar că mai bine, acum, după ce am învățat fiecare ce-și dorește celălalt. Ne-o tragem aplecați deasupra patului, lipiți de el, pe la spate. Juisez puternic. Nu-mi înăbuș deloc gemetele. În mod ciudat, mi se pare că, după ce am fost întrerupți mai devreme, mare parte din seară nu a fost decât un preludiu. Să fim măsurați din priviri de ceilalți: invidioși, fascinați. Să le urmăresc reacția când au văzut cât de bine ne stă împreună. Și, da, are legătură și cu durerea de a fi depășit limita cu Charlie și cu faptul că m-a respins. Îmi doresc să ne audă și el.

După asta, Will intră în duș. Se îngrijește impecabil – prin comparație cu rutina lui, eu par neglijentă. Îmi amintesc ce surprinsă am fost când am constatat că fața lui permanent bronzată nu se datorează expunerii constante la soare, ci soluției autobronzante Sistey's, aceeași pe care o folosesc și eu. De-abia acum, în timp ce stau în fotoliu, în halat, percep o miasmă ciudată, mai puternică decât efemerul miros sălciu de sex. E adierea puternică, inconfundabilă a mării: o aromă sărată, de pește, amoniacală, pe care o simt până în străfunduri. Și, cum stau așa, mi se pare că se încheagă ceva în colțurile tenebroase ale camerei, căpătând consistență și profunzime.

Mă apropii de fereastră și o deschid. Aerul de afară e destul de rece acum, după lăsarea întunericului. Aud valurile cum lovesc stâncile de dedesubt. În depărtare, apa este argintie în lumina lunii, ca un metal topit, atât de strălucitoare încât abia pot s-o privesc. Îi simt forța chiar și de-aici, mișcările sale puternice, zeloase din adâncuri. Deasupra mea, probabil pe acoperiș, răsună un croncănit. Sună ironic de vesel.

În mod normal, mă gândesc, mirosul mării ar trebui să fie mai puternic afară decât înăuntru. Cu toate astea, prin comparație, briza care pătrunde în încăpere este proaspătă, dar inodoră. Nu reușesc să înțeleg. Întind mâna spre masa de toaletă și aprind lumânarea parfumată. Apoi mă așez în fotoliu și încerc să-mi găsesc calmul. Dar îmi simt efectiv bătăile inimii. Prea rapide, îmi fac pieptul să vibreze. Să fie oare doar de la efortul depus mai devreme? Sau e vorba de altceva?

Ar trebui să vorbesc cu Will despre bilet. Acum sau niciodată. Dar am trecut deja printr-o confruntare în seara asta – cu Charlie – și nu reușesc să-mi adun curajul, să sparg gheața și să deschid subiectul. Și, oricum, probabil că nu e nimic. Sunt 99% sigură. Mă rog, 98%.

Ușa de la baie se deschide. Will intră în cameră, cu prosopul înfășurat în jurul taliei. Cu toate că abia l-am avut, sunt distrasă pentru o clipă la vederea corpului său: netezimile și asprimile lui, mușchii încordați ai abdomenului, brațele și picioarele.

— Nu te-ai culcat încă? întreabă el. Ai face bine să te odihnești. Mâine e o zi mare.

Mă întorc cu spatele la el și-mi las halatul să cadă, convinsă că mă urmărește cu privirea. Mă bucur de puterea acestui gest. Apoi ridic cuvertura și mă strecor în pat, când simt că picioarele mele goale se ating de ceva. Solid și rece, de consistența unei bucăți moarte de carne. Pare să cedeze, când o împing cu picioarele fără să vreau, dar, totodată, parcă mi se încolăcește în jurul gleznelor.

— Iisuse Hristoase! Iisuse Hristoase! Ce naiba…?

Sar din pat, mă împiedic, mă prăbușesc pe o parte pe podea.

Will se holbează la mine.

— Jules? Ce s-a întâmplat?

La început, aproape că nici nu pot să-i răspund, prea speriată și dezgustată de senzația trăită. Panica mi s-a urcat în gât, ca un căluș. Șocul se răsfrânge în mine, adânc, visceral, animalic. A fost ceva de groază – ceva ce descoperi în pat doar în coșmaruri și te trezești apoi în sudori reci, realizând că n-a fost nimic altceva decât rodul imaginației tale. Dar de data asta a fost adevărat. Încă îi simt pe picioare atingerea rece.

— Will, spun, regăsindu-mi vocea. E ceva… în pat. Sub cuvertură.

El face imediat doi pași mari, apucă pilota cu ambele mâini și o trage de pe pat. Nu reușesc să-mi înăbuș țipătul. Acolo, în mijlocul saltelei, zace trupul imens al unei creaturi marine, cu tentaculele întinse în toate direcțiile.

Will face un salt înapoi.

— Ce dracu-i asta?

Pare mai degrabă enervat decât speriat. Repetă cuvintele, de parcă chestia aia de pe pat i-ar putea răspunde la întrebare:

— Ce dracu-i asta?

Mirosul de mare – sălciu, putred – este acum copleșitor, emanând din masa neagră de carne de pe pat.

După care, Will, revenindu-și mult mai repede decât mine, se apropie de ea. Când întinde mâna spre ea, urlu:

— N-o atinge!

Dar el a apucat-o deja și o scutură de tentacule. Se mișcă dezlânat, gata parcă se destrame – oribil, dezgustător. Era acolo când ne-am tras-o, așteptându-ne sub cuvertură…

Will scoate un hohot scurt și puternic de râs, dar deloc vesel.

— Uite… sunt doar niște alge. O mână de alge, în morții

mă-sii!

Ridică mormanul de alge. Mă aplec mai aproape. Are dreptate. Sunt chestii de-alea care zac împrăștiate peste tot pe plajă, fâșii închise la culoare, aduse de valuri la țărm. Will le trântește pe podea.

Încet, încet, întregul spectacol își pierde aspectul monstruos, macabru și nu rămâne decât mizeria îngrozitoare. Îmi dau seama de poziția umilitoare în care mă aflu, prăbușită pe jos, dezbrăcată.

Simt cum mi se potolesc bătăile inimii. Respir cu mai multă ușurință.

Doar că… cum a ajuns asta aici? Ce caută aici?

Ne-a copt-o cineva. Cineva a adus chestia asta aici, a ascuns-o sub pilotă, știind că n-o vom descoperi decât după ce ne băgăm în pat.

Mă întorc spre Will.

— Cine ne-ar face una ca asta?

Ridică din umeri, dar zice:

— Ei bine, eu am suspiciunile mele.

— Poftim? Cine?

— Era o farsă pe care o făceam în școală pe socoteala băieților mai mici. Coboram printre stânci și adunam alge de pe plajă – cât de multe puteam duce. Apoi le ascundeam în paturile lor. Așa că bănuiala mea este că a fost mâna lui Johnno sau Duncan… poate a tuturor băieților. Cred că li s-a părut o glumă bună.

— Tu numești asta *farsă*? Nu mai suntem la școală, Will, ci în noaptea dinaintea nunții noastre! Ce dracu'?

Într-un fel, furia mea este o ușurare.

Will ridică din umeri.

— Nu te viza pe tine, ci pe mine. Știi, de dragul vremurilor de altă dată. Nu au vrut să te supere…

— Am să mă duc acum să-i trezesc pe fiecare în parte, să văd a cui a fost mâna. Să le arăt cât de amuzantă mi s-a părut gluma lor.

— Jules! mă prinde Will de umeri, apoi îmi spune liniștitor: Ascultă, dacă faci asta… ei bine, s-ar putea să spui lucruri regretabile. Ai strica atmosfera de mâine, nu crezi? Ai schimba toată dinamica lucrurilor.

Înțeleg, într-un fel, ce vrea să spună. Dumnezeule, e întotdeauna atât de rațional! – uneori, enervant de rațional, având mereu o abordare calculată. Mă uit la mormanul negru de alge de pe podea. Greu de crezut că treaba asta nu are o semnificație mai sumbră.

— Ascultă, spune Will cu blândețe. Suntem amândoi obosiți. A fost o zi lungă. Hai să nu ne mai batem acum capul cu asta. Putem lua așternuturi curate din camera liberă.

Camera liberă trebuia să fie ocupată de părinții lui Will. I-a indignat propunerea bizară de a locui pe insulă. Will n-a fost surprins: „Pe tata nu l-a impresionat niciodată ceea ce fac – însurătoarea mea nu face, evident, excepție”. Părea amărât. Vorbește rar despre tatăl lui – ceea ce, în mod paradoxal, îmi creează impresia că acesta are o influență mai mare asupra logodnicului meu decât îi place lui să recunoască.

— Adu și o pilotă, îi spun lui Will.

Sunt tentată, într-o anumită măsură, să-i spun că vreau să ne mutăm în cealaltă cameră. Dar ar fi un gest irațional și eu susțin cu mândrie că sunt foarte calculată.

— Sigur, zice Will, după care gesticulează în direcția algelor: Și am să mă ocup și de asta – am avut de-a face cu chestii mult mai groaznice, crede-mă!

În emisiune, Will a scăpat de lupi și de un roi de liliecivampir – deși echipa de intervenție e mereu gata să-i sară în ajutor –, așa că, prin comparație, situația asta i se pare jalnică. O mână de alge în așternuturi nu e mare chestie, dacă privești lucrurile în ansamblu.

— Am să stau eu mâine cu ei de vorbă, spune el. Să le zic

că-s niște retardați nemernici.

— OK, spun eu.

Se pricepe atât de bine să mă liniștească! E atât de… mă rog, nu poate fi descris decât într-un singur cuvânt: perfect.

Și totuși, în această clipă, într-un moment cum nu se poate mai nepotrivit, îmi amintesc de cuvintele de pe acel bilețel îngrozitor.

Nu e tipul care pare… prefăcut… mincinos…

Nu te mărita cu el!

— Somn ușor! spune Will, alinându-mă. De asta avem nevoie.

Încuviințez din cap.

Dar nu cred că am să reușesc să dorm câtuși de puțin.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Se aude un zgomot de-afară. Un zgomot ciudat, pătrunzător. Sună uman, nu animalic… dar nu întru totul. Eu și Freddy suntem în dormitor și ne uităm unul la altul. Toți invitații s-au dus la culcare acum vreo jumătate de oră. Credeam că nu li se va mai face somn odată! A trebuit să stăm după ei, în eventualitatea neplăcută în care aveau nevoie de ceva. Le-am ascultat din sufragerie bătăile în masă, scandările. Freddy, care a învățat puțină latină în școală, a tradus ce scandau: „Dacă nu pot urni cerul, atunci voi stârni iadul”. Mi s-a făcut pielea de găină la auzul acestor cuvinte.

Sunt ca niște băieți mari cavalerii ăștia. Aș zice însă că le lipsește inocența copilărească: dar presupun că unii băieți nu sunt niciodată inocenți. Ce vreau să spun este că ar trebui să știe cum să se comporte ca adulți. Și îmi dau senzația de haită, sunt ca niște câini, care se pot purta bine individual, dar, când sunt laolaltă, nu mai gândesc cu capul lor. Mâine va trebui să stau cu ochii pe ei, să mă asigur că nu sar calul. Din experiența mea, câteodată, tocmai evenimentele elegante, populate cu cei mai bogați și mai sus-puși invitați, sunt cele care scapă cel mai ușor de sub control. Am organizat în Dublin o nuntă la care a participat jumătate din elita politică irlandeză – chiar și Taoiseach a fost acolo –, iar mirele și socru-său s-au luat la pumni înainte de primul dans.

În plus, aici sunt și riscurile specifice unei insule. Sălbăticia locului începe să mă scoată din minți. Invitații se vor crede la distanță de codurile normale de conduită ale societății, la adăpost de ochii iscoditori ai celorlalți. Bărbații ăștia au crescut la internat. Au fost obligați o mare parte din viață să respecte un set strict de reguli care, probabil, nu și-a încheiat efectul odată cu absolvirea: le-a influențat alegerea facultății, a slujbei, a tipului de casă în care locuiesc. Din experiența mea, cei care au cel mai mare respect pentru reguli sunt și cei

cărora le face cea mai mare plăcere să le încalce.

— Mă duc eu, îi propun lui Freddy.

— E periculos, spune el. Vin cu tine.

Îi zic lui Freddy că mă descurc. Ca să-l liniștesc, îi spun că, la ieșire, o să iau vătraiul de lângă șemineu. Dintre noi doi, eu sunt cea curajoasă, o știu bine. N-o spun cu mândrie. Doar că, pur și simplu, când ai trecut deja prin ce poate fi mai rău, nu-ți prea mai este teamă de nimic.

Pășesc în noapte, evaluând densitatea întunericului, a catifelei negre care mă învăluie. Luminile castelului nu au aproape niciun impact asupra lui, deși în bucătărie becul e aprins – la fel, la etaj, în dormitorul viitorilor miri. Mă rog, știu de ce nu s-au culcat. Am auzit tremurul ritmic al patului pe podele.

Deocamdată, n-am să folosesc lanterna. Ar fi nechibzuit să fac asta în întuneric. Rămân locului, ascultând cu atenție. La început, nu reușesc să disting decât sunetul valurilor care se izbesc de stânci și un susur necunoscut care, îmi dau seama în cele din urmă, e de la marchiză, de la pânza care foșnește sub adierea ușoară a vântului, la vreo 50 de metri distanță.

Apoi se aude din nou acel zgomot. Acum îl recunosc mai ușor. E un plânset. Al unui bărbat, al unei femei, imposibil de spus. Mă întorc în direcția respectivă și surprind cu coada ochiului sclipirea unei mișcări în zona dependințelor din spatele castelului. Nu-mi dau seama cum de am reușit s-o văd, ținând cont că e atât de întuneric. Dar cred că ține de ceva înnăscut, de latura noastră animalică. Ochii noștri sunt atenți la orice mișcare, la orice schimbare a formei întunericului.

Poate a fost un liliac. Uneori, pot fi zăriți seara devreme, zburând în lumina amurgului, atât de repede încât nu poți băga mâna în foc că i-ai văzut. Dar cred că de dată a fost ceva mai mare. Sunt convinsă că a fost un om, același care stă și plânge la adăpostul întunericului. Chiar și pe vremuri, când veneam aici, și chiar dacă insula era pe atunci nelocuită, circulau povești cu fantome. Despre femeile îndurerate care își plâng soții uciși cu brutalitate. La momentul respectiv, ne speriam ca

proștii auzindu-le. Și, deși încerc să mă stăpânesc, simt și acum fiori de spaimă.

— Hei! strig eu.

Sunetul încetează brusc. Când văd că nu primesc niciun răspuns, aprind lanterna. Plimb fasciculul în stânga și-n dreapta.

Mișc lanterna încet, în semicerc, și surprind ceva la lumina ei. Concentrez razele în același loc și descopăr o siluetă care mă privește fix. Fasciculul scoate la iveală părul răvășit, ochii sclipitori. Că ai unei arătări din folclor – Pooka, spiriduș-fantomă, care prevestește inevitabila moarte.

Deși mă străduiesc să nu mă pierd cu firea, fac un pas în spate, făcând să tremure raza lanternei. Dar, încet-încet, îl recunosc. E cavalerul de onoare, sprijinit de peretele unei dependințe.

— Cine-i acolo? strigă, iar vocea lui sună neclar, răgușit.

— Eu sunt, spun. Aoife.

— Oh, Aoife. Ai venit să-mi spui că s-a dat stingerea? E momentul să mă bag în pat, ca un băiețel cuminte?

Zâmbește pieziș. Dar nu o face din tot sufletul și mi se pare că, la lumina lanternei, văd sclipind niște urme de lacrimi.

— E periculos să umbli prin preajma dependințelor, spun eu, foarte pragmatică. Este acolo un utilaj agricol vechi care poate tăia un om în două. Mai ales fără lanternă, adaug eu.

Și mai ales așa beat cum ești tu, mă gândesc. Deși, în mod ciudat, simt că eu sunt cea care trebuie să apere insula de el, și nu invers.

Se ridică în picioare, se apropie de mine. E un tip impozant, beat și încă ceva… surprind adierea vegetală, grețos de dulce, a ierbii. Fac un pas înapoi din calea lui și îmi dau seama că strâng puternic vătraiul în mână. Apoi rânjește, arătându-și dinții strâmbi.

— Mda, spune el. Johnny, băiete, e timpul să mergi la

culcare. Cred că am petrecut cam mult, știi tu.

Mimează că bea dintr-o sticlă, apoi că fumează.

— O iau un pic razna de fiecare dată când le amestec. Am avut vedenii, fir-ar să fie!

Dau din cap, deși nu mă poate vedea. Și *eu am avut.*

Îl văd cum face stânga împrejur și se îndreaptă spre castel. Veselia lui forțată nu m-a convins nicio clipă. Chiar dacă zâmbea, mi s-a părut în egală măsură nefericit, chiar îngrozit. Arăta ca un om care într-adevăr a văzut o fantomă.

HANNAH

Invitată

Ziua nunții

Când mă trezesc, mă doare capul. Mă gândesc la câtă șampanie am băut – apoi la votcă. Mă uit la ceasul deșteptător. Charlie doarme tun, pe spate. L-am auzit aseară când a intrat, când s-a dezbrăcat. Mă așteptam să se poticnească, să înjure, dar părea surprinzător de stăpân pe mișcările lui.

— Han, mi-a șoptit când s-a băgat în pat. N-am mai participat la concursul de băut. Un shot, atât am luat.

Asta m-a făcut să-mi scadă ostilitatea față de el. Apoi să mă întreb: *Unde a fost atât timp? Cu cine?* Mi-am amintit cum a flirtat cu Jules. Cum Johnno i-a întrebat dacă au făcut sex – și ei n-au dat niciun răspuns. Așa că nu i-am răspuns nimic. M-am prefăcut că dorm.

Dar m-am trezit excitată. Am avut niște vise nebune. Cred că, parțial, din cauza votcii. Dar, totodată, din cauza felului în care mă privise Will la începutul serii. Apoi, la sfârșit, când am vorbit cu Olivia în peșteră: atât de aproape una de cealaltă, în întuneric, apa clipocind la picioarele noastre, doar la lumina lumânării, pasând sticla de la una la cealaltă. Tainic și, oarecum, senzual. Mi-am dat seama că îi sorbeam fiecare cuvânt, fiecare imagine descrisă în întuneric cu atâta intensitate. Ca și cum eu aș fi fost cea lipită de perete, cu fusta ridicată în talie, sărutată. O fi fost tipul ăla un nenorocit, dar sexul părea destul de interesant. Și m-a făcut să-mi amintesc de fiorul periculos de a te culca cu un străin, când nu știi la ce să te aștepți la fiecare mișcare.

Mă întorc spre Charlie. Poate că a sosit momentul să punem capăt secetei sexuale, să ne recăpătăm intimitatea pierdută. Îmi strecor o mână sub așternut, îi mângâi părul ondulat de pe piept, o cobor…

Charlie mormăie somnoros, surprins. Apoi, cu o voce gravă:

— Nu acum, Han. Sunt prea obosit.

Îmi retrag mâna, ca înțepată. „Nu acum”: de parcă l-aș fi agasat. E obosit pentru că a stat până târziu, făcând Dumnezeu știe ce, după ce pe barcă mi-a promis că weekendul ăsta va fi al *nostru.* Doar știe cât de groaznic mă simt. Sunt tentată, o clipă, să înșfac volumul cartonat de pe noptieră și să-i dau cu el în cap. Mă sperie acest impuls de mânie. Simt că, într-un fel, l-am hrănit în mine de ceva timp.

Un gând mi se furișează apoi în minte. Îndrăznesc să mă întreb cum se simte Jules când se trezește lângă Will. L-am auzit aseară – ca toți din castel, probabil. Mă gândesc din nou la forța brațelor lui Will când m-a ridicat ieri din barcă. Și la felul misterios, întrebător, în care s-a uitat la mine aseară. La puterea pe care am simțit că o am, când își plimba privirea asupra mea.

Charlie mormăie prin somn și îi simt răsuflarea acră de dimineață. Nu-mi pot imagina că lui Will îi miroase gura. Brusc, îmi dau seama că e important să ies din cameră, să alung gândurile astea.

* * *

Nu se aude nicio mișcare în castel, deci cred că doar eu m-am sculat.

Azi cred că bate vântul, fiindcă îl aud șuierând printre pietrele străvechi ale clădirii, în timp ce cobor scările, iar ferestrele tremură din când în când în cercevele, de parcă tocmai le-ar fi lovit cineva cu palma. Mă întreb dacă nu cumva vremea bună de ieri e irepetabilă. Lui Jules n-o să-i cadă bine. Intru tiptil în bucătărie.

Aoife stă acolo în picioare, într-o cămașă albă, călcată, și pantaloni, cu o planșetă în mână, de parcă s-ar fi trezit de câteva ore bune.

— ’neața, spune ea, și o văd că încearcă să-mi citească pe chip. Cum te simți azi?

Am impresia că nu scapă prea multe ochilor inteligenți și iscoditori ai lui Aoife. Este, într-un mod discret, foarte frumoasă. Îmi dau seama că se chinuie să ascundă asta, dar strălucește. Sprâncenele închise ia culoare, frumos arcuite, ochii cenușiu-verzi. Aș fi în stare să ucid ca să am această eleganță naturală, à la Audrey Hepburn, pometii ăia…

— Bine, răspund. Scuze! N-am știut că s-a trezit și altcineva.

— Am început din zori, spune ea. Azi e o zi mare.

Am uitat, efectiv, de nunta propriu-zisă. Mă întreb cum se simte Jules în dimineața asta. Emoționată? Nu cred că ea are vreodată emoții.

— Firește. Eu voiam să mă plimb puțin. Mă cam doare capul.

— Ei bine, spune ea zâmbind. Cel mai sigur e să te plimbi până la creasta insulei, pe cărarea care trece pe lângă capelă, lăsând marchiza pe partea cealaltă. În felul ăsta, te ții la distanță de smârcuri. Și ia-ți niște cizme de cauciuc de lângă ușă – trebuie să ții minte să nu te abați de la zonele uscate, altfel intri în turbărie. Acolo, sus, ai și ceva semnal, în caz că vrei să dai un telefon.

Un telefon. O, Doamne… copiii! Năpădită de un val de vinovăție, îmi dau seama că am uitat cu totul de ei. *De propriii mei copii.* Sunt șocată cât de mult m-a făcut acest loc să uit de mine.

Ies afară și descopăr cărarea sau, mă rog, rămășițele ei. Nu chiar cu atâta ușurință pe cât m-a făcut Aoife să cred: disting cu greu locul în care s-a format cărarea bătătorită, unde iarba nu a mai crescut atât de înaltă ca în rest. În timp ce mă plimb, pe cer se agită norii, care se îndreaptă vijelios în largul mării. Azi este, fără îndoială, mai frig și mai posomorât, deși, din când în când, soarele izbucnește orbitor dintre nori. În stânga mea, în timp ce trec pe lângă ea, uriașa marchiză tremură în vânt. Aș putea să mă furișez înăuntru, să arunc o privire. În schimb, mă simt atrasă de cimitir, în dreapta, dincolo de capelă. Poate este o reflexie a stării mele de spirit din această

perioadă a anului, a dispoziției morbide care mă cuprinde în fiecare iunie.

Rătăcind printre morminte, zăresc câteva cruci celtice, cât se poate de distincte, dar și câteva imagini șterse cu ancore și flori. Majoritatea pietrelor funerare sunt atât de vechi, încât cu greu mai poți citi scrisul de pe ele. Și, chiar dacă reușești, cuvintele nu sunt în engleză, ci în galică, presupun. Unele dintre ele sunt distruse sau roase de timp, încât nu mai au aproape nicio formă. Fără să mă gândesc prea bine, pun mâna pe una din apropierea mea și pipăi locurile în care piatra dură a fost netezită de vânt și de apă de-a lungul deceniilor. Sunt câteva care par ceva mai recente, fiind înălțate, probabil, cu puțin timp înainte ca insularii să plece definitiv. Dar majoritatea sunt acoperite de buruieni și de mușchi, nemaifiind îngrijite, din câte se pare, de multă vreme.

Apoi dau peste un mormânt care iese în evidență pentru că nu crește nimic pe el. De fapt, pare chiar îngrijit: în fața lui se găsește un mic vas cu flori sălbatice. Judecând după date – fac repede un calcul – e vorba despre un copil, o fetișcană: *Darcey Malone,* scrie pe piatră, *Dispărută pe mare.* O privesc. Mulți au pierit încercând s-o traverseze, ne-a spus Mattie. Îmi dau seama că n-a menționat și *când* s-au înecat. Am presupus că se referea la câteva secole în urmă. Dar se pare că s-a întâmplat ceva mai recent. Când te gândești: acesta a fost copilul cuiva.

Mă aplec și ating piatra. Simt o durere în gât.

— Hannah!

Întorc capul spre Folly. Aoife stă și mă privește.

— Nu pe-acolo, spune ea, apoi arată cu degetul spre cărarea care continuă cotit, îndepărtându-se de capelă. Pe dincolo!

— Mersi, strig spre ea. Scuze!

Mă simt de parcă aș fi fost surprinsă încălcând proprietatea cuiva.

•

Pe măsură ce mă îndepărtez tot mai mult de Folly, urmele

cărării dispar aproape complet. Peticele de pământ care par sigure, acoperite de iarbă, cedează sub tălpile mele, transformându-se în vâscozități negre. Apa rece, mocirloasă, mi s-a strecurat deja în cizma de cauciuc din piciorul drept, care lipăie în șoseta udă. Gândul la cadavrele aflate undeva, sub mine, mă face să mă înfior. Mă întreb câți vor ști în seara asta cât de aproape dansează de o groapă.

Ridic telefonul. Semnal maxim, cum a promis Aoife. Sun acasă. Disting, prin bătaia vântului, tonul de la celălalt capăt al liniei, apoi vocea mamei spunând:

— Alo?

— N-am sunat prea devreme, nu? întreb eu.

— Dumnezeule, nu, draga mea. Suntem treji de… în fine, mi se *pare* că au trecut ore întregi.

Când mi-l dă pe Ben la telefon, abia reușesc să înțeleg ce spune, atât de înalt și de strident are glasul.

— Vrei să repeți, dragule? Îmi apăs telefonul de ureche.

— Am spus: Bună, mamă!

La auzul vocii lui, simt adânc în mine fiorul puternic al legăturii dintre noi. Dacă ar fi să compar cu ceva dragostea mea pentru copii, ei bine, n-aș pune-o în balanță cu cea pentru Charlie. Este animalică, puternică, groasă ca sângele. Este o dragoste pe care o ai doar față de cineva înrudit. Cea mai adecvată comparație la care mă pot gândi este dragostea pentru Alice, sora mea.

— Unde ești? întreabă Ben. Aud marea. Sunt și bărci pe acolo?

E obsedat de bărci.

— Da, am sosit aici cu una.

— Era mare?

— Destul de mare.

— Lui Lottie i-a fost tare rău ieri, mamă.

— Ce are? întreb imediat.

Cel mai tare mă sperie gândul că li s-ar putea întâmpla ceva celor dragi. Uneori, când eram mică, mă trezeam noaptea și mă furișam până la patul soră-mii Alice, să verific dacă respiră, pentru că cel mai grav lucru pe care mi-l puteam imagina era s-o răpească cineva. „Sunt în regulă, Han”, îmi șoptea, cu un zâmbet în voce. „Dar poți să te bagi lângă mine, dacă vrei”. Și stăteam acolo, lipită de spatele ei, simțind mișcarea reconfortantă a coastelor ei, în timp ce respira.

Mama ia din nou telefonul.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Han. A sărit calul ieri după-amiază. Taică-tău – neghiobul – a lăsat-o de capul ei cu un tort Victoria întreg, în timp ce eu eram la cumpărături. E bine acum, iubito, stă pe canapea și se uită la CBeebies, așteaptă micul dejun. Așa că, îmi spune ea, distracție plăcută și un weekend grozav!

În momentul ăsta nu mă simt prea grozav, mă gândesc eu, cu un ciorap ud leoarcă și briza care mă face să mă usture ochii până la lacrimi.

— Bine, mamă, spun eu, am să încerc să te sun și mâine, în drum spre casă. Sper că nu te scot din minți.

— Nu, spune mama. Sinceră să fiu…

Nuanța din vocea ei e inconfundabilă.

— Ce?

— Ei bine, e distractiv. Pozitiv. Să ai grijă de viitoarea generație, spune și se oprește, apoi o aud cum trage adânc aer în piept. Știi… e perioada asta a anului.

— Da, spun eu. Înțeleg, mamă. Și eu simt la fel.

— Pa, draga mea. Ai grijă de tine!

Când închid, mă lovește un gând. Oare de *ea* îmi amintește Olivia? De Alice? Întrunește toate condițiile: subțirimea siluetei, fragilitatea, privirea de căprioară surprinsă în bătaia farurilor. Îmi amintesc când am revăzut-o pe sora mea după ce s-a întors de la facultate, în vacanța de vară. Pierduse aproape o treime din greutate. Semăna cu un bolnav în fază terminală –

ca și cum ar fi devorat-o ceva din interior. Și partea cea mai gravă era că nu voia să povestească nimănui ce pățise. Nici măcar mie.

* * *

O iau din loc. Și apoi mă opresc, privesc în jur. Nu sunt sigură că merg în direcția corectă, dar nici nu știu clar care *este* direcția corectă. Din locul în care mă aflu, nu zăresc castelul și nici măcar marchiza, fiindcă sunt ascunse de o movilă de pământ. Mi-am închipuit că-mi va fi mai ușor la întoarcere, ținând cont că știu deja traseul. Dar sunt dezorientată acum – mintea mi-a a fost în cu totul altă parte. Am luat-o pe alt drum; aici zona pare și mai mlăștinoasă. Trebuie să sar de la un smoc uscat de iarbă la altul, ca să nu calc pe peticele negre și ude de turbă. Înaintez cu greu. Apoi rămân împotmolită și încerc să fac un salt mai mare. Dar calculez greșit: îmi alunecă piciorul și cizma mea stângă nu ajunge pe un dâmb de iarbă, ci pe o bucată moale de turbă.

Mă scufund… și mă tot scufund. Se întâmplă totul atât de repede! Pământul se cască și îmi înghite piciorul, îmi pierd echilibrul, mă clatin, cât pe ce să cad pe spate, și simt cum și celălalt picior îmi este iute absorbit, cu un plescăit oribil, ca un pește care alunecă pe gâtul negru al unui cormoran. În câteva clipe, mlaștina trece peste nivelul cizmelor și continui să mă scufund. Timp de câteva secunde, sunt ca prostită, încremenită. Apoi îmi dau seama că trebuie să acționez, să-mi salvez viața. Mă întind spre peticul uscat de pământ din fața mea și mă agăț de două bucăți de iarbă.

Mă chinui să mă ridic. Nu se întâmplă nimic. Sunt înțepenită serios, din câte se pare. În ce postură jenantă voi fi, mă gândesc, când mă voi întoarce la castel murdară din cap până-n picioare, nevoită să explic ce-am pățit. Apoi îmi dau seama că mă scufund în continuare. Pământul negru mi-a trecut de genunchi, a urcat până în partea inferioară a coapselor. Încet-încet, mă soarbe înăuntru.

Brusc, nu-mi mai pasă de rușine. Sunt cu adevărat îngrozită.

— Ajutor! strig.

Dar cuvintele îmi sunt înghițite de vânt. Vocea mea nu poate răzbate nici la câțiva metri, darămite până la Folly. Cu toate astea încerc din nou:

— Ajutor!

Mă gândesc la cadavrele din mlaștină. Îmi imaginez mâinile scheletice cum se întind spre mine din adâncuri, gata să mă tragă în jos. Și încep să râcâi dâmbul de pământ, încercând din toate puterile să mă ridic, gâfâind și gemând de efort ca un animal. N-am schimbat nimic, din câte se pare, dar strâng din dinți și încerc din nou, și mai tare.

Și atunci devin perfect conștientă de faptul că cineva mă urmărește. Un fior îmi coboară pe șira spinării.

— Ai nevoie de o mână de ajutor?

Tresar. Nu sunt în stare să mă întorc, să văd cine a vorbit. Încet, mă ocolesc și vin în fața mea. Sunt doi dintre cavaleri: Duncan și Pete.

— Am plecat într-o mică expediție, spune Duncan. De recunoaștere a terenului, înțelegi?

— Nici cu gândul n-am gândit că vom avea plăcerea de a salva o domniță aflată la ananghie, spune Pete.

Expresia de pe chipurile lor este perfect neutră. Însă Duncan are un rictus în colțul gurii care mă face să cred că-și râd de mine. Că s-ar putea să fi stat cu ochii pe mine în tot timpul ăsta cât m-am chinuit. Nu vreau să depind de ajutorul lor. Dar, pe de altă parte, nici nu sunt în postura să fac nazuri.

Mă apucă fiecare de câte o mână. Cu sprijinul lor, reușesc, în sfârșit, să-mi smulg un picior din strânsoare. Când mai aveam puțin și reușeam să-l scot cu totul din mlaștină, îmi pierd cizma și pământul se închide cu aceeași rapiditate cu care s-a căscat. Îmi trag și celălalt picior și mă târăsc pe dâmbul de pământ, în siguranță. Pentru o clipă, zac acolo, tremurând din cauza epuizării și a adrenalinei, incapabilă să găsesc energia necesară să mă ridic. Nu-mi vine să cred prin ce-am trecut. Apoi îmi amintesc de cei doi bărbați care se uită

de sus la mine, ținându-mă fiecare de câte o mână. Mă ridic cu greu, le mulțumesc, dându-le drumul cât de repede pot, fără să-i jignesc – încleștarea degetelor noastre pare brusc nefiresc de intimă. Acum, pe măsură ce îmi scade adrenalina, devin conștientă de felul cum trebuie să fi arătat în ochii lor când m-au tras afară din mlaștină: cu bustiera dată într-o parte și sutienul gri și vechi la vedere, roșie la față și transpirată. De asemenea, sunt conștientă de cât de izolați suntem aici. Ei doi și eu singură.

— Mulțumesc, băieți, le spun și urăsc tremurul vocii mele. Eu cred că am s-o apuc acum spre Folly.

— Da, rostește Duncan tărăgănat. Trebuie să te speli de toată mizeria asta, pentru mai târziu.

Și nu-mi dau seama dacă nu cumva interpretez exagerat situația sau dacă, într-adevăr, cuvintele lui conțin o aluzie.

Pornesc către Folly. Merg cât de repede pot, udă leoarcă la picioare, dar atentă totodată pe unde calc. Deodată, simt că îmi doresc enorm să fiu din nou înăuntru și, da, din nou lângă Charlie. Să mă îndepărtez cât mai mult posibil de mlaștină. Și, sinceră să fiu, de salvatorii mei.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Stau la birou și parcurg atent planurile pentru ziua de azi. Îmi place biroul ăsta. Sertarele sale sunt pline de amintiri. Fotografii, cărți poștale, scrisori – hârtie îngălbenită de trecerea anilor, mâzgăleli de copii.

Deschid radioul, să ascult prognoza meteo. Prindem aici câteva posturi din Galway.

— Pentru după-amiază sunt prevăzute rafale de vânt, anunță meteorologul. Datele disponibile despre viteza vântului sunt contradictorii, dar putem afirma cu precizie că va fi afectată o mare parte din Connemara și zona de vest a Galway-ului, în special insulele și litoralul.

— Nu sună bine, spune Freddy, care vine și se așază în spatele meu.

Ascultăm în continuare, în timp ce meteorologul anunță că rafalele vor lovi în special după ora 17.

— Până atunci, vor fi cu toții la adăpost, în marchiză, spun eu. Și ar trebui să reziste cu bine, chiar și la vânturi puternice. Așa că nu avem de ce să ne facem griji.

— Dar sistemul electric? întreabă Freddy.

— E destul de rezistent, nu? Numai să nu avem parte de o furtună în toată legea. Dar nu s-a anunțat nimic despre asta.

Ne-am trezit în zori. Freddy a tras chiar o fugă pe continent împreună cu Mattie, să aducă niște provizii de ultim moment, în timp ce eu am verificat să fie totul în regulă pe aici. Florarul urmează să sosească din clipă în clipă, să aranjeze în capelă și în marchiză buchetele de flori sălbatice specifice zonei: albăstrele, orhidee sălbatice pestrițe și irișii-de-câmp.

Freddy se întoarce în bucătărie pentru ultimele retușuri ale felurilor de mâncare pe care le poate prepara în avans: tartine

și gustări, apetitive reci din pește cumpărat de la Afumătoria Connemara. Pentru soțul meu, mâncarea este o pasiune. Poate discuta despre un fel conceput de el așa cum un mare muzician vorbește despre o compoziție. I se trage din copilărie; el susține că acesta este efectul faptului că nu a avut o alimentație prea bogată când era mic.

Mă îndrept spre marchiză. E amplasată pe aceeași bucată de teren ceva mai înaltă pe care se găsesc și capela și cimitirul, la vreo 50 de metri est de Folly, pe o fâșie de uscat mărginită în stânga și în dreapta de mlaștină, în fața mea aud o agitație frenetică și apoi îi zăresc: iepuri-de-câmp tresar speriați din „formele" lor, din scobiturile pe care și le fac în iarba neagră, drept adăposturi. Aleargă înaintea mea o vreme, fluturându-și cozile albe, împingând cu picioarele puternice, apoi virează în iarba înaltă de pe partea cealaltă și dispar. În folclorul galic, iepurii-de-câmp își pot schimba forma; uneori, când îi văd aici, mă gândesc la sufletele morților de pe Inis An Amplóra, materializându-se încă o dată ca să alerge prin iarba sălbatică.

În marchiză, mă pun pe treabă, alimentând instalația de încălzire și făcând ultimele retușuri pe mese: meniurile pictate manual în acuarelă, șervețelele de in trecute prin inele de argint masiv, gravate individual cu numele invitaților, inele pe care le vor lua apoi acasă. Va fi un contrast izbitor între rafinamentul acestor mese frumos aranjate și vremea aprigă de afară. Mai târziu, după ce le vom aprinde, își vor răspândi mireasma lumânările nu tocmai ieftine aduse cu barca de la Atelierul Cloon Keen, un parfumier exclusivist din Galway.

Marchiza tremură în jurul meu în timp ce fac verificările. E uimitor când te gândești că, peste câteva ore, acest spațiu gol cu ecou se va umple de oameni. Luminile de aici sunt galbene, mohorâte, prin comparație cu lumina rece, puternică, de afară, dar în seara asta, întreaga structură va străluci ca un felinar de hârtie înălțat pe cerul nopții. Oamenii de pe continent vor putea privi peste ape și vor vedea că se întâmplă ceva extraordinar pe Inis An Amplóra – insula despre care toți spun că este un loc mort, bântuit, care există parcă doar în trecut.

Dacă am să-mi fac treaba cum trebuie, această nuntă îi va face, cu siguranță, să vorbească despre insulă la timpul prezent.

— Cioc, cioc!

Mă întorc. E mirele. Are o mână ridicată și se preface că ciocănește în clapeta cortului ca și cum ar fi o ușă adevărată.

— Caut doi cavaleri rătăcitori, spune el. Ar trebui să ne îmbrăcăm costumele de dimineață. I-ai văzut cumva?

— Oh, spun eu. Bună dimineața! Nu, nu cred. Ai dormit bine?

Tot nu-mi vine să cred că e el, în carne și oase, Will Stater. Eu și Freddy ne-am uitat la *Supraviețuiește nopții* încă de la primul episod. N-am pomenit de asta nici mirelui, nici miresei, ca să nu-și facă griji că am putea fi niște superfani înrăiți care o să creeze situații jenante și pentru noi, și pentru ei.

— Bine! spune el. Foarte bine.

Arată grozav în realitate, mai ceva decât la televizor. Întind mâna să îndrept o furculiță, ca să nu observe cum casc gura la el. Se vede că a fost dintotdeauna un tip frumos. Unii oameni sunt penibili și nedezvoltați în copilărie, dar ajung să fie niște adulți atrăgători. Însă el își poartă frumusețea cu atâta ușurință și grație! Presupun că se folosește de ea cu mare succes, fiindcă este, evident, foarte conștient de puterea sa. Cu fiecare mișcare, este ca și cum ai asista la funcționarea unei mașinării bine unse, a unui animal în formă.

— Mă bucur că te-ai odihnit bine, zic eu.

— Ah, spune el, deși am dat peste o mică problemă în pat.

— Hm?

— O mână de alge sub pilotă. O glumiță făcută de cavalerii de onoare.

— O, Doamne! Îmi pare tare rău. Trebuia să mă chemi pe mine sau pe Freddy. Am fi rezolvat problema, am fi schimbat noi așternuturile.

— Nu ai de ce să-ți ceri scuze, spune el, cu același surâs

fermecător. Băieții sunt băieți, zice și ridică din umeri. Deși Johnno e cam mare pentru glume de-astea.

Se apropie de mine, suficient încât să-i simt parfumul. Fac un pas mic înapoi.

— Arată grozav aici, Aoife. Impresionant! Ai făcut o treabă minunată.

— Mulțumesc.

Tonul meu nu invită la continuarea conversației. Dar îmi imaginez că Will Stater nu e învățat ca oamenii să nu-și dorească să vorbească cu el. Îmi dau seama, când nu se mișcă din loc, că s-ar putea să ia concizia mea ca pe o provocare.

— Deci care e povestea ta, Aoife? întreabă el, cu capul aplecat într-o parte. Nu vă este urât să locuiți doar voi doi aici?

Oare îl interesează cu adevărat sau doar se preface? De ce l-ar preocupa persoana mea? Ridic din umeri.

— Nu, nu chiar. Eu sunt oricum o singuratică. Pe timpul iernii, e mai mult o chestie de supraviețuire, ca să fiu sinceră. Verile sunt, de fapt, motivul pentru care rămânem aici.

— Dar cum ați ajuns aici?

Pare realmente curios. E genul de om care te face să crezi că e fascinat de fiecare vorbă a ta. Presupun că asta contribuie la farmecul lui.

— Veneam aici în vacanțele de vară, când eram mică. Veneam cu toată familia.

Nu vorbesc prea des despre acele vremuri. Deși aș putea să-i povestesc multe. Despre înghețata ieftină pe băț, cu aromă de căpșuni, pe care o mâncam pe plajele de nisip alb, despre felul cum îmi înroșea buzele și limba. Despre ochiurile de apă de pe partea cealaltă a insulei, despre felul în care cotrobăiam prin plasele noastre, cu mișcări nerăbdătoare, scoțând la iveală creveți și crabi mici, translucizi. Despre cum ne împroșcam cu apa de mare turcoaz în golfurile liniștite, până când ne obișnuiam cu temperatura ei ca gheața. N-am să-i povestesc

nimic din astea, evident: nu se cuvine. Este esențial să mențin o distanță între mine și invitați.

— Ah, spune el. Nu mi s-a părut că ai același accent ca localnicii.

Mă întreb la ce se așteptа. *Mno, bună zâua* și *servus, servus* sau la trifoi cu patru foi și spiriduși?

— Nu, spun eu. Am accent de Dublin, care, probabil, nu e atât de pronunțat. Dar am locuit în mai multe zone. Când eram mică, călătoream des din cauza meseriei tatălui meu – era profesor universitar. Am stat în Anglia o vreme… chiar și în State, o perioadă.

— L-ai cunoscut pe Freddy în străinătate? El e englez, nu?

Este, în continuare, extrem de interesat, extrem de fermecător. Mă stânjenește. Mă întreb ce vrea să afle mai exact.

— Eu și Freddy ne cunoaștem de foarte mult timp, îi spun.

Îmi zâmbește cu șarm, curios.

— E iubitul tău din copilărie?

— Poți spune și-așa.

Totuși nu este chiar adevărat. Freddy e cu câțiva ani mai tânăr ca mine și, înainte de asta, am fost prieteni. Sau poate prieteni nu e cel mai potrivit cuvânt, ci, mai degrabă, am funcționat ca o barcă de salvare unul pentru celălalt. Se întâmpla la scurtă vreme după ce mama a devenit doar o fantomă a femeii care a fost cândva. Și cu câțiva ani înainte ca tata să facă infarct. Dar n-am de gând să-i povestesc toate astea mirelui. Mai presus de toate, în meseria noastră, e important să nu pari niciodată prea uman, prea vulnerabil.

— Înțeleg, spune el.

— Acum, reiau eu, înainte să apuce să formuleze următoarea întrebare, oricare ar fi fost ea. Dacă nu te deranjează, ar fi bine să mă ocup de toate astea.

— Firește, spune el. Avem niște petrecăreți în toată regula în seara asta, Aoife. Sper să nu facă prea mare dezastru.

Își trece mâna prin păr și îmi zâmbește într-un mod care se vrea a fi mâhnit și, totodată, cuceritor. Dinții lui sunt foarte albi. Atât de albi, încât mă întreb dacă și-i albește în mod special.

Apoi se apropie și mai mult și îmi pune o mână pe umăr.

— Faci o treabă fantastică, Aoife. Îți mulțumesc!

Își lasă mâna să zăbovească un pic cam mult, încât îi simt căldura palmei prin cămașă. Și îmi dau seama brusc că nu suntem decât noi doi în tot acest spațiu mare, cu ecou.

Îi zâmbesc – în modul cel mai politicos și profesionist cu putință – și fac un mic pas în lateral. Un tip ca el este, probabil, foarte sigur de forța sexualității sale. La început, pare fermecătoare, dar, dincolo de ea, se ascunde ceva mai sumbru, mai complicat. Nu cred că e literalmente atras de mine, nimic de genul ăsta. Își pune mâna pe umărul meu pentru că poate. E posibil să interpretez cam mult lucrurile. Dar mi se pare că în felul ăsta mi-a reamintit că el este stăpânul, că lucrez pentru el. Că trebuie să joc după cum îmi cântă.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Echipa de căutare pornește în noapte. Numaidecât, vântul îi ia cu asalt, urlând cu furie. Făcliile de parafină tremură și șuieră, amenințând să se stingă. Ochii li se umplu de lacrimi, urechile le țiuie. Înaintează cu greu împotriva vântului, cu capetele plecate, ca și cum ar străbate o materie solidă. Adrenalina le aleargă prin vene, sunt doar ei, față în față cu natura. Retrăiesc un sentiment din copilărie – profund, nenumit, sălbatic –, amintirea tulburătoare a unor nopți nu cu mult diferite de aceasta. Ei împotriva întunericului.

Înaintează încet. Fâșia lungă de pământ dintre Folly și marchiză, mărginită în stânga și-n dreapta de turbă: de aici își vor începe căutarea. Strigă:

— E cineva acolo?

Și:

— A pățit cineva ceva?

Și:

— Ne aude cineva?

Niciun răspuns. Vântul pare să le înghită vocile.

— Poate ar fi cazul să ne despărțim! strigă Femi. Să grăbim căutarea.

— Ești nebun? răspunde Angus. Când de jur-împrejur e mlaștină? Niciunul din noi nu știe de unde să înceapă. Mai ales pe întuneric. Nu mi-e… nu mi-e frică. Dar nici n-am de gând, mă înțelegeți… să mă bag singur în căcat.

Așa că rămân aproape unul de celălalt, la distanță de un braț.

— A țipat probabil din răsputeri, strigă Duncan. Chelnerița. De s-a făcut auzită pe vremea asta.

— Cred că a fost îngrozită, strigă Angus.

— Ție ți-e frică, Angus?

— Nu. Scutește-mă, Duncan! Doar că… nu se vede aproape nimic…

Cuvintele sale se pierd în bătaia vântului feroce. Într-o ploaie de scântei, două dintre făcliile de parafină se sting ca niște lumânări de tort. Purtătorii lor le păstrează în continuare, întinzându-le ca pe niște săbii.

— De fapt, strigă Angus. Poate că mi-e puțin frică. E chiar atât de rușinoasă chestia asta? Poate că nu-mi face plăcere să fiu aici, pe furtuna asta nenorocită și… și nici nu ard de nerăbdare să dau peste ce-om da…

E întrerupt de un urlet de panică. Se întorc ridicând torțele și îl văd pe Pete bătând aerul cu mâinile, cu un picior în mlaștină.

— Prostu' naibii! strigă Duncan, te-ai abătut de la cărarea uscată.

Se simte ușurat totuși, toți se simt. Pentru o clipă, au crezut că Pete descoperise ceva.

Îl trag afară.

— Iisuse, strigă Duncan, în timp ce Pete, eliberat, se târăște în coate și-n genunchi la picioarele lor, ești al doilea pe ziua de azi pe care-l salvez. Eu și Femi am găsit-o dimineață pe nevasta lui Charlie guițând ca o scroafă în mlaștina asta blestemată.

— Cadavrele… geme Pete, cadavrele din mlaștină…

— Hai, fii bărbat, Pete! strigă Duncan furios. Nu fi idiot! zice și își apropie făclia de chipul lui Pete, după care se întoarce spre ceilalți. Uitați-vă în ochii lui… o ia razna. Știam eu. De ce l-am luat și pe el? E ca o tinichea de coadă, la dracu'!

Se simt cu toții ușurați când Pete tace. Nimeni nu mai aduce vorba despre cadavre. E o poveste din popor, știu asta. O pot ignora – deși cu mai multă greutate decât ar fi făcut-o pe

lumină, când li s-ar fi părut totul mult mai familiar. Dar nu pot ignora scopul misiunii lor, eventuala descoperire. Pericolul este unul real; zona le este necunoscută și întunericul e perfid. Abia acum încep să-și dea seama pe deplin. Să înțeleagă cât de nepregătiți sunt.

JULES

Mireasa

Mai devreme, în aceeași zi

Deschid ochii. Ziua cea mare.

N-am dormit prea bine aseară, iar când am reușit să ațipesc, am avut un vis straniu: am intrat în capelă și zidurile se făceau ruină în jurul meu. M-am trezit cu un sentiment ciudat, de neliniște. Puțină paranoia de la mahmureală, fără îndoială. Și sunt sigură că încă simt duhoarea persistentă a algelor, chiar dacă au fost aruncate de câteva ore bune.

Will s-a mutat în camera liberă, prima concesie făcută de dragul tradiției, dar îmi dau seama că mi-aș dori să fie aici. N-are importanță. Adrenalina și puterea voinței mă vor ajuta s-o scot cu bine la capăt: altfel, nu se poate.

Mă uit la rochie, agățată pe un umeraș cu burete. Aripile foliei de protecție dansează ușor, încoace și încolo, sub adierea unei brize misterioase. M-am învățat deja cu curenții de aer care circulă nu se știe cum prin castelul ăsta, în ciuda ușilor și ferestrelor închise. Se învârtejesc și colindă prin jur, îți mângâie ceafa, îți stârnesc fiori pe șira spinării cu atingerea lor blândă ca a unor degete.

Sub halatul de mătase port lenjerie aleasă special pentru ziua de azi de la Coco de Mer. Cea mai delicată dantelă Leavers cu putință, fină ca pânza de păianjen, de un crem adecvat pentru o mireasă. Foarte tradițională la prima vedere. Dar chiloții au un rând de mici nasturi din sidef, în așa fel încât pot fi desfăcuți complet. Drăguți și foarte obraznici, totodată. Știu că lui Will îi va face plăcere să îi descopere, mai târziu.

Tremurul unei mișcări în dreptul ferestrei îmi atrage atenția. Dedesubt, pe stânci, o zăresc pe Olivia. Poartă aceleași pulover lăbărțat și aceiași blugi rupți ca ieri; se îndreaptă, în

picioarele goale, către margine, unde marea se izbește de stâncile de granit, declanșând explozii uriașe de spumă albă. De ce naiba nu se pregătește, așa cum ar trebui? Ține capul plecat, are umerii căzuți și părul strâns într-o coadă împletită, care îi fâlfâie în vânt. La un moment dat, se apropie atât de tare de margine, de forța sălbatică a mării, că mi se pune un nod în gât. Ar putea cădea și n-aș apuca să cobor la timp, s-o salvez. S-ar putea îneca, iar eu nu aș avea cum să o ajut.

Bat în geam, dar cred că mă ignoră – sau, tot ce e posibil, nu mă poate auzi din cauza valurilor. Din fericire însă, s-a îndepărtat puțin de panta stâncoasă.

În fine! N-am de gând să-mi mai bat capul cu ea. E cazul să mă apuc serios de treabă. Aș fi putut să apelez cu ușurință la un make-up artist, care să fie adus cu barca de pe continent, însă nici în ruptul capului n-am să mă las pe mâna altcuiva într-o zi atât de importantă. Dacă Kate Middleton se machiază singură, atunci pot s-o fac și eu cel puțin la fel de bine.

Dau să-mi iau trusa de machiaj, dar, din cauza unui tremur surprinzător al mâinii, o scap și se împrăștie pe podea. Băga-mi-aș! Eu nu sunt *niciodată* așa neîndemânatică. Am cumva… emoții?

Mă uit în jos la conținutul revărsat, la tuburile de ruj și rimel, aurii, strălucitoare, care se rostogolesc, încercând să evadeze, la recipientul răsturnat din care se scurge pudra autobronzantă.

Acolo, chiar în mijloc, zace o bucățică împăturită de hârtie, ușor înnegrită de funingine. La vederea ei, îmi îngheață sângele în vine. Mă uit la ea, incapabilă să întorc privirea. Cum este posibil ca un lucru atât de mic să fi ocupat un spațiu atât de mare în mintea mea în ultimele două luni?

De ce naiba l-am păstrat?

Îl despăturesc, deși nu e nevoie: cuvintele mi s-au întipărit în memorie.

Will Stater nu e tipul care pare. E un prefăcut și un mincinos. Nu te mărita cu el!

Sunt sigură că e mâna unui ciudat oarecare. Will primește mereu scrisori de la străini care au impresia că-l cunosc, că știu totul despre viața lui. Câteodată mă includ și pe mine în nebunia lor. Îmi amintesc că au apărut pe internet vreo două poze cu noi. *Will Stater, la cumpărături cu iubita lui, Julia Keegan.* Era o zi moartă pentru *Mail Online,* fără îndoială.

Chiar dacă știam – *știam* – că e o idee proastă, tot am derulat pagina până la secțiunea de comentarii din partea de jos. Dumnezeule! Mai văzusem și cu altă ocazie atâta ură, dar când e îndreptată spre tine, pare extrem de otrăvitoare și, mai ales, personală. Ca și cum aș fi intrat din întâmplare într-o cameră în care răsună gândurile mele cele mai îngrozitoare despre mine însămi.

— Doamne, dar asta chiar se crede mare sculă?

— Arată ca o c*rvă în toată regula, dacă mă întrebi pe mine.

— Vai, fată, tu n-ai auzit că n-ar trebui să te măriți cu un bărbat care are picioarele mai subțiri ca ale tale?

— Will! Te iubim! Alege-mă pe mine mai degrabă :) :) :) Nu te merită…

— Băga-mi-aș nu suport nici să mă uit la ea. Vacă snoabă.

Aproape toate comentariile erau așa. Nu mi-a venit să cred că există atâția oameni, complet străini, capabili să mă urască în halul ăsta. Am continuat să derulez până am ajuns la câțiva care mă susțineau:

— Pare fericit. E potrivită pentru el!

— Apropo, ea e tipa care deține *The Download* – site-ul meu preferaaat. Vor face o pereche frumoasă.

Chiar și persoanele amabile mi-au creat un sentiment de neliniște pentru că *mă cunoșteau* – aveam senzația că unii păreau să-l cunoască și pe Will. Se simțeau îndreptățite să comenteze ce e bine pentru el. Will nu e cunoscut chiar de toată lumea. Dar, la cât e el de celebru, tot nu scapi de lucruri de-astea, pentru că nu te poți ridica deasupra oamenilor care cred că au drept de proprietate asupra lui.

Biletul este diferit însă de comentariile online. E mai intim. A fost lăsat în cutia poștală, fără timbru, ceea ce înseamnă că a fost adus personal. Cine l-a scris știe unde locuim. El sau ea a trebuit să vină la apartamentul nostru din Islington – care a

fost, până de curând, când s-a mutat Will, locuința *mea.* Destul de improbabil să fi fost lăsat de vreun ciudat. Sau, dimpotrivă, s-ar putea să fie mâna unui ciudat absolut.

Dar ar putea fi cineva cunoscut. Poate chiar cineva care va sosi azi pe insulă. În noaptea în care am primit biletul, l-am aruncat în șemineu. După câteva secunde, l-am scos de-acolo și m-am fript la încheietura mâinii, încă mai am semnul – o pecete roz, lucioasă, reliefată pe piele. De fiecare dată când văd semnul, mă gândesc la bilet, la locul în care l-am ascuns. Cinci cuvinte:

Nu te mărita cu el!

Îl rup în două. Îl mai rup o dată și încă o dată, până îl transform în confetti. Dar nu e suficient. Îl duc în baie și trag apa, urmărind atent vârtejul din vasul de toaletă până dispar și ultimele bucățele de hârtie. Mi le imaginez străbătând canalizarea, revărsându-se în Atlantic, oceanul care ne înconjoară. Gândul mă tulbură mai mult decât ar fi, probabil, cazul.

În orice caz, am scăpat de el. Gata! Nu vreau să mă mai gândesc la el vreodată. Îmi iau peria de păr, ondulatorul de gene, rimelul: rastelul meu de arme, tolba mea.

Astăzi mă căsătoresc și va fi grozav, la naiba!

NOAPTEA NUNȚII

Acum

— Dumnezeule, e greu să înaintezi în condițiile astea! zice Duncan ridicând o mână ca să-și protejeze fața de vântul mușcător și gesticulând cu cealaltă, în care ține făclia, declanșând o ploaie de scântei. Voi vedeți ceva?

— Nu, strigă Femi. Dar cred că ne apropiem.

Să se apropie de ce anume? Asta este întrebarea care le stă pe creier.

Fiecare din ei își amintește cuvintele chelneriței. *Un cadavru.* Orice bucată de turbă sau denivelare este o sursă potențială de oroare. Torțele pe care le țin în fața lor nu le sunt de prea mare ajutor. Ele nu reușesc altceva decât să accentueze întunericul nopții.

— Parcă suntem iarăși la școală, le strigă Duncan celorlalți. Furișându-ne prin întuneric. Se bagă cineva la *Supraviețuirea*?

— Nu fi ticălos, Duncan! strigă Femi. Ai uitat ce căutăm?

— Mda, mă rog. Presupun că nu-i putem zice *Supraviețuirea.*

— Nu mi se pare amuzant, strigă Femi.

— Bine, Femi! Calmează-te! Am încercat și eu să destind atmosfera.

— Da, dar nu cred că e momentul potrivit.

Duncan se întoarce pe călcâie spre el.

— Sunt aici și căutăm împreună, nu-i așa? Stăm mai bine decât nenorociții ăia lași care au rămas în marchiză.

— *Supraviețuirea* nu avea oricum niciun haz, strigă Angus. N-am dreptate? Acum îmi dau seama. M-am… m-am săturat să mă prefac că a fost cine știe ce distracție. A fost o porcărie

cumplită. Putea să moară cineva… de fapt, a și murit cineva. Iar școala a tolerat chestia asta în continuare…

— A fost un accident, intervine Duncan. Când a murit puștiul ăla. Nu a fost din cauza *Supraviețuirii.*

— Serios? îi strigă Duncan la rândul său. De unde ți-ai dat seama? Doar pentru că tu te dădeai în vânt după prostiile alea? Știu că-ți făcea mare plăcere, când îți venea rândul, să-i bagi în sperieți pe băieții mai mici. Dar acum nu mai poți fi un huligan sadic, nu-i așa? Pun pariu că n-ai mai trăit senzații așa tari de când…

— Băieți, strigă Femi, pacifistul de serviciu. Acum *nu* e momentul.

Pentru o vreme tac toți, continuându-și drumul prin întuneric, singuri cu gândurile lor. Niciunul dintre ei nu a ieșit vreodată afară pe o vreme ca asta. Vântul bate în rafale. Câteodată, se potolește suficient încât să-i lase să-și adune gândurile. Dar nu face altceva decât să pregătească viitorul asalt: un murmur continuu, ca sunetul a mii de insecte care roiesc. În momentele de apogeu se transformă într-un hăulit, care se aseamănă îngrozitor cu țipătul unui om, o reverberație a urletului chelneriței. Vântul face să tremure carnea de pe ei, îi orbește, umplându-le ochii de lacrimi. Le scrâșnesc dinții în gură din cauza lui – și sunt cu toții pradă lui.

— Pare ireal, nu-i așa?

— Ce-ai spus, Angus?

— Păi, știi tu – acum un minut eram cu toții în marchiză, țopăiam de colo, colo, mâncam tort. Și acum căutăm… își face curaj și spune cu voce tare: un *cadavru.* Ce crezi că s-a întâmplat?

— Încă nu știm ce căutăm, răspunde Duncan. Ne bazăm doar pe ce-a spus copila aia.

— Mda, dar părea destul de sigură…

— Ei bine, strigă Femi, erau o grămadă de oameni beți. Lumea și-a făcut serios de cap. Nu e greu de imaginat, nu-i așa? Cineva a ieșit din marchiză, a luat-o creanga și a suferit

un accident…

— N-o fi cumva amicul Charlie? sugerează Duncan. Era în ultimul hal.

— Îhî, strigă Femi, arată groaznic! Dar după tot ce i-am făcut la petrecerea burlacilor…

— Cu cât vorbim mai puțin despre asta, cu atât mai bine, Fem.

— Dar pe mireasă a văzut-o cineva mai devreme? strigă Duncan. Se mai gândește și altcineva la ce mă gândesc eu?

— La ce? răspunde Angus. Că încerca să… știi tu…

— Să-și facă felul? strigă Duncan. Da, și eu cred asta. S-a purtat cam straniu încă de când am sosit, nu? E o dezaxată, cu siguranță. Nu m-ar mira să fi făcut vreo pros…

— Vine cineva, strigă Pete, întrerupându-l și arătând cu degetul spre bezna din spatele lor, vine cineva după noi…

— Of, mai *taci,* puicuță, se întoarce Duncan spre el. Dumnezeule, m-a-nnebunit! Ar trebui să-l ducem înapoi până la marchiză. Pentru că jur…

— Nu, zice Angus și vocea îi tremură. Are dreptate. E cineva acolo…

Ceilalți se întorc să se uite și ei, mișcându-se stângaci în cerc, încercând să-și înăbușe neliniștea. Tac toți și privesc în urma lor, în noapte.

O lumină se leagănă în întuneric. Ridică și ei făcliile, întind gâtul să vadă ce este.

— Ah, strigă Duncan, ușurat într-o oarecare măsură. E tipu-ăla… ăla gras, soțul organizatoarei.

— Dar stai, spune Angus. Ce are… în mână?

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Cu câteva ore mai devreme

Mă uit pe fereastră la bărcile care aduc invitații pe insulă, deocamdată doar niște forme întunecate în depărtare, dar care se apropie tot mai mult. În curând, va începe totul. Ar trebui să mă pregătesc și Dumnezeu mi-e martor că m-am sculat cu noaptea în cap.

Când m-am trezit, mă durea pieptul, capul îmi pulsa și am ieșit afară să iau o gură de aer. Dar acum stau în camera mea, în sutien și chiloți. Nu mă pot mobiliza să mă îmbrac cu rochia. Am găsit o mică pată roșiatică pe mătasea deschisă la culoare în locul în care mi-am făcut acea mică incizie; am sângerat, probabil, când am probat-o. Slavă Domnului că Jules n-a observat. Sigur făcea o criză dacă o remarca. Am spălat-o la chiuveta din hol, cu apă rece și săpun. Pata a ieșit aproape complet, mulțumesc cerului! A mai rămas doar o pată mică rozalie, ceva vag mai închis la culoare decât materialul rochiei, ceva ca o amintire.

M-a făcut să mă gândesc din nou la sângele din urmă cu câteva luni. Nu știam că poate curge atât de mult. Dar îl văd încă, cu pleoapele închise.

Mă uit din nou pe fereastră, mă gândesc la oamenii care sosesc. Locul ăsta mi-a stârnit claustrofobia din primele clipe, m-a făcut să simt că nu există nicio scăpare, niciun refugiu… dar astăzi va fi și mai rău. În mai puțin de o oră, Jules va trimite după mine și va trebui să pășesc spre altar în fața ei, și toată lumea va fi cu ochii pe noi. După care, va trebui să vorbesc cu toți oamenii ăștia – rude, străini. Nu cred că am să pot. Brusc, simt că nu mai pot respira.

Îmi amintesc de singurul moment în care m-am simțit ceva mai bine, adică noaptea trecută în peșteră, când am vorbit cu Hannah. N-am fost în stare să discut cu nimeni așa cum am

făcut-o cu ea: nici cu prietenii mei, cu nimeni. Nu știu ce are special. Poate faptul că și ea face notă discordantă printre ceilalți, poate că și ea încearcă, la rândul ei, să se ascundă de ceilalți.

Aș putea merge s-o caut pe Hannah. Acum aș putea să vorbesc cu ea, cred. Să-i povestesc totul. Să-mi deschid sufletul. Gândul acesta mă amețește, mă face să-mi vină rău. Dar poate, în același timp, mă va face să mă simt mai bine – voi scăpa de senzația că nu pot să respir.

Îmi tremură mâinile în timp ce îmi trag pe mine blugii și puloverul. Dacă mă destăinui ei, nu mai există cale de întoarcere. Dar cred că m-am hotărât. Cred că trebuie s-o fac, înainte s-o iau razna complet.

Mă furișez afară din cameră. Îmi simt inima în gât, îmi bate atât de puternic încât aproape că nu mai pot să înghit. Trec tiptil prin sufragerie, urc scările. Sper să nu mă întâlnesc cu nimeni – altfel, știu că am să las totul baltă.

Camera lui Hannah este la capătul coridorului lung, cred. Pe măsură ce mă apropii, disting murmurul în creștere al vocilor dinăuntru.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Han! îl aud. Ești de-a dreptul ridicolă.

Ușa este întredeschisă. Mă strecor mai aproape. N-o zăresc pe Hannah, în schimb îl pot vedea pe Charlie, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri, care se ține de marginea comodei cu pumnii strânși, de parcă ar încerca să-și stăpânească furia.

Mă opresc brusc. Simt că asist la ceva interzis, că îi spionez. În prostia mea, nu m-am gândit că ar putea fi și Charlie acolo – Charlie, de care am fost stânjenitor de îndrăgostită în adolescență.

Nu pot s-o fac. Nu pot să mă duc și să bat la ușă, s-o rog pe Hannah să iasă, să stăm puțin de vorbă… nu acum, când sunt pe jumătate dezbrăcați și e clar că sunt în toiul unei certe.

Apoi simt că-mi sare inima din piept când o altă ușă se deschide în spatele meu.

— Oh, bună, Olivia!

E Will. E îmbrăcat cu pantalonii de la costum și o cămașă albă, descheiată, lăsând să se vadă pieptul bronzat și musculos. Mă uit repede în altă parte.

— Mi s-a *părut* mie că aud pe cineva, spune el și se încruntă. Ce cauți la etaj?

— N… nimic, spun sau cel puțin încerc s-o fac, pentru că nu scot aproape niciun sunet, doar o șoaptă răgușită.

Fac stânga împrejur și plec.

Întoarsă în cameră, mă așez pe pat. Am dat-o în bară. E prea târziu. Am ratat ocazia. Ar fi trebuit să-i povestesc aseară lui Hannah.

Mă uit pe fereastră la bărcile care se apropie: din ce în ce mai mult. Simt că aduc ceva rău odată cu ele. Dar e o prostie. Pentru că este deja aici, nu? Eu sunt. Eu sunt răul. Faptele mele.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Sosesc invitații. Îi urmăresc apropiindu-se, de pe debarcader, unde am ieșit să-i întâmpin. Zâmbesc și dau din cap, încercând să am un aer distins. Port o rochie simplă, bleumarin, și o pereche de pantofi joși, cu tălpile-platformă. O ținută elegantă, dar nu prea elegantă. Nu se cuvine să fiu confundată cu vreuna dintre invitate. Deși n-ar fi trebuit să-mi fac astfel de griji. Este limpede că au făcut cu toții un efort uriaș la capitolul îmbrăcăminte: cercei strălucitori și tocuri dureros de înalte, poșetuțe și haine de blană naturală (o fi vară, dar, la urma urmei, în Irlanda verile sunt reci). Ba zăresc chiar și câteva jobene. Presupun că, atunci când gazdele tale sunt proprietara unei reviste de modă și un star de televiziune, trebuie să ridici ștacheta.

Invitații coboară pe țărm în grupuri de câte 30 și ceva de persoane. Observ cum măsoară insula cu privirea și sentimentul de mândrie pe care îl au făcând asta. În total, vor fi 150 de oameni – o prezență foarte numeroasă pentru Inis An Amplóra.

— Unde e cea mai apropiată toaletă? mă întreabă grăbit un bărbat verde la față, care trage de gulerul cămășii sale ca și cum l-ar strangula.

De fapt, mai mulți invitați arată cam rău pentru hainele cu care s-au gătit. Totuși, momentan, apele, de un alb-argintiu – atât de strălucitoare încât cu greu le poți privi –, nu sunt chiar atât de agitate. Îmi protejez ochii, zâmbesc grațios și îi îndrum. Poate că la întoarcere ar fi bine să le ofer niște pastile puternice pentru răul de mare, în cazul în care vremea va fi atât de rea pe cât au anunțat la prognoza meteo.

Îmi amintesc când am sosit prima dată aici, în copilărie, și am coborât la vechiul debarcader. Nu am avut rău de mare sau, cel puțin, nu mai țin minte. Am pornit primii, urmărind

cărarea și țipând ascuțit în timp ce treceam pe lângă valuri, iar apa se înălța în arcuri mari și ne uda până la piele. Îmi amintesc că ne prefăceam că fugim de un șarpe-de-mare uriaș.

În acel an, a fost o vară caldă pentru această zonă a lumii și ne-am uscat la soare. Iar copiii sunt rezistenți. Țin minte cum coboram în fugă pe plajă și intram în apă ca și cum n-ar fi fost mare lucru. Probabil, nu învățasem încă să fiu prudentă cu marea.

Din ultima ambarcațiune coboară un cuplu elegant, cam la 60 de ani. Îmi dau seama înainte să vină să se prezinte că sunt părinții mirelui. Cred că el a moștenit frumusețea de la mama lui, la fel și pigmenții, deși ea a încărunțit. Numai că nu are nimic din siguranța mirelui. Ea îmi creează impresia că încearcă să se ascundă, chiar și prin felul în care e îmbrăcată.

Trăsăturile tatălui mirelui sunt mai ascuțite, mai dure. Nu s-ar putea spune nicidecum că e un tip arătos, dar presupun că, din profil, ar putea fi comparat cu un împărat roman: sprâncenele înalte, arcuite, nasul acvilin, gura cu buze subțiri, ușor nemiloase. Are o strângere de mână foarte puternică, simt că oasele mici ale degetelor mele sunt strivite. Și are un aer important, ca al unui politician sau diplomat.

— Dumneata trebuie să fii organizatoarea nunții, îmi spune zâmbind, dar privirea lui e în gardă, evaluând lucrurile.

— Așa este, spun eu.

— Bun, bun, spune el. Sper că ne-ai rezervat un loc în primul rând la capelă.

La nunta fiului său, e și firesc să fie așa. Dar cred că acest bărbat se așteaptă să i se ofere un loc de cinste la orice eveniment.

— Bineînțeles, îi spun. Vă conduc chiar acum.

— Știi ce-i caraghios? îmi spune în timp ce ne îndreptăm spre capelă. Sunt director la o școală pentru băieți. Și aproape un sfert din invitați au învățat acolo, la Trevellyan's. E ciudat să-i văd acum oameni în toată firea.

Zâmbesc, încercând politicos să mă arăt interesată:

— I-ați recunoscut pe toți?

— Pe majoritatea. Dar, nu, nu pe toți. Doar personajele grandioase, cum le-ai numi dumneata, cred, spune el și chicotește. I-am văzut deja pe câțiva făcând fețe-fețe când m-au zărit. Am o reputație de profesor sever, adaugă și pare mândru de asta. I-a apucat, probabil, frica de Dumnezeu când au dat cu ochii de mine.

Sunt convinsă că așa este, mă gândesc eu. Mi se pare că îl cunosc de undeva pe omul ăsta, deși nu l-am mai văzut niciodată. Îl antipatizez instinctiv.

După asta mă duc și îi mulțumesc lui Mattie, care a condus ultima barcă sosită.

— Felicitări, îi spun. A mers totul ca la carte. Ai sincronizat lucrurile de minune.

— Și tu ai făcut o treabă bună că ai reușit să convingi pe cineva să-și organizeze nunta aici. El e o celebritate, nu?

— Și ea este o tipă importantă.

Mă îndoiesc totuși că Mattie e la curent cu revistele online pentru femei.

— În cele din urmă, le-am oferit o reducere consistentă, dar meritată pentru reclama de care ne vom bucura, adaug.

Încuviințează din cap.

— Va deveni notoriu locul ăsta, sunt convins.

Se uită în largul mării, mijind ochii în lumina soarelui.

— Am navigat cu ușurință în dimineața asta, povestește el. Dar va fi cu totul altfel mai târziu, să fii sigură.

— Am urmărit prognoza, spun eu. E greu de crezut că vremea se va schimba, ținând cont de soarele cu dinți pe care îl avem acum.

— Da, confirmă Mattie. Vântul se va înteți. Spre seară va fi rău tare. În larg, se clocește o furtună serioasă.

— O furtună? întreb surprinsă. Credeam că va bate puțin vântul.

Îmi aruncă o privire prin care îmi transmite părerea lui sinceră despre gușterii din Dublin – oricât de mult ar fi trecut din momentul sosirii noastre aici, eu și Freddy vom fi considerați mereu niște străini.

— Nu-i nevoie de nu știu ce tip de la meteo, dintr-un studio din Galway, spune el. Folosește-ți ochii!

Întinde un deget și îl urmăresc indicându-mi o fâșie întunecată, departe, la orizont. Nu-s marinar, ca Mattie, dar chiar și eu pot să înțeleg că nu arată bine.

— Poftim, spune Mattie triumfător. Uite și furtuna ta!

JOHNNO

Cavalerul de onoare

Eu și Will ne pregătim în camera liberă. Ceilalți băieți ar trebui să ni se alăture dintr-o clipă în alta, așa că vreau mai întâi să apuc să spun ce aveam de gând. Nu mă pricep la chestii din astea, să vorbesc despre sentimentele mele. Dar încerc oricum, întorcându-mă spre Will:

— Amice, voiam să-ți spun… ei bine, să știi, e o mândrie pentru mine să fiu cavalerul tău de onoare.

— Nu m-am gândit niciun moment la altcineva, spune el. Doar știi bine.

Mda, vezi tu, nu-s *absolut* convins că e adevărat. A fost un act cam disperat din partea mea. Fiindcă, poate greșesc, dar am avut impresia că, într-o vreme, Will a încercat să mă elimine din viața lui. De când a intervenit emisiunea aia de la televizor, rareori m-am mai văzut cu el. Nici măcar nu m-a anunțat de logodnă – am aflat din ziare. Și m-a durut treaba asta, n-am să mă prefac că nu. Așa că l-am sunat și i-am zis că vreau să-l scot în oraș, să bem ceva în cinstea evenimentului.

Și așa, la un pahar, i-am spus.

— Accept! Vreau să fiu cavalerul tău de onoare.

Oare s-a simțit stânjenit atunci? Greu de spus în cazul lui Will – el este un delicat. După o scurtă pauză, a dat din cap și a zis:

— Mi-ai citit gândurile.

N-a picat tocmai pe neașteptate. De fapt, îmi promisese. În copilărie, la Trevellyan's.

— Ești cel mai bun amic al meu, Johnno, mi-a spus odată. *Numero uno.* Cavalerul meu de onoare.

N-am uitat asta. Trecutul ne unește, pe mine și pe el. În realitate, cred că amândoi am știut că nu puteam fi decât eu

cavaler de onoare.

Mă uit în oglindă, îmi îndrept cravata. Costumul de rezervă al lui Will arată de căcat pe mine. De altfel, nici nu mă miră, ținând cont că e cu vreo trei numere mai mic. Și de faptul că arăt nedormit de o noapte, ceea ce chiar e adevărat. Am început deja să transpir în costumul de lână prea strâmt. Lângă Will, arăt și mai de căcat, pentru că hainele lui zici că i-au fost cusute direct pe trup de o ceată de îngeri, la dracu'! Și, într-un fel, chiar așa este, fiindcă și-a făcut costumul la comandă, pe Savile Row.

— Nu arăt prea bine, spun eu.

Eufemismul secolului.

— Îți meriți pedeapsa, spune Will, pentru că ți-ai uitat costumul.

Râde de mine.

— Mda, spun eu. Sunt un idiot.

Râd și eu de mine.

Am fost cu Will să-mi cumpăr un costum acum câteva săptămâni. El mi-a sugerat Paul Smith. Evident, toți vânzătorii din magazin mă priveau de parcă voiam să fur ceva.

— Este un costum bun, mi-a spus Will, probabil singurul care se compară cu cele de pe Savile Row.

Îmi plăcea cum îmi stătea cu el, fără discuție. N-am avut niciodată un costum bun. Din școală n-am mai purtat haine elegante. Și îmi plăcea cum îmi aplatiza abdomenul. M-am lăsat pe tânjeală în ultimii ani. „Traiul prea bun!", spuneam mângâindu-mă pe burtă. Dar nu sunt mândru de asta. În costumul ăla, nu se vedea. Mă făcea să arăt ca un mare boss. Ca omul care, cu siguranță, nu sunt.

Mă întorc într-o parte și mă privesc în oglindă. Zici că nasturii sacoului mai au puțin și zboară. Mda, simt lipsa costumului ăluia de lână de la Paul Smith, care îmi ascundea burta. În fine! Mortul de la groapă nu se mai întoarce, cum spunea mama. Și n-are rost să fiu orgolios. Oricum n-am fost niciodată cine știe ce frumusețe.

— Ha… Johnno! spune Duncan, năvălind în cameră și arătând foarte șmecher în costumul care îi vine la perfecție. Ce dracu' e ăsta? Ți-au intrat hainele la apă?

Pete, Femi și Angus sunt la mică distanță în spatele lui.

— 'neața, 'neața, băieți, spune Femi. Sosește lumea. Tocmai am fost până la debarcader și ne-am întâlnit cu o grămadă de foști colegi de la Trevs.

Pete chiuie.

— Johnno… Iisuse. Pantalonii ăia sunt așa strâmți, că se vede ce-ai mâncat la micul dejun, amice.

Întind mâinile în lateral ca să-mi iasă manșetele în evidență, mă dau în spectacol în fața lor, făcând pe prostul, ca de obicei.

— Dumnezeule, și acum uită-te la ăsta! se întoarce Femi spre Will. Inocența întruchipată, fir-ar să fie!

— A fost întotdeauna un drăcușor cu chip de înger, spune Duncan și se întinde și-l ciufulește pe Will, dar Will ia repede un pieptene și își aranjează părul la loc. Nu-i așa? Cu figura lui drăgălașă. N-ai dat niciodată de belea cu profesorii, nu-i așa?

Will ne zâmbește, ridicând din umeri.

— N-am fost niciodată obraznic.

— Rahat cu apă rece! strigă Femi. Ai scăpat basma curată pentru crimă. Nu te-au prins niciodată. Ori au închis ochii, pentru că taică-tău era director și așa mai departe.

— Nup, spune Will. Am fost un băiat de aur.

— Vrăjeală, zice Angus, eu n-am priceput niciodată cum ai trecut cu brio examenele într-a noua, când nu-ți făceai niciodată temele.

Mă uit repede la Will, încercând să-i surprind privirea – oare bănuiește ceva Angus?

— Ești un mare ticălos, spune, aplecându-se spre Will ca să-i dea un pumn în braț.

Hm, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că vorbește cu suspiciune, ci doar cu admirație.

— N-avea încotro, adaugă Femi. Nu-i așa, amice? Altfel te dezmoștenea taică-tău.

Femi a fost dintotdeauna isteț, s-a priceput să citească oamenii.

— Îhî, ridică din umeri Will. E adevărat.

Să fii băiatul directorului ar fi putut echivala cu lepra. Dar Will s-a descurcat. Avea tacticile lui. Ca atunci când s-a culcat cu liceana aia și a pasat colegilor din an pozele cu ea în sânii goi.

După asta a devenit de neatins. Și, de fapt, Will a fost cel care m-a împins mereu să fac chestii – probabil pentru că știa că el putea scăpa cu obrazul curat. Pe când eu mă temeam, cel puțin la început, să nu-mi pierd bursa. I-aș fi distrus pe ai mei.

— Mai ții minte farsa aia a noastră cu alge? spune Duncan. A fost ideea ta, amice, arată el cu degetul spre Will.

— Nu, spune Will. Sunt convins că n-a fost.

Ba chiar fusese ideea lui!

Băieții mai mici, care nu căzuseră niciodată victime farsei, făceau pe ei de frică când se băgau în pat, iar noi stăteam întinși, ascultându-i și râzând pe înfundate. Dar așa mergeau lucrurile dacă erai boboc. Am trecut cu toții prin asta. Trebuia să suporți rahatul cu care se arunca în tine. Știai că, până la urmă, vei ajunge să arunci și tu în alții.

Era la Trevellyan's un puști, candidatul perfect pentru faza cu algele ascunse în pat. Un boboc. Avea un nume ciudat, efeminat. Mă rog, noi îi ziceam Singuraticul, pentru că i se potrivea. Era complet obsedat de Will, care era șeful frăției lui, ba poate chiar un pic îndrăgostit. Nu în mod sexual sau, cel puțin, nu cred. Era vorba, mai degrabă, de un atașament pe care îl dezvoltă uneori copiii mai mici pentru alții mai mari. A început să se pieptene ca el. Se ținea tot timpul după coada noastră. Câteodată îl descopeream cum ne pândește dintr-un tufiș sau ceva de genul ăsta și asista la toate meciurile noastre

de rugby. Era cel mai mărunțel băiat din scoală, avea un accent caraghios și purta niște ochelari uriași, așa că era victima perfectă pe care s-o faci de căcat. Dar s-a chinuit din greu să ne facă pe plac. Și îmi amintesc că am fost destul de impresionat că supraviețuise după primul trimestru fără să cedeze nervos, așa cum se întâmplase cu alții. Chiar și când i-am făcut farsa cu algele, nu s-a văicărit și nu s-a plâns ca alți copii, ca de pildă dolofanul lui prieten – Porcul, parcă așa îi spuneam – care a dat fuga și ne-a turnat dirigintelui. Țin minte că am fost chiar impresionat de chestia asta.

Revin în prezent. Mă simt de parcă aș fi ieșit de sub apă.

— În schimb, noi ne-o luam întotdeauna pe coajă, spune Duncan, și, la urmă, trebuia să scoatem pe undeva cămașa.

— Mai ales eu, spune Femi. Evident.

— Apropo de alge, spune Will, să știți că n-a fost amuzant. Aseară.

— Ce n-a fost amuzant? întreb și mă uit la ceilalți, care par, la rândul lor, nedumeriți.

Will ridică din sprâncene.

— Cred că știți la ce mă refer. Algele băgate în pat. Jules a făcut o *criză* nasoală. Și s-a supărat destul de tare.

— Ei bine, n-am fost eu, spun eu. Sincer. Nu-mi doresc să retrăiesc momentele de la Trevs.

— Nici eu, se alătură și Femi.

— Eu nici atât, zice Duncan. N-am avut ocazia. Georgina și cu mine eram destul de stârniți încă dinainte de cină, dacă înțelegi ce vreau să spun… și am avut, cu siguranță, lucruri mai bune de făcut decât să umblu aiurea, să adun alge de mare.

Will se încruntă.

— În orice caz, știu că a fost unul dintre voi, concluzionează el.

Și se uită lung la mine.

Se aude o bătaie în ușă.

— Salvați de clopoțel! spune Femi.

E Charlie.

— Florile pentru butoniere sunt cumva aici? întreabă el.

Nu ne privește pe niciunul în ochi. Bietul om!

— Uite-le acolo, răspunde Will. Johnno, îl ajuți tu pe Charlie, te rog?

Iau una, o crenguță mică, verde cu flori albe, și i-o arunc lui Charlie, dar nu *suficient* de tare încât să ajungă până la el. Charlie încearcă să sară după ea, dar nu reușește s-o prindă, se împiedică și cade.

După ce reușește, în sfârșit, să pună mâna pe ea, pleacă valvârtej, fără să mai spună nimic. Surprind privirile celorlalți și ne pufnește pe toți râsul. O clipă, suntem iarăși ca niște copii, nu reușim să ne stăpânim.

— Băieți? strigă Aoife. Johnno? Au sosit invitații. Sunt la capelă.

— Perfect, spune Will, cum arăt?

— Urât ca dracu', spun eu.

— Mersi!

Își îndreaptă sacoul în oglindă. Apoi, când ceilalți o iau înainte, se întoarce spre mine.

— Încă un lucru, amice, îmi spune în șoaptă. Înainte să plecăm, mai devreme, n-am apucat să-ți spun. Discursul. Sper că n-ai să mă faci de toată bafta, da? spune zâmbind, dar îmi dau seama că vorbește serios.

Știu că există subiecte de care nu vrea să mă ating. Dar nu are de ce să-și facă griji – nici eu nu vreau. Nu ne avantajează pe niciunul dintre noi.

— Nu, prietene, spun eu. O să fii mândru de mine!

JULES

Mireasa

Îmi pun pe cap diadema de aur și – nu pot să nu observ – mâinile îmi tremură. Întorc capul în stânga și-n dreapta. Este singurul capriciu vestimentar, singura concesie romantică. A fost făcută de un pălărier din Londra. N-am ales o coroniță de flori pentru că ar fi fost ceva prea hippy, prea copilăresc, pe când asta mi s-a părut o soluție stilată. O aluzie la miresele din folclorul irlandez, ca să zic așa.

Diadema strălucește frumos prin contrast cu părul meu brunet – și se observă clar. Iau din vaza de sticlă buchetul, care e alcătuit din flori din zonă: albăstrele, orhidee sălbatice pestrițe și irișii-de-câmp.

Apoi cobor la parter.

— Arăți minunat, scumpa mea.

Tata e în salon, pus la patru ace. Da, tata mă va conduce la altar. Am luat în calcul și alte variante, cu toată seriozitatea. Evident, tata nu este cel mai reprezentativ exemplu pentru bucuriile căsniciei. Dar, în cele din urmă, latura copilărească din mine, cea care tânjește după ordine și corectitudine, a avut câștig de cauză. În plus, la cine aș fi putut să apelez? La *mama*?

— Invitații și-au ocupat locurile în capelă, spune el. Acum ne mai așteaptă doar pe noi.

În câteva minute, vom parcurge scurtul drum de pietriș care desparte Folly de capelă. Când mă gândesc, mi se face un gol în stomac, ceea ce este de-a dreptul ridicol. Nici nu țin minte de când n-am mai trăit așa ceva. Anul trecut am ținut o conferință TEDx despre publicațiile digitale, în fața a 800 de oameni, și nu m-am simțit în halul ăsta.

Mă uit la tata.

— Deci l-ai cunoscut în sfârșit pe Will, îi spun, mai mult ca să-mi abat atenția de la revolta stomacului decât din alt motiv, iar vocea îmi sună straniu și oarecum gâtuită, după care tușesc. Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Dap, spune tata. Nici nu se putea altfel.

Încerc să-mi păstrez calmul din voce.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, Juju. Atâta doar că… dap, nici nu se putea să nu-l cunosc.

Știam, înainte să deschid gura, că n-ar fi trebuit să-l întreb. Dar nu se putea să *nu* o fac. Trebuie să-i aflu părerea, de bine sau de rău. Mai presus de orice, am căutat întotdeauna să am aprobarea tatei. Când am deschis plicul cu notele de 10, în parcarea școlii, expresia lui – și nu a mamei – a fost de încântare, spunând: „Bravo, fetițo”. Așa că îl întreb:

— *Și*? Îți *place* de el?

Tata ridică din sprâncene:

— Chiar vrei să purtăm discuția asta acum, Jules? Cu jumătate de oră înainte să te măriți cu el?

Are dreptate, probabil. Este un moment al naibii de prost. Dar acum, după ce am apucat-o pe drumul ăsta, nu mai există cale de întoarcere. Oricum, refuzul lui de a-mi răspunde este el însuși un răspuns.

— Da, spun eu. Vreau să știu. *Îți place de el*?

Tata are un fel de rictus.

— Pare un tip fermecător, Juju. Și foarte chipeș. Până și eu pot vedea asta. O partidă bună, ce mai!

Nu are cum să se termine bine momentul ăsta. Și totuși nu mă pot opri.

— Dar trebuie să-ți fi rămas o primă impresie mai puternică de atât, îi spun. Ai susținut mereu că te pricepi la oameni. Că este o calitate importantă în afaceri, ca să poți lua repede o decizie… bla bla bla.

Scoate un sunet, un fel de geamăt, și își pune mâinile pe genunchi ca și cum ar vrea să se îmbrățișeze singur. Și simt cum acel sâmbure mic și dur pe care l-am avut în stomac încă de dimineață, de la vederea biletului, începe să încolțească.

— Spune-mi, zic eu și aud sângele cum îmi bufnește în urechi. Spune-mi care a fost prima ta impresie despre el.

— Înțelege, nu cred că e important ce cred eu, insistă tata. Ce crede babacul tău. Ce știu eu? Iar tu ești cu el de când… de doi ani? Îmi închipui că e suficient ca să ajungi să-l cunoști.

N-au trecut doi ani, de fapt. Nici pe departe.

— Da, spun eu. A trecut destulă vreme încât să-mi dau seama că e persoana potrivită.

Am repetat replica asta foarte des în fața prietenilor, colegilor. Practic, am spus-o și aseară, la toast. Și, de fiecare dată, am fost sinceră. Cel puțin… așa cred. Și atunci de ce, de data asta, cuvintele mele sună atât de gol? Nu reușesc să scap de senzația că vorbesc nu pentru a-l convinge pe tata, ci pe mine. Din clipa în care am redescoperit biletul, vechile îndoieli și-au scos din nou capul. Nu vreau să mă mai gândesc la ele, așa că schimb tactica.

— În fine, adaug eu. Ca să fim sinceri, tată, îl cunosc probabil mai bine decât pe tine – ținând cont că noi am petrecut împreună doar vreo șase săptămâni împreună în toată viața noastră.

Mi-am dorit să-l fac să sufere și acum observ efectul: se trage înapoi de parcă ar fi primit o lovitură.

— Poftim, spune el. Ai deja răspunsul. Nu mai ai nevoie de părerea mea.

— Bine! Bine, tată! Dar… știi ce? Măcar de data asta m-aș fi așteptat să fi adus tu vorba și să-mi fi spus că e un tip grozav. Chiar dacă credeai că era o minciună gogonată. Știai ce voiam să aud de la tine. Ești… ești egoist.

— Ascultă, zice tata. Îmi pare rău. Dar… Nu te pot minți, puștoaico! Înțeleg dacă nu vrei să te mai conduc la altar.

O spune cu mărinimie, de parcă tocmai mi-ar fi oferit nu știu ce cadou. Și simt cum mă străfulgeră durerea.

— Bineînțeles că ai să mă conduci la altar, la naiba! izbucnesc eu. Ai lipsit aproape complet din viața mea și abia dacă ți-ai făcut timp să participi la nuntă. Da, da, știu… le-au dat gemenilor dinții sau ceva de genul. Dar eu sunt de 34 de ani fiica ta. Știi bine cât de important ești pentru mine, deși mă rog lui Dumnezeu să fie altfel. Tu ești unul din motivele pentru care am ales să fac nunta aici, în Irlanda. Fiindcă știu cât de mult ții la tradiție și am ajuns s-o prețuiesc și eu. Aș *vrea* să nu conteze pentru mine părerea ta. Dar contează, la dracu'! Așa că ai să mă conduci la altar. Măcar atât să faci și tu. Ai să mă conduci la altar și ai să pari superextaziat pentru mine, cu fiecare pas pe care o să-l faci.

Se aude o bătaie în ușă. Aoife își bagă capul înăuntru:

— Sunteți gata?

— Nu, spun eu. Mai am nevoie de câteva clipe.

Urc repede la etaj, în dormitor. Caut un obiect care să fie de forma și de greutatea potrivite. Îmi sare imediat în ochi. Lumânarea parfumată – sau, nu, mai bine vaza în care a stat buchetul de mireasă. O ridic și o cântăresc în mână, pregătindu-mă. Apoi o izbesc de perete, urmărind cu satisfacție cum jumătatea superioară se transformă într-o explozie de cioburi.

După care îmi înfășor mâna într-un tricou – am avut mereu grijă să nu mă tai, fiindcă nu ține de masochism –, ridic bucata care nu s-a spart și o trântesc din nou de perete, în mod repetat, până când nu mai rămân decât cioburile, iar eu gâfâi de efort, cu dinții încleștați. N-am mai făcut de mult asta, de prea prea mult timp. N-am vrut ca Will să vadă latura asta a mea. Uitasem ce sentiment plăcut îmi dă. De *ușurare*. Îmi descleștez dinții. Inspir, expir.

Pe de altă parte, totul mi se pare mult mai limpede, mai calm.

Fac curat în urma mea, ca de fiecare dată. Nu mă grăbesc. Ziua asta e a mea. N-au decât să aștepte, la dracu'!

Ridic mâinile și îmi rearanjez diadema în oglindă, fiindcă mi-a alunecat într-o parte. Observ că eforturile mele au dat o nuanță măgulitoare tenului meu. Numai bună pentru o miresică îmbujorată. Îmi ridic mâinile și îmi masez fața, remodelându-mi, redându-mi expresia de fericire, de bucurie nerăbdătoare.

Dacă Aoife și tata au auzit ceva, asta nu li se observă pe chipuri. Încuviințez din cap către amândoi.

— Sunt gata.

Apoi o strig pe Olivia. Își face apariția din micul dormitor vecin cu sufrageria. Pare mai palidă ca de obicei, dacă acest lucru este posibil. Dar, printr-un miracol, e pregătită – poartă rochia și pantofii de sărbătoare și ține în mână ghirlanda de flori. Înhaț și eu buchetul de la Aoife. Apoi pornesc cu pași mari spre ușă, lăsându-i pe tata și pe Olivia în urmă. Mă simt ca o regină războinică, gata de luptă.

* * *

În timp ce străbat culoarul spre altar, starea mea de spirit se schimbă, certitudinea mă părăsește. Îi văd cum își întorc cu toții privirile spre mine și mi se pare că au chipurile estompate, că sunt, în mod bizar, lipsiți de trăsături. Vocea artistei de muzică populară irlandeză mă învăluie și, pentru o clipă, mă frapează cât de triste sunt sunetele, deși, teoretic, este vorba despre o melodie de dragoste. Norii aleargă pe deasupra turlelor în ruină – extrem de alert, ca într-un coșmar. S-a stârnit vântul și se aude șuierând printre pietre. Pentru o stranie clipă, am impresia că toți invitații noștri sunt niște necunoscuți, că sunt analizată în tăcere de o congregație de oameni pe care nu i-am mai întâlnit niciodată. Simt cum se cuibărește groaza în mine, de parcă aș fi intrat într-un bazin cu apă rece. Toți îmi sunt străini, inclusiv bărbatul care așteaptă la capătul culoarului și a întors capul, uitându-se la mine. Conversația chinuitoare pe care am purtat-o cu tata îmi răscolește creierul – dar cele mai răsunătoare cuvinte sunt cele pe care nu le-a rostit. Slăbesc strânsoarea cu care îl țin de braț, încerc să cresc distanța dintre noi, ca și cum vorbele sale m-ar putea infecta.

Apoi, ca la un semn, ceața se risipește și îi pot vedea clar: prieteni și rude, care zâmbesc și fac cu mâna. Niciunul, slavă Domnului, nu întinde telefonul spre noi. Am stabilit asta într-o notă severă trecută pe invitația de nuntă, prin care erau informați să nu facă fotografii pe parcursul ceremoniei. Reușesc să-mi destind chipul, să le zâmbesc la rândul meu. Iar dincolo de ei, stând în picioare în centrul culoarului, aureolat literalmente de razele care au pătruns momentan printr-un nor: viitorul meu soț. Arată impecabil în costum. Este incandescent, mai frumos ca niciodată. Îmi surâde, iar zâmbetul lui e ca soarele care îmi încălzește acum obrajii. În jurul lui, ruinele capelei, dezolant de frumoase, se înalță către cer.

Este perfect. Exact cum am plănuit, mai bine chiar decât am plănuit. Și cel mai cel din tot ce e aici este mirele meu – frumos, strălucitor –, așteptându-mă la altar. Privindu-l, pășind spre el, îmi este imposibil să cred că omul ăsta este altfel decât așa cum îl cunosc.

Zâmbesc.

HANNAH

Invitată

Pe parcursul ceremoniei am stat singură, înghesuită pe o bancă între niște veri de-ai lui Jules – Charlie avea rezervat loc în rândul din față pentru rolul său în desfășurarea nunții. A existat un moment straniu când Jules a pășit către altar. Avea o expresie pe care eu nu i-am mai văzut-o niciodată. Aproape înfricoșată: ochii larg deschiși, gura crispată, formând o linie îndârjită. M-am întrebat dacă a mai remarcat cineva sau mi s-a părut doar mie, pentru că în clipa în care a ajuns în față, lângă Will, zâmbea, fiind mireasa radiantă pe care se așteaptă toată lumea s-o vadă când salută mirele. Toți din jurul meu oftau și șușoteau cât de minunat le stă împreună.

Toată povestea decurge ca la carte: nu se poticnesc când spun jurămintele, așa cum s-a întâmplat la unele nunți la care am fost. Amândoi le rostesc clar și răspicat, în timp ce noi îi privim în tăcere, singurul zgomot fiind șuierul brizei printre stânci. Totuși eu nu mă uit la Jules și la Will. Încerc, în schimb, să-l zăresc pe Charlie, care e departe, în față. Vreau să-i observ expresia când Jules spune *da*. Dar mi-e imposibil: nu reușesc să-i văd decât ceafa și umerii. Încerc să-mi recapăt tăria psihică: până la urmă, ce mă așteptam să văd? Ce dovadă caut?

Și, deodată, totul se încheie. Oamenii din jurul meu se ridică brusc, într-o explozie zgomotoasă, încep să râdă și să pălăvrăgească. Aceeași femeie care a acompaniat intrarea lui Jules în capelă începe să cânte pe un fundal discret de vioară. Versurile sunt în limba galică, iar vocea ei este celest de înaltă și de clară, reverberând ușor, tulburător, în zidurile în ruină. Urmăresc șirul de invitați până afară, ocolind aranjamentele florale uriașe: jerbe mari de frunze și flori de câmp colorate, care sunt, presupun, foarte șic și potrivite pentru peisajul spectaculos. Mă gândesc la nunta noastră, când prietena mamei, Karen, ne-a făcut o reducere specială la flori. Am

decorat totul în nuanțe pastelate, destul de retro. Dar nu aveam de ce să mă plâng; nu ne-am fi permis o florărie pe gustul nostru. Mă întreb cum trebuie să te simți când ai bani să faci totul după plac.

Ceilalți invitați sunt oameni foarte bogați și bine îmbrăcați. Când mă uit în jur, îmi dau seama că niciuna dintre participantele din capelă nu poartă pălăriuța festivă. N-or fi la modă în astfel de cercuri? Toate celelalte femei poartă pălării scumpe, din acelea livrate, probabil, într-o cutie concepută special. Mă simt ca pe vremuri, la școală, când nu ne-am dat seama că era ziua dedicată hainelor obișnuite, iar eu și Alice ne-am îmbrăcat în uniformă. Îmi amintesc cum stăteam printre ceilalți și îmi doream să iau foc spontan și să mă dezintegrez, ca să nu mai fiu nevoită să-mi petrec restul zilei sub privirile lor.

Ni s-au dat petale uscate de trandafir, ca să le aruncăm la ieșirea lui Will și Jules din capelă. Dar briza este destul de puternică, așa că sunt împrăștiate rapid. N-am văzut nici măcar o singură petală aterizând pe umerii tinerilor căsătoriți. În schimb, sunt purtate într-un nor mare spre cer și către mare. Charlie îmi spune mereu că sunt prea superstițioasă, dar nu mi-ar plăcea să mi se întâmple una ca asta dacă aș fi în locul lui Jules.

Rudele apropiate sunt luate deoparte pentru fotografii, în timp ce restul lumii se îndreaptă spre marchiză, lângă care este amenajat un bar. Am nevoie de curajul bețivului, hotărăsc. Pășesc prin iarbă spre bar, iar tocurile mi se afundă aproape la fiecare pas. Doi barmani preiau comenzile, scuturând recipientele pentru cocktail. Cer un gin tonic, pe care mi-l servesc cu o crenguță mare de rozmarin.

Pălăvrăgesc cu barmanii o vreme, fiindcă par cele mai prietenoase figuri din mulțime. Sunt tineri localnici, întorși de la facultate în vacanța de vară: Eoin și Seán

— De regulă, lucrăm la un mare hotel din partea continentală, îmi spune Seán. A fost al familiei Guinness. Un castel imens, lângă lac. Acolo se căsătorește, de obicei, lumea. N-am auzit să se organizeze nunți aici, poate doar pe vremuri.

Știți că se spune despre locul ăsta că este bântuit?

— Da, se apleacă Eoin, coborându-și glasul. Bunică-mea știe niște povești destul de sumbre despre locul ăsta.

— Cadavrele din mlaștină, reia Seán. Nu știe nimeni sigur cum au murit oamenii ăia, dar se crede că au fost măcelăriți de vikingi. N-au fost îngropați în pământ sfințit, așa că se vorbește că sufletele lor nu și-au găsit împăcarea.

Îmi dau seama că, probabil, fac mișto de mine, dar simt un fior de neliniște.

— Și se zvonește că ăsta e motivul pentru care au plecat de aici ultimii locuitori, continuă Eoin. Pentru că n-au mai suportat vocile din mlaștină, zice și îi zâmbește lui Seán, apoi mie. Nu-s deloc nerăbdător să mă prindă noaptea pe-aici, sincer să fiu. Este o insulă a fantomelor.

— Mă scuzi, spune cu enervare din spatele meu un ins cu ochelari de soare tip aviator și sacou de tweed. Toate astea sunt al naibii de interesante, dar vrei să-mi prepari și mie un Old Fashioned, dacă nu te deranjez?

Îmi dau seama că ar fi cazul să-i las să-și facă treaba.

Mă hotărăsc să arunc pe furiș o privire în interiorul marchizei, pe la intrarea luminată de torțe aprinse. Înăuntru se simte un delicios parfum floral de la sumedenia de lumânări scumpe. Cu toate astea (și nu sunt mândră de satisfacția pe care mi-o creează), miasma de pânză umedă este imposibil de ignorat. Până la urmă, nu e decât un cort uriaș. Dar *ce* cort! Corturi, la plural, mai corect spus: la un capăt, într-unul ceva mai mic, se găsește un ring de dans cu parchet și o scenă pentru trupă, iar în cortul din celălalt capăt este amenajat un alt bar. Iisuse! De ce să te mulțumești cu un singur bar la nunta ta, când poți avea două? În cortul principal, chelnerii în cămăși albe se mișcă grațios, ca niște balerini, îndreptând furculițele și lustruind paharele.

Chiar în mijloc, pe un suport de argint, tronează tortul uriaș. Este atât de frumos, încât mă întristează gândul că Jules și Will îl vor tăia mai târziu. Nici nu-mi pot imagina cât a

costat. Probabil, cât toată nunta noastră.

Ies din marchiză și încep să tremur din cauza unei rafale de vânt care mă ia prin surprindere. Fără discuție, vântul se întețește. În larg, valurile au deja creste albe, înspumate.

Privesc mulțimea de oameni. Toți cei pe care îi cunosc se numără printre rudele apropiate. Dacă nu-mi iau inima în dinți, o să rămân aici până la întoarcerea lui Charlie – iar după ce termină sesiunea foto, presupun că va trebui să se ocupe imediat de obligațiile de maestru de ceremonii. Iau o înghițitură zdravănă de gin tonic și mă avânt într-un grup din apropiere.

Aparent, sunt destul de politicoși, dar se vede că sunt un grup de prieteni care încearcă să se pună la curent cu ce a mai făcut fiecare – și eu n-am ce căuta printre ei. Stau acolo și sorb din pahar, străduindu-mă să nu mă înțep în ochi cu crenguța de rozmarin. Mă întreb cum reușesc să nu se rănească ceilalți care și-au comandat gin tonic. Poate e o chestie care se învață la școlile private: cum să bei cocktailuri sofisticat decorate. Pentru că toată lumea de aici, fără nicio urmă de îndoială, a studiat la școli private.

— Știi care-i *hashtag*-ul? întreabă o femeie. Pentru nuntă, înțelegi? M-am uitat pe invitație, dar n-am găsit.

— Nu cred că există așa ceva, răspunde prietena ei. Oricum, semnalul în zonă este oribil, așa că n-ai să reușești să încarci mare lucru cât ești pe insulă.

— Poate tocmai de asta au ales locul ăsta pentru nuntă, zice prima, iluminată. Știi, din cauza celebrității lui Will.

— E foarte misterios, spune cealaltă. Trebuie să recunosc că m-aș fi așteptat la Italia, la Lacuri, poate. Astea sunt la modă, nu?

— Pe de altă parte, Jules este o *creatoare* de tendințe, intervine o a treia femeie. Poate că acum… zice ea, dar o rafală puternică de vânt e cât pe ce să-i zboare pălăria de pe cap, așa că o prinde strâns cu mâna… Se poartă nunțile pe insule uitate de Dumnezeu, în mijlocul pustietății.

— E destul de romantic, nu vi se pare? Sălbăticia și gloria în ruină. Îmi amintește de poetul ăla irlandez. Keats.

— Yeats, dragă.

Femeile au acel bronz profund, autentic, tipic vacanțelor petrecute în insulele grecești. Știu asta, pentru că încep imediat să discute despre ele, comparând Hydra cu Creta.

— Dumnezeule, spune una dintre ele, de ce-ai zbura la clasa economică dacă ai copii? Asta apropo de cum să-ți începi concediul cu stângul.

Mă întreb ce-ar spune dacă aș interveni și aș începe să discut despre avantajele campingului New Forest prin comparație cu altul. *Eu, una, cred că cel mai important lucru este să toarne chimicale de calitate în toaletele ecologice,* aș putea spune, pe același ton cu care ele dezbat care sunt restaurantele de pe plajă cu cea mai bună panoramă. Am să păstrez replica asta pentru mai târziu, să i-o spun lui Charlie. Deși, după cum s-a dovedit aseară, Charlie se poartă cam ciudat de fiecare dată când este în preajma bogătanilor – un pic nesigur pe el și cu garda sus.

Tipul din dreapta se întoarce spre mine: este genul acela de adult cu figură de școlar, rotund și trandafiriu la față, cu început de chelie.

— Deci, spune el, Hannah, dacă nu greșesc. Din partea mirelui sau a miresei?

Mă simt atât de ușurată că a catadicsit cineva, în sfârșit, să vorbească cu mine, că-mi vine să-l pup, nu altceva.

— Ăăă… a miresei.

— Eu, din partea mirelui. Am fost coleg de școală cu ticălosul ăsta.

Întinde mâna, i-o strâng. Parcă aș fi intrat în biroul lui pentru un interviu.

— Și… de unde o cunoști pe Julia? adaugă el.

— Oh, fac eu. Sunt soția lui Charlie, prietenul lui Jules. E unul dintre cavalerii de onoare.

— Și accentul tău din ce zonă este?

— Hm, Manchester. Mă rog, din împrejurimi.

Deși mi s-a părut că l-am pierdut în mare măsură, pentru că locuiesc de multă vreme în sud.

— Ești fană United, nu-i așa? Știi, am fost acum câțiva ani la un eveniment organizat de corporație. Bunicel meci. Cu Southampton, parcă. Doi-unu, unu-zero – în orice caz, nu remiză, că ar fi fost plictisitor ca dracu'. Mâncarea însă, oribilă! Absolut necomestibilă!

— Ah, spun eu. Păi, taică-meu e fan…

Dar deja mi-a întors spatele, plictisit, și discută cu tipul de lângă el.

Așa că mă prezint unui cuplu mai în vârstă, în principal pentru că nu pare să-i bage nimeni altcineva în seamă.

— Eu sunt socrul mare, spune bărbatul.

O formulare ciudată. De ce n-a zis pur și simplu: „Eu sunt tatăl lui Will"? Întinde un deget lung spre femeia de lângă el:

— Și ea este soția mea.

— Bună, spune ea și își lasă privirea în jos.

— Trebuie să fiți foarte mândri, zic eu.

— Mândri? se încruntă el și mă privește iscoditor.

E înalt, cu spatele drept, așa că sunt nevoită să întind ușor gâtul ca să-l privesc în ochi. Și poate că are legătură cu forma lungă, acvilină a nasului său, dar mi se pare că se uită de sus la mine. Simt cum mi se încordează ușor stomacul, amintindu-mi de momentele în care eram pusă la punct de câte un profesor în școală.

— Păi, da, spun frustrată, căci nu credeam că va trebui să dau explicații. Mă gândesc că, în primul rând, pentru nuntă, și apoi pentru *Supraviețuiește nopții.*

— Hm, face el și pare să cântărească afirmațiile mele. Dar asta nu-i o *meserie,* nu-i așa?

— Păi, ăăă… nu în sens tradițional, cred…

— N-a fost tocmai cel mai strălucit elev. A intrat și în câteva belele, mă înțelegi – dar, una peste alta, este un băiat destul de isteț. A reușit să termine o facultate bunicică. Ar fi putut să intre în politică sau să se facă avocat. Poate nu unul de anvergură, dar, în orice caz, respectabil.

Iisuse Hristoase! Mi-am amintit că tatăl lui Will este director de școală. În momentul ăsta mi se pare că vorbește despre un băiat oarecare, nu despre propriul fiu. Nu mi-am imaginat că l-aș putea compătimi vreodată pe Will, care pare să le aibă pe toate – dar acum asta simt.

— Ai copii? mă întreabă. Vreun fiu?

— Da, Ben, este…

— Există și variante mai proaste decât Trevellyan's. Știu că s-ar putea ca metodele noastre să fie considerate un pic… prea severe de către unii, însă am scos bărbați adevărați din niște flăcăi deloc promițători.

Ideea de a-l abandona pe Ben în ghearele acestui om extrem de rece mă îngrozește. Sunt tentată să-i spun că și dacă mi-aș permite sau chiar dacă Ben ar fi de vârsta gimnazială, nici în ruptul capului nu mi-aș trimite fiul într-un loc condus de unul ca el. În schimb, zâmbesc politicos și mă retrag. Dacă părinții lui Will sunt aici, înseamnă că trebuie să se fi încheiat sesiunea foto pentru rudele apropiate. Iar dacă așa stau lucrurile, de ce nu m-a căutat Charlie? Cercetez mulțimea și îl zăresc, în sfârșit, într-un grup mare împreună cu ceilalți cavaleri și alți câțiva bărbați. Mă străbate o săgeată de furie și mă îndrept spre el cât de repede îmi permit tocurile.

— Charlie, spun eu, străduindu-mă să nu sune prea imperativ. Dumnezeule, parcă ești plecat de ore întregi. Să vezi ce conversație ciudată am avut…

— Hei, Han, spune el, cam absent.

După privirea ușor mijită și alte schimbări subtile ale trăsăturilor sale, îmi dau seama că s-a amețit deja. Într-o mână ține un pahar de șampanie, dar nu cred că e primul. Îmi

reamintesc că știe întotdeauna să se stăpânească, că își cunoaște limitele. Este un om în toată firea.

— Oh, face el. Apropo. Cred că acum îți poți scoate chestia aia de pe cap.

Se referă la pălărioara mea festivă. Simt cum mi se încing obrajii când o dau jos. Oare îi este rușine cu mine?

Unul dintre tipii cu care discuta Charlie se apropie de noi și îl bate pe umăr.

— Asta-i gagica ta, Charlie?

— Îhî, spune Charlie. Rory, ea e soția mea Hannah. Hannah, el e Rory. Ne știm de la petrecerea burlacilor.

— Încântat de cunoștință, Hannah, spune Rory, cu un zâmbet sclipitor.

Ce mult *farmec* au băieții ăștia care au crescut la internat! Îmi amintesc cum stăteau cavalerii la intrarea în capelă: *Pot să vă ofer un program? Nu doriți niște petale uscate de trandafir?* Zici că nici usturoi n-au mâncat, nici gura nu le miroase. Dar i-am văzut în ce hal s-au făcut aseară. N-aș avea încredere în ei nici moartă.

— Hannah, spune Rory, cred că se cuvine să-mi cer scuze pentru starea în care ți-am trimis bărbățelul acasă după petrecerea burlacilor. Dar ne-am distrat și noi puțin, nu-i așa, Charlie, amice? Ultimul care se bagă și așa mai departe.

Nu înțeleg exact la ce se referă. Mă uit la Charlie. Și văd cum se schimbă la față. Cum se crispează, cum buzele i se transformă într-o linie încordată, până când expresia ajunge să fie identică cu cea pe care o avea când l-am luat de la aeroport după weekendul acela.

— Ce Dumnezeu ați *făcut* voi acolo? îl întreb pe Rory, pe un ton glumeț. Charlie nu o să vrea niciodată să-mi spună.

Rory pare ușurat.

— Bravo, omule, spune, bătându-l din nou pe Charlie pe umăr. Ce s-a întâmplat la petrecerea burlacilor acolo trebuie să rămână, adaugă și îmi face cu ochiul. Doar puțintică

distracție, în orice caz. Băieții sunt băieți.

— Charlie? îl întreb, în timp ce Rory se îndepărtează și rămânem, în sfârșit, singuri pentru o clipă. Ai băut cumva?

— Doar câteva guri, spune el.

Și *sper* că nu se bâlbâie.

— Știi, ca să ung mașinăria, completează el.

— Charlie…

— Han, spune cu fermitate. Din două pahare n-o s-o iau razna.

— Și îmi amintesc cum arăta la sosire în aeroportul din Stansted, cu privirea goală, traumatizat.

— Ce s-a *întâmplat* la petrecerea burlacilor? Despre ce vorbea tipul ăsta?

— Of, Doamne!

Își trece o mână prin păr și se strâmbă.

— Nu știu de ce m-a afectat atât de tare, reia el. Poate pentru că… mă rog, nu fac parte din gașca lor. Dar a fost oribil, în orice caz.

— Charlie, spun eu, simțind cum mi se zvârcolește stomacul de neliniște. Ce ți-au făcut?

Și, în momentul acela, se întoarce spre mine și șuieră printre dinți, semnul acela îngrozitor că ascunde ceva – pe cineva – dincolo de cuvinte.

— Hannah, nu vreau să vorbesc despre asta, la dracu'!

Iată! O, Doamne! Charlie *a* băut.

JOHNNO

Cavaler de onoare

Dau peste cap paharul cu șampanie și îmi iau altul de la chelnerul care se plimbă printre noi. Am să-l beau repede și pe ăsta, poate o să mă simt, nu știu, mai în apele mele. Azi-dimineață, când am văzut toate astea, când am văzut tot ce a făcut Will… în fine, m-am simțit de căcat. Nu sunt mândru de asta. Am regretele mele, normal că le am. Will e prietenul meu cel mai bun. Mi-ar plăcea să mă bucur pentru el. Dar prezența băieților a dezgropat iarăși totul. Pe el parcă nu l-a afectat, nu l-a tras înapoi. Pe când eu simt că nu merit să fiu fericit.

Sunt foarte multe figuri cunoscute în mulțimea din jurul capelei: tipi care au fost la petrecerea burlacilor și alții care nu au participat, dar ne-au fost colegi de școală.

— N-ai pereche, Johnno? mă întreabă ei.

Și:

— Asta înseamnă c-o să bucuri vreo domnișoară în seara asta?

— Poate, spun eu. Poate.

Se pun câteva pariuri cui îi voi trage clopotele. Apoi o șterg ca să discute despre slujbele, despre locuințele lor. Despre opțiuni de acțiuni și portofolii. Niște povești despre cel mai recent politician sau politiciană care s-a făcut de rahat. Nu pot contribui la conversație, pentru că nu am auzit de el sau de ea și, chiar dacă aș fi auzit, probabil că tot nu aș ști exact cine e și ce a făcut. Mă simt prost, ca și cum n-ar fi locul meu aici. De fapt, nu m-am integrat niciodată cu adevărat.

În gașca asta, au toți slujbe importante. Chiar și cei care nu țin minte să fi fost prea deștepți. Și arată diferit față de cum arătau în școală. Deloc surprinzător, ținând cont că au trecut 20 de ani. Deși nu pare. Cel puțin, mie nu mi se pare. Nu acum, stând aici, în locul ăsta. Când mă uit la figura fiecăruia,

nu mai contează cât timp a trecut, că acum au chelie, pe când altă dată aveau plete, sau că blonzii de ieri sunt bruneți și poartă lentile de contact, nu ochelari. Îi recunosc pe toți.

Ai mei păstrează chiar și în ziua de astăzi la loc de cinste, deasupra șemineului din sufragerie, fotografia mea din școală, deși i-am dezamăgit în ultimul hal. Sunt foarte mândri de poza aia. *Uită-te la băiatul nostru, la școala aia grozavă. E unul dintre ei.* Ne-au scos pe toți în curte, în fața clădirii principale a școlii, mărginită în stânga și-n dreapta de stânci. Așezați pe suporturi de metal, strălucitori ca aurul, cu cărare pe mijloc, cum ne-a pieptănat dirigintele, și rânjete mari și prostești: *Zâmbiți la cameră, băieți!*

Le zâmbesc acum așa cum o făceam în poza aia. Mă întreb dacă, atunci când mă privesc, au în secret aceeași părere despre mine ca pe vremuri. Johnno: un pierde-vară. Un ratat. Bun să ai de cine râde – nimic mai mult. Nu s-a ales nimic de mine, după cum se și așteptau. Ei bine, la faza asta am să le dau peste nas. Pentru că am afacerea cu whisky despre care pot discuta, nu-i așa?

— Johnno, amice.

Nu-mi vine să cred cât timp a trecut. Greg Hastings – rândul trei, al doilea din stânga. Avea o bunăciune de mamă, a cărei frumusețe, în mod evident, n-a moștenit-o.

— Ha, puteam să jur că ai să uiți costumul, băgă-mi-aș! Miles Locke – rândul cinci, undeva pe la mijloc.

Genial de felul lui, fără să fie tocilar, așa că a scăpat basma curată.

— Măcar n-ai uitat verighetele! Ce mi-ar fi plăcut s-o faci, ar fi fost faza *supremă.*

Jeremy Swift – în partea de sus, colțul din dreapta. A înghițit o monedă de 50 de pence în urma unei provocări și a trebuit dus de urgență la spital.

— Johnno, găligane – știi, trebuie să-ți spun, încă mă recuperez după petrecerea burlacilor. Mi-ai tras-o serios. Hristoase, și tipul ăla, săracul! Lui chiar că i-am tras-o *ca la*

carte! E și el aici, nu?

Curtis Lowe – rândul patru, al cincilea din dreapta. A fost cât pe ce să devină jucător profesionist de tenis, dar a ajuns contabil.

Vezi? Ei spun despre mine că sunt greu de cap. Dar am o memorie destul de bună la chestii din astea.

Mai există o figură în acea fotografie, la care nu am curajul să mă uit. Rândul de jos, lângă copiii mici, chiar în dreapta. *Singuraticul,* băiețelul care îl venera pe Will, care ar fi făcut orice ca să-i intre în grații. Orice i-am fi cerut. Fura pentru noi chifle și unt din bucătărie, ne curăța de noroi ghetele de rugby, făcea ordine în dormitor. Toate chestiile care nu erau efectiv *necesare* sau pe care le-am fi putut face cu mâinile noastre. Dar era distractiv, într-un fel, să concepem tot felul de sarcini pentru el.

Am ajuns să-i cerem lucruri din ce în ce mai stupide. O dată i-am cerut să se cațăre pe acoperișul școlii și să imite o bufniță, iar el a făcut-o. Altă dată l-am pus să declanșeze toate alarmele de incendiu. Era greu să nu forțăm limitele, să nu ne dorim să vedem până unde va merge. Câteodată îi umblam prin lucruri, îi mâncam dulciurile trimise de maică-sa și ne prefăceam că ne masturbăm la poza atrăgătoarei lui surori mai mari, în costum de baie, pe o plajă cu nisip alb. Sau îi căutam și îi citeam cu voce tare, pe un ton plângăcios, scrisorile pe care le pregătise pentru acasă: *Mi-e foarte dor de voi.* Iar uneori îl mai și pocneam. De exemplu, când nu ne curăța suficient de bine ghetele de rugby – sau *pretindeam* asta, pentru că întotdeauna se achita de minune de sarcină. Îl puneam să stea nemișcat în timp ce îi dădeam un șut în fund cu partea laterală a ghetei, pe post de „stimulent”. Și el ne trecea totul cu vederea.

Iau încă un pahar cu șampanie și-l dau peste cap. În sfârșit, își face treaba; simt vag că plutesc. Mă apropii de grupul numeros de absolvenți de Trevellyan’s. Vreau să le povestesc despre afacerea cu whisky. Măcar vreo jumătate de oră. Măcar până o să le intre în cap că sunt la fel de bun ca oricare din ei. Dar au schimbat subiectul conversației și nu-mi vine în minte

nicio soluție s-o readuc pe făgașul dorit.

Cineva mă bate puternic pe umăr. Mă întorc și iată-mă față în față cu el: domnul Stater. Tatăl lui Will – dar, în primul și-n primul rând, directorul școlii Trevellyan's.

— Jonathan Briggs, spune el. Nu te-ai schimbat câtuși de puțin.

Asta nu se vrea a fi un compliment.

Băga-mi-aș speram să nu dau ochii cu el. Prezența lui are aceleași efect asupra mea ca întotdeauna. Mă așteptam să fie altfel acum, ținând cont că sunt un om în toată firea. Dar în continuare mi-e frică de el de mor. Ciudat totuși, fiindcă mi-a salvat cândva pielea, literalmente.

— Bună ziua, domnule! spun și mă simt de parcă mi-am înghițit limba. Adică, domnule Stater.

Mă gândesc că preferă să-i spun „domnule". Arunc o privire peste umăr. Cercul din care făceam parte s-a închis, așa că am rămas în afara lui: doar eu cu el. Fără scăpare.

Mă privește din cap până în picioare.

— Văd că ești îmbrăcat la fel de bizar. Ca sacoul de la Trevellyan's: prea larg la început și mult prea mic la sfârșit.

Da, pentru că ai mei nu-și permiteau decât unul singur.

— Și încă atârni pe lângă fiu-meu, spune el.

Nu m-a suportat niciodată. Dar, pe de altă parte, lui nu-i place de nimeni, nici măcar de propriul copil.

— Îhî, spun eu. Suntem cel mai bun prieteni.

— Ah, serios? Eu am avut mereu impresia că, pur și simplu, ai făcut treburile murdare în locul lui. Ca atunci când mi-ai spart biroul ca să furi tezele de admitere în clasa a noua.

O clipă, totul amuțește și încremenește în jurul meu. Sunt atât de surprins, că nu mai pot scoate nicio vorbă.

— Ah, da, continuă domnul Stater, netulburat de tăcerea mea. Înțeleg. Crezi că, dacă incidentul n-a fost raportat, ai

scăpat basma curată? Ar fi fost o rușine pentru școală, la adresa numelui meu, dacă s-ar fi aflat.

— Nu, spun eu, nu știu despre ce vorbiți.

Dar îi spun în gând: nu știi nici pe jumătate ce s-a întâmplat. Sau poate că știi, dar te pricepi să te prefaci mai bine decât aș fi crezut.

După asta reușesc să scap. Plec să caut ceva de băut. Ceva mai puternic. Au organizat un bar lângă marchiză. Barmanii abia mai fac față. Oamenii cer câte două, trei băuturi odată, pretinzând că au prieteni și parteneri, când, de fapt, îi văd cum le toarnă în ei după ce se îndepărtează puțin. Lucrurile o să scape de sub control în seara asta, mai ales de la marfa pe care a adus-o Peter Ramsay. Când îmi iau paharul cu whisky – asta mi-am comandat –, observ că-mi tremură mâna.

Apoi, în capătul celălalt al mulțimii, văd un tip pe care îl recunosc. Se uită la mine, încruntându-se. Dar *nu* e de la Trevellyan's. Are vreo 50 de ani, mult prea bătrân ca să fi apărut în acea fotografie. Și mă enervează la început, pentru că nu reușesc să-mi dau seama de unde îl știu. Are o tunsoare extrem de modernă, de hipster, și chiar dacă a încărunțit și a chelit puțin, poartă teniși la costum. Zici că tocmai a ieșit de la un birou din Soho și nu știe exact cum a ajuns aici, în mijlocul pustietății, pe o insulă oarecare.

Preț de câteva minute, sincer, nu am nici cea mai vagă idee de unde aș putea să-l cunosc pe unul ca el. Apoi cred că ne-a picat fisa amândurora în același timp. Rahat! E producătorul de la *Supraviețuiește nopții.* Are un nume franțuzesc, pretențios. *Piers.* Asta e.

Vine spre mine.

— Johnno, spune el. Mă bucur să te văd.

Sunt oarecum flatat că a ținut minte cum mă cheamă, că m-a recunoscut. Apoi îmi amintesc că nu i-a plăcut de fața mea suficient de mult încât să mă distribuie în emisiunea lui de televiziune, așa că entuziasmul mi se potolește.

— Piers, spun eu, întinzând mâna.

Habar n-am de ce ar vrea să vină să vorbească cu mine. Ne-am întâlnit o singură dată, când am fost la preselecție împreună cu Will. Cu siguranță, ar fi fost mult mai puțin stânjenitor dacă ne-am fi salutat, ridicând paharele, și cu asta, basta.

— De când nu te-am mai văzut, Johnno, spune el, legănându-se pe călcâie. Abia dacă te-am recunoscut… cu frizura asta.

E politicos. Nu mi-a crescut chiar atât de mult părul. Dar arăt, probabil, cu vreo 15 ani mai în vârstă decât ultima oară când ne-am întâlnit. De la prea multă băutură, presupun.

— Și ce-ai mai făcut? mă întreabă. Sigur îți umpli timpul cu ceva util.

Mi se pare cam stranie formularea lui, dar trec cu vederea.

— Păi, spun eu, înfoindu-mă în pene. Am produs un whisky, Piers.

Mă chinui să-i țin un discurs, dar, sincer să fiu, nu pot uita cum tipul ăsta mi-a dat cu flit în câteva rânduri într-un e-mail.

Nu ești tocmai persoana potrivită pentru emisiune.

Vezi tu, oamenii nu realizează asta despre mine. Îl văd tot pe vechiul Johnno, rebelul, nebunaticul… care nu ascunde prea multe în culise. Cât despre mine, bineînțeles că-mi place să creadă asta despre mine, le fac jocul. Numai că am și eu sentimentele mele, iar conversația asta mă face să mă simt la fel de stânjenit ca în momentul în care am fost abandonat de compania de producție. Atunci, măcar am fost plătit cu câteva mii de euro pentru concept.

Ideea emisiunii a fost a mea, înțelegi? Nu susțin că am gândit eu totul. Dar eu am sădit sămânța. Acum un an și ceva, stăteam cu Will într-un pub, la un pahar. Eu eram cel care propunea mereu să ne vedem. Will era veșnic ocupat, deși, pe atunci, nu avea cine știe ce carieră în televiziune, doar un impresar. Dar, chiar dacă m-a refuzat de câteva ori, n-a anulat niciodată nicio întâlnire. Suntem prea uniți pentru ca prietenia noastră să moară. Știe și el asta.

Cred că mă îmbătasem cam tare, pentru că am ajuns să aduc în discuție chiar și jocul de la școală: *Supraviețuirea.* Țin minte cum m-a privit atunci Will. Cred că se temea de ce-aș putea spune în continuare. Dar nu aveam de gând să deschid acel subiect. Niciodată n-o facem. Cu o seară înainte urmărisem o emisiune cu un aventurier, chipurile, și mi se păruse extrem de nepericulos totul. Așa că am zis:

— Jocul nostru ar fi o emisiune mult mai bună decât majoritatea chestiilor ăstora de așa-zisă supraviețuire pe care le dau la televizor, nu crezi?

Atunci s-a uitat la mine cu alți ochi.

— Ce este? am întrebat.

— Johnno, a spus el. Asta s-ar putea să fie cea mai bună idee care ți-a venit vreodată.

— Mda, dar n-ar putea fi pusă efectiv în practică. Știi tu… din cauza a ceea ce s-a întâmplat.

— A trecut un milion de ani de-atunci, m-a liniștit el. Și a fost un accident, ții minte?

Iar apoi, când a văzut că nu-i răspund, a insistat:

— Ții minte?

M-am uitat la el. Oare chiar credea sincer asta? Aștepta în continuare răspunsul meu.

— Da, am spus. Da, așa a fost.

N-a trecut mult și ne-a înscris pe amândoi la preselecție. Iar restul poveștii, s-ar putea spune, e istorie. Pentru el, cel puțin. În cele din urmă, evident, nu le-a plăcut mutra mea.

Îmi dau seama că Piers mă privește puțin intrigat. Cred că tocmai m-a întrebat ceva.

— Scuze, spun eu. Vrei să repeți?

— Ziceam că se pare că ți-ai găsit ocupația care ți se potrivește. Noi am pierdut, dar au câștigat producătorii de whisky.

Au pierdut? Dar n-a fost nicio pierdere: nu m-au vrut,

punct.

Iau o înghițitură zdravănă din pahar.

— Piers, spun eu. *Nu m-ai vrut* pentru emisiune. Deci, cu cel mai mare respect posibil, despre ce dracului vorbești?

AOIFE

Organizatoarea nunții

La orizont, norii negri de furtună se înmulțesc, devenind tot mai întunecați. Briza s-a întețit. Fustele de mătase flutură în vânt, câteva pălării se rostogolesc, ornamentele cocktailurilor zboară prin aer.

Dar, peste zgomotul tot mai puternic al vântului, se înalță vocea cântăreței:

„is tusa ceol mo chroí,

Mo mhuirnín

is tusa ceol mo chroí”.

Ești muzica sufletului meu,

Iubito.

Ești muzica sufletului meu.

O clipă, simt că am uitat să respir. Melodia asta. Mi-o cânta mama când eram mici. Mă străduiesc să inspir, să expir. Concentrează-te, Aoife! Ai multe lucruri de dus la bun sfârșit.

Invitații mă copleșesc deja cu solicitările lor:

— Există și tartine fără gluten?

— Unde se găsește cel mai bun semnal în zonă?

— Vrei să rogi fotograful să ne facă și nouă niște poze?

— Poți să-mi schimbi locul la masă?

Trec printre ei, liniștindu-i, răspunzându-le la întrebări, arătându-le încotro sunt toaletele, garderoba, barul. Par mult mai mult de 150 de oameni: sunt peste tot, intrând și ieșind pe ușile fluturânde ale marchizei, îngrămădindu-se în fața barului, roind prin iarbă, pozându-se cu telefonul mobil, pupându-se, râzând și mâncând apetitivele servite de armata de chelneri. Am alungat deja câțiva invitați din preajma

mlaștinii, înainte să dea de bucluc.

— Vă rog, spun eu, tăind calea altui grup care încerca să intre în cimitir, cu paharele cu băutură în mână, de parcă ar fi căutat o atracție de bâlci. O parte din pietre sunt foarte vechi și foarte fragile.

— Nu pare că le-a mai vizitat cineva în ultimul timp, zice cu resentiment unul dintre bărbați îndepărtându-se, pe un ton care vrea să spună „dar mai calmează-te, dragă”. E o insulă pustie, nu-i așa? Nu *cred* că deranjăm pe cineva.

Bineînțeles, nu a văzut porțiunea de teren a familiei mele și mă bucur că este așa. Nu vreau să umble brambura printre morminte, să-și verse băutura și să calce pământul sfânt cu tocurile lor ascuțite și pantofii de lac, citind inscripțiile cu voce tare. Tragedia mea, scrisă acolo, în văzul tuturor.

Mă pregătisem pentru cât de straniu aveam să mă simt în prezența atâtor oameni aici. Este un rău necesar: la urma urmei, asta mi-am dorit. Să repopulez insula. Și, cu toate astea, nu am realizat ce invaziv mi se va părea totul.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Ceremonia a durat ore întregi – ori, cel puțin, mie așa mi s-a părut. În rochia mea subțire, n-am reușit să mă opresc din tremurat. Am strâns atât de tare buchetul în mâini, că spinii trandafirilor au trecut prin panglica albă de mătase și mi-au intrat în carne. A trebuit să-mi sug pe ascuns picăturile mici de sânge din palme. Într-un târziu, s-a terminat.

Dar după ceremonie a urmat sesiunea foto. Am făcut nevralgie facială de atâtea zâmbete forțate. Mă *dor* obrajii. Fotograful s-a luat întruna de mine, spunându-mi: „Nu te mai încrunta, drăguțo! Zâmbește!” M-am străduit. Știu că ceilalți nu-și dădeau seama că zâmbesc – știu că părea că strâng din dinți, fiindcă asta simțeam. Mi-am dat seama că o enervam pe Jules, dar nu mă puteam controla. Nu-mi aminteam cum se zâmbește firesc. Mama mi-a pus mâna pe umăr:

— Ești bine, Livvy?

Cred că a simțit că ceva nu era în regulă. Că nu mi-era deloc bine.

Oamenii se înghesuie în jur: mătuși, unchi, veri, pe care nu i-am mai văzut de secole.

— Livvy, mă întreabă verișoara Beth, mai ești cu băiatul ăla? Cum îl chema?

E cu câțiva ani mai mică decât mine: are 15 ani. Și mi s-a părut mereu că, într-un fel, mă admiră. Țin minte că anul trecut, când mătușa mea a împlinit 50 de ani, i-am povestit despre Callum și ce mândră am fost că îmi sorbea fiecare cuvințel.

— Callum, îi reamintesc eu. Nu… nu mai sunt cu el.

— Și ai terminat anul întâi la Exeter? mă întreabă mătușa Meg.

Deci mama nu i-a spus că am renunțat la facultate, încerc să dau din cap, dar nu reușesc.

— Da, spun, pentru că este mai simplu să mă prefac, da, e bine.

Mă străduiesc să răspund la toate întrebările lor, dar e și mai obositor decât să zâmbesc. Îmi vine să urlu… *chiar* urlu în sinea mea. Văd că unii mă privesc nedumeriți – văd chiar cum se uită unul la altul, de parcă se întreabă: „Ce se întâmplă cu ea?” *Priviri îngrijorate.* Probabil, nu semăn cu Olivia pe care o știau ei. Acea fată guralivă, sociabilă, care râdea mult. Dar, pe de altă parte, nu mai sunt *aceeași* persoană. Nu știu cum sau dacă voi mai fi vreodată. Și nu pot juca un rol în fața lor. Nu sunt ca mama.

Brusc, simt că nu mai pot respira, că nu-mi mai ajunge suficient oxigen în plămâni. Vreau să scap de întrebări și de fețele lor amabile, îngrijorate. Le spun că mă duc la toaletă. Nu pare să le pese. Poate se simt ușurați. Mă îndepărtez de grup. Mi se pare că o aud pe mama strigându-mă, dar îmi continui drumul și nu mă mai strigă a doua oară, semn că, probabil, a distras-o conversația cu altcineva. Mama adoră publicul. Grăbesc pasul. Îmi scot porcăriile de pantofi cu toc, care s-au umplut deja de noroi. Nu-mi dau seama prea bine încotro mă îndrept, dar știu că trebuie să merg în direcția opusă celorlalți oameni.

În stânga mea sunt stâncile negre, care lucesc stropite de apă. Din loc în loc, terenul e surpat, ca și cum bucăți mari din el ar fi dispărut brusc în mare, lăsând în urmă o linie în zigzag. Mă întreb cum ar fi dacă mi-ar fugi deodată pământul de sub picioare, dacă ar dispărea din senin și n-aș avea încotro decât să mă las purtată de el. Pentru o clipă, îmi dau seama că este cât pe ce să se întâmple asta.

Pe lângă cărarea pe care pășesc, zăresc prin golurile dintre stânci fâșii albe de plajă. În larg, valurile sunt imense, cu crestele albe. Zăbovesc în bătaia vântului spulberându-mi părul și izbindu-mi pleoapele, asaltându-mă de parcă ar vrea din răsputeri să mă mături. Obrajii mă ustură din pricina apei sărate.

În acel loc, apa este de un albastru-strălucitor, ca în fotografiile de pe o insulă caraibiană, precum cele ale prietenei mele Jess, care a fost acolo anul trecut cu familia și a postat mii de poze pe Instagram cu ea în bikini (toate photoshopate, evident, așa că picioarele ei păreau mai lungi, talia mai îngustă și sânii mai mari). Presupun că e frumos peisajul la care mă uit, dar nu *simt* asta. Nu mă mai pot bucura de lucrurile bune: de exemplu, gustul mâncării sau razele soarelui pe față sau o melodie care-mi place la radio. Privind marea, nu simt altceva decât o durere surdă, undeva sub coaste, ca o rană veche.

Găsesc un loc mai puțin abrupt pe unde să cobor, o porțiune în care pământul se unește cu plaja printr-o pantă, nu printr-un hău. Îmi croiesc cu greu drum printre tufișurile care cresc pe povârniș, mici, dure și spinoase. Mi se agață de rochie și apoi mă împiedic de o rădăcină, după care o iau la vale pe versant, împiedicându-mă și rostogolindu-mă. Simt mătasea cum se sfâșie – Jules va face o criză! – și cad în genunchi: bum! Mă ustură genunchii și nu mă pot gândi la altceva decât la faptul că ultima oară când m-am simțit așa eram încă la scoală, o puștoaică de vreo nouă ani. Vreau să plâng ca un copil, în timp ce cobor spre plajă clătinându-mă, pentru că vreau să mă doară, să mă doară tot trupul, însă nu-mi pot stoarce nicio lacrimă – n-am mai plâns de foarte multă vreme. Dacă aș putea plânge, s-ar putea să mă simt mai bine, dar nu reușesc. Este ca o abilitate pierdută, ca o limbă pe care am uitat-o.

Mă așez pe nisipul ud și simt cum apa îmi udă rochia. Am genunchii plini de zgârieturi, rozalii, proaspete, acoperite de pietricele. Îmi deschid poșeta împodobită cu mărgele și îmi scot cu grijă aparatul de ras. Îmi ridic rochia și apăs lama pe piele. Mă uit cum se formează mici perle roșii, strălucitoare – la început, apar mai încet, apoi, tot mai repede. Deși simt durerea, am impresia că nu e sângele meu, piciorul meu. Așa că strâng rana, făcând să curgă și mai mult sânge, așteptând să înțeleg că e sângele meu.

Sângele este de un roșu-aprins, atât de strălucitor, cumva frumos. Iau o picătură pe deget și îl bag în gură, îi simt gustul metalic. Îmi amintesc de sângele care a curs după „procedură”,

așa cum au numit-o ei. Au spus că o „mică sângerare ușoară” e absolut normală. Dar mi s-a părut că a ținut săptămâni întregi; o pată brună, închisă la culoare pe lenjeria mea intimă, ca și cum ar fi ruginit ceva în mine.

Țin minte precis unde mă aflam când mi-am dat seama că nu mi-a mai venit ciclul. Cu prietena mea, Jess, la o petrecere organizată acasă la cineva din anul doi, când ea mi-a spus că răscolise toate sertarele din baie după tampoane, fiindcă îi venise mai devreme. Îmi amintesc că, atunci când mi-a spus asta, am avut o senzație ciudată în mine, ca o indigestie, parcă nu mai puteam respira – m-am simțit aproape ca acum. Mi-am dat seama că nu mai țineam minte de când nu mai folosisem un tampon sau ceva de genul acesta. Și că mă simțeam ciudat, balonată, îngrețoșată și obosită, dar credeam că era de la mâncarea proastă și de la sentimentul de rahat pe care îl aveam față de relația cu Steven. Trecuse ceva timp. Câteva luni. Ciclurile mele sunt foarte ușoare și nu mi-au dat niciodată bătăi de cap. Dar le am. Sunt regulate.

Era la jumătatea trimestrului. Am mers la cabinetul universității, unde doctorița mi-a făcut un test de sarcină, pentru că nu aveam încredere că mi l-aș putea face singură corect. Mi-a spus că rezultatul este pozitiv. Am rămas acolo, uitându-mă la ea, ca și cum n-aș fi crezut-o, ca și cum aș fi așteptat să-mi spună că glumește. Nu credeam că poate fi adevărat. Și apoi a început să-mi enumere variantele pe care le aveam și m-a întrebat dacă am pe cineva cu care să vorbesc despre asta. N-am putut scoate un cuvânt. Îmi amintesc cum am deschis gura de câteva ori, dar nu a ieșit nimic, nici măcar aer, pentru că, din nou, abia dacă puteam respira. Simțeam că mă sufoc. Ea stătea acolo, privindu-mă cu compasiune, dar, firește, n-a putut să se apropie să mă îmbrățișeze din cauza prevederilor legale. Și în momentul ăla aveam mare, mare nevoie de o îmbrățișare.

Am ieșit din cabinet, tremurând, într-o stare bizară, abia dacă mă puteam ține pe picioare – parcă ar fi dat o mașină peste mine. Simțeam că trupul nu-mi aparține. În tot timpul ăsta concepuse chestia asta secretă, stranie… fără ca eu să

știu.

Nu reușeam nici măcar să-mi controlez degetele, să deschid telefonul. Dar, în cele din urmă, l-am deblocat. I-am trimis un mesaj pe WhatsApp. Am văzut imediat că l-a citit. Apoi, în partea de sus au apărut trei punctulețe – semn că „scria" ceva. După care au dispărut. Apoi au apărut din nou și a „scris" așa vreme de un minut. După care… nimic.

L-am sunat, pentru că era clar că avea telefonul în mână. Nu mi-a răspuns. L-am sunat din nou. La al treilea semnal a intrat căsuța vocală. Îmi respinsese apelul. Așa că i-am lăsat un mesaj audio – deși nu sunt sigură că a reușit să înțeleagă ce-i spun, într-atât de tare îmi tremura vocea.

Mama m-a dus la clinică, să rezolvăm problema. A venit de la Londra la Exeter cu mașina, un drum de aproape patru ore, m-a așteptat până am terminat și m-a condus apoi acasă.

— E cea mai bună soluție, mi-a spus. Cea mai bună soluție, Livvy, draga mea. Am devenit mamă când eram de vârsta ta. Nu credeam că există altă variantă. Eram la începutul vieții, la începutul carierei. S-a dus totul de râpă din cauza asta.

Știam că lui Jules nu i-ar plăcea să audă așa ceva. Odată, când se certau, Jules a țipat la mama: „Nu m-ai vrut niciodată! Știu că sunt marea greșeală a vieții tale…"

Era singurul lucru pe care îl puteam face. Dar ar fi fost mult mai simplu dacă el mi-ar fi răspuns, dacă mi-ar fi spus că înțelege, că este alături de mine. Un singur rând – nu era nevoie de mai mult.

— E un ticălos ordinar, mi-a spus mama. Fiindcă te-a lăsat să treci singură prin asta.

— Mamă, el nu știe nimic. Și nu vreau să afle niciodată.

I-am spus asta pentru cazul în care, printr-o întâmplare nefericită, s-ar fi întâlnit cu Callum și ar fi fost tentată să-i țină vreun discurs.

Nu știu de ce i-am spus că era Callum. Că doar mama nu e vreo mironosiță, să mă judece pentru relația mea cu Steven. Dar presupun că n-am vrut să retrăiesc starea aceea cumplită,

să simt din nou că el mă respinge.

Îmi amintesc tot ce s-a întâmplat pe drumul de întoarcere de la clinică. Mama părea extrem de diferită, așa cum n-o mai văzusem niciodată. Strângea volanul în mâini atât de tare, încât pielea i se albise. Înjura întruna printre dinți. Iar stilul ei de condus era mai prost decât de obicei.

Când am ajuns acasă, mi-a spus să mă duc să mă întind pe canapea și mi-a adus fursecuri, mi-a făcut un ceai și m-a învelit cu pătura, deși îmi era oricum destul de cald. Apoi s-a așezat lângă mine, ținând, la rândul ei, o ceașcă de ceai în mână, deși nu-mi aminteam s-o mai fi văzut vreodată bând ceai. De fapt, nici n-a gustat din el, a stat pur și simplu cu mâinile încleștate în jurul cești, la fel de strâns ca mai devreme pe volan.

— Aș fi în stare să-l omor, a repetat ea, și până și vocea îi părea străină, gravă și răgușită. Azi ar fi trebuit să fie acolo, lângă tine, a spus cu același glas ciudat. E bine, într-un fel, că nu-i cunosc tot numele. Altfel, vai de el ce i-aș face!

•

Privesc valurile în depărtare. Cred că, dacă aș intra în mare, m-aș simți mai bine. Deodată, cred că este singura soluție. Pare atât de curată, de frumoasă, de imaculată, iar a intra în mare este ca și cum ai pătrunde în interiorul unei pietre prețioase. Mă ridic, îmi scutur nisipul de pe rochie. La naiba… ce frig e în bătaia vântului! Dar este un frig binefăcător – nu ca cel din capelă. Parcă îmi spulberă toate gândurile.

Îmi las pantofii pe nisipul ud. Nu mă mai obosesc să-mi scot rochia. Intru în apă, care are cu zece grade mai puțin decât aerul, este rece, rece ca gheața, și mă face să respir foarte rapid, nefiind capabilă să iau decât câte o gură mică de aer. Tăietura de la picior mă doare când apa sărată ajunge la ea. Și înaintez tot mai mult, până când apa îmi ajunge la piept, apoi la umeri și acum nu mai pot respira normal, parcă aș fi strânsă într-un corset. Mici artificii îmi explodează în cap și pe piele și toate gândurile mi se destind, reușind să le privesc cu mai mare ușurință.

Bag capul sub apă, scuturându-l, ca să încurajez gândurile negre să plutească departe de mine. Mă lovește un val și apa îmi umple gura. Este atât de sărată, că mă înec, și din cauza asta înghit și mai multă apă și nu reușesc să respir, după care înghit iarăși apă, care îmi intră și pe nas și, de fiecare dată când deschid gura după oxigen, înghit apă, multă apă, sărată. Simt mișcarea apei sub tălpi și mi se pare că mă poartă undeva, mă duce cu ea. Este ca și cum trupul meu ar ști ceva ce eu nu cunosc, pentru că el luptă în locul meu, dând cu disperare din brațe și din picioare. Mă întreb dacă nu cumva așa este când cineva se îneacă. Apoi mă întreb dacă nu cumva *chiar* mă înec.

JULES

Mireasa

Eu și Will am stat o vreme separați de grup, ca să ne facem fotografii lângă stânci. Fără discuție, vântul s-a intensificat. Și-a făcut simțită prezența imediat ce am ieșit de la adăpostul capelei și pumnii de confetti – de fapt, petale uscate de trandafiri – aruncați peste noi au fost duși în larg, înainte să ne atingă. Slavă Domnului că am hotărât să-mi port părul desprins, așa că vremea rea nu poate face prea multe stricăciuni. Simt vântul cum se furișează în spatele mele și îmi ridică trena ca un șuvoi de mătase. Fotografului îi place la nebunie.

— Cu diadema asta arăți ca o regină galică de altă dată… și ce ten frumos! strigă el.

Will surâde. „Regina *mea* galică”, îmi șoptește. Îi zâmbesc și eu. Soțului meu.

Când fotograful ne cere să ne sărutăm, îmi strecor limba în gura lui Will și el îmi răspunde la fel, până când fotograful – un pic stânjenit – spune că pozele astea s-ar putea să fie un pic prea „îndrăznețe” pentru albumele oficiale.

Acum ne întoarcem la invitații noștri. Fețele care se întorc spre noi în timp ce trecem printre ei sunt deja îmbujorate de căldură și băutură. În fața lor mă simt nefiresc de goală, stresul de mai devreme mi se citește pe chip. Încerc să-mi amintesc de bucuria prietenilor și a celor dragi de a se afla aici împreună, simțindu-se, în mod evident, bine. Și funcționează: am organizat un eveniment de care oamenii își vor aminti, despre care vor discuta, pe care vor încerca – și, probabil, vor eșua – să îl recreeze.

La orizont se adună amenințător nori din ce în ce mai negri. Femeile își țin pălăriile pe cap cu mâna, fustele li se lipesc de picioare, iar ele țipă scurt, amuzate. Vântul îmi afectează și mie ținuta, ridicându-mi rochia grea de mătase cu atâta

ușurință, încât parcă ar fi o batistă, șuierând peste diadema mea metalică de parcă ar vrea să mi-o smulgă de pe cap și să o arunce în mare.

Mă uit la Will, să văd dacă a observat. E înconjurat de o mulțime de admiratori și se poartă, ca de obicei, fermecător. Dar îmi dau seama că nu este implicat sută la sută. Se uită în permanență dincolo de rudele și prietenii care vin să-l felicite, distras, ca și cum ar căuta ceva sau pe cineva.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Îl iau de mână. Cu verigheta simplă din aur, îmi pare foarte diferită acum, străină.

— Cel de-acolo nu e Piers? mă întreabă el. Cel care vorbește cu Johnno?

Îi urmăresc privirea. Da, într-adevăr, cel care și-a aplecat capul aproape chel, ascultând cu seriozitate ce-i spune Johnno, este Piers Whiteley, producătorul emisiunii *Supraviețuiește nopții.*

— Da, el e, îi spun. Ce importanță are?

Pentru că, sunt convinsă, este vorba despre *ceva* important – se vede din privirea lui Will. Este o expresie pe care o are rar, această privire ușor distrasă, neliniștită.

— Nimic… nimic deosebit, spune el. Eu… mă rog, este un pic jenant, înțelegi? Fiindcă Johnno a fost refuzat pentru emisiune. Sincer să fiu, nu știu care dintre ei se simte mai prost. Poate ar trebui să mă duc să-l salvez pe unul dintre ei.

— Sunt oameni în toată firea, îl opresc eu. Sunt convinsă că se descurcă și singuri.

Parcă nici nu m-a auzit. Mai mult, îmi dă drumul la mână și traversează peluza spre ei, împingându-i din cale, politicos, dar hotărât, pe invitații care se întorc spre el să-l felicite.

Este total atipic pentru el. Îl urmăresc, îngrijorată. Credeam că, după ceremonie, după ce ne-am rostit jurămintele, sentimentul de neliniște mă va părăsi. Dar este în continuare prezent, la fel și greața. Am impresia stranie că mă pândește

ceva malefic. Ceva rău, ceva ce pot vedea doar cu coada ochiului și deci nu-l pot zări deslușit. Dar e absurd. Am nevoie doar de câteva clipe singură, hotărăsc eu, departe de agitație.

Trec repede pe lângă invitații de la marginea mulțimii, ținând capul în pământ și călcând apăsat, în caz că vreunul dintre ei încearcă să mă oprească. Intru în castel prin bucătărie. Înăuntru este o liniște binecuvântată. Închid ochii câteva lungi momente, ușurată. Pe blatul din centrul bucătăriei, sub o bucată mare de pânză, se află ceva – fără îndoială, o parte a meniului de mai târziu. Găsesc un pahar, îl umplu cu apă rece și ascult ticăitul liniștitor al ceasului de perete. Stau cu fața la chiuvetă și, în timp ce beau apă, număr până la 10 și înapoi până la 1. *Ești caraghioasă, Jules. E doar în capul tău.*

Nu știu de ce, dar simt că nu mai sunt singură. Instinctul animalic, probabil. Mă întorc și văd în prag…

O, Doamne! Gâfâi, fac câțiva pași înapoi, mă poticnesc, inima îmi bubuie. Este un bărbat cu un cuțit uriaș în mână, murdar de sânge pe partea din față a hainelor.

— Dumnezeule! șoptesc.

Mă îndepărtez de el, reușind cu greu să nu scap paharul din mână. O secundă de frică absolută, de adrenalină clocotind… apoi îmi recapăt rațiunea. E Freddy, soțul lui Aoife. Ține în mână un cuțit de tăiat carne și are pete de sânge pe șorțul de măcelar pe care îl poartă legat la brâu.

— Iartă-mă, spune el stângaci. N-am vrut să te sperii. Tranșez un miel aici… e mai bun blatul de-aici decât cel din cortul pentru catering.

Ca să-mi demonstreze, ridică bucata de pânză de pe blat și văd grămada de bucăți de miel: carnea purpurie, lucioasă, și încheieturile albe ale oaselor.

Pe măsură ce pulsul îmi revine la normal, mi se face rușine când mă gândesc cât de evidentă trebuie să fi fost frica de pe chipul meu.

— Ei bine, spun, străduindu-mă să par autoritară. Sunt

sigură că va ieși ceva delicios. Mulțumesc.

Și o șterg repede din bucătărie – având grijă să nu pară că mă grăbesc.

•

Când mă alătur celorlalți invitați, îmi dau seama că energia mulțimii s-a schimbat. Se aude un murmur de curiozitate. Din câte se pare, s-a întâmplat ceva pe mare. Toată lumea întoarce capul și privește, captivată de ceea ce se întâmplă acolo.

— Ce este? întreb, întinzând gâtul ca să văd pe deasupra capetelor lor, incapabilă să disting ceva.

Mulțimea din jurul meu se rărește, oamenii îndreptându-se spre mare fără să scoată o vorbă, încercând să zărească mai bine ce se petrece.

Poate e vorba despre o creatură marină. Aici, delfinii pot fi văzuți cu regularitate, mi-a spus Aoife. Iar, mai rar, și balenele. Ar fi un detaliu spectaculos, poate va contribui chiar la atmosferă. Dar zgomotele care vin din primele rânduri ale mulțimii de invitați nu par să indice așa ceva. M-aș fi așteptat la chiote și exclamații, la gesturi de entuziasm. În schimb, oamenii privesc atent ce se întâmplă, dar nu prea fac gălăgie. Mă neliniștește treaba asta. Înseamnă că s-a întâmplat ceva grav.

Înaintez. Lumea a devenit nerăbdătoare, ocupând anumite poziții, grupuri-grupuri, de parcă ar încerca să obțină cel mai bun loc la un concert. Înainte, în rolul meu de mireasă, eram ca o regină printre ei, croindu-mi drum prin mulțime oriunde mergeam. Acum au uitat de ei înșiși, prea captivați de cele întâmplate.

— Lăsați-mă să trec! strig eu. Vreau să văd.

În sfârșit, se dau la o parte din calea mea și înaintez spre plajă.

Acolo este ceva. Cu ochii mijiți, pentru a-i proteja de lumină, reușesc să disting forma întunecată care pare a fi un cap. Dacă n-aș fi zărit întâmplător o mână albă, aș fi zis că este o focă sau un alt animal marin.

Este *cineva* în apă. Din locul în care mă aflu, nu-mi dau seama dacă este bărbat sau femeie. Trebuie să fie unul dintre invitați; este imposibil pentru cineva din partea continentală să înoate până aici. Nu m-ar mira să fie Johnno – deși nu se poate, pentru că mai adineauri vorbea cu Piers. Așa că, dacă nu este el, probabil că e un alt exhibiționist din gașca noastră, unul dintre cavaleri, care se dă în stambă. Dar, când privesc mai atent, îmi dau seama că înotătorul nu se îndreaptă spre țărm, ci se duce spre largul mării. Și nu înoată, observ acum. De fapt…

— Se îneacă! strigă o femeie, probabil că Hannah, cred. A fost luat de curent… uitați!

Mă apropii, încercând să văd mai bine, împingându-i la o parte pe cei care privesc. În sfârșit, ajung în față și pot distinge destul de clar. Sau poate este vorba, pur și simplu, despre acea cunoaștere profundă, stranie, ca atunci când recunoaștem o persoană dragă de la mare depărtare, chiar dacă îi zărim doar ceafa.

— Olivia! strig. E Olivia! Dumnezeule, e Olivia!

Dau să alerg, dar calc cu tocurile pe rochie și mă împiedic. Aud cum se rupe mătasea, dar nu-mi pasă, îmi arunc pantofii din picioare, continuând să fug, dezechilibrându-mă în momentul în care picioarele mi se scufundă în peticele de pământ ud, mlăștinos. N-am fost niciodată o mare atletă, iar în rochia de mireasă este și mai dificil. Pare că mă mișc incredibil de lent. Will, slavă cerului, nu pare să aibă aceeași problemă – trece valvârtej pe lângă mine, urmat de Charlie și de alți câțiva.

Când ajung, în sfârșit, pe plajă, îmi ia un timp până înțeleg ce se întâmplă, să deslușesc scena din fața mea. Hannah, care, probabil, a luat-o și ea la fugă, ajunge lângă mine, respirând cu greu. Charlie și Johnno au intrat în apă până la coapse, iar în urma lor, pe țărm, sunt alți bărbați: Femi, Duncan și ceilalți. Iar dincolo de ei, ieșind din apă, se află Will cu Olivia în brațe. Pare că ea se împotrivește, că se luptă cu el, lovindu-l cu brațele ca o morișcă și dând din picioare cu disperare. El o ține strâns. Părul ei e negru, lins. Rochia este perfect

transparentă. Este extrem de palidă și pielea ei are o nuanță albăstruie.

— Putea să se înece, spune Johnno, întorcându-se spre plajă.

Pare tulburat. Pentru prima dată, simt o ușoară duioșie pentru el.

— Noroc că am văzut-o noi. Copilă nebună, oricine își putea da seama că aici nu este un loc adăpostit. Putea fi dusă de curenți direct în larg.

Will ajunge la mal și o lasă pe Olivia din brațe. Ea se îndepărtează repede de el și ne pironește cu privirea. Ochii ei sunt negri și impenetrabili. Prin rochia udă i se vede corpul aproape gol: punctele întunecate ale sfârcurilor, căușul mic al buricului. Pare o ființă primitivă. Un animal sălbatic.

Observ zgârieturile de pe gâtul și fața lui Will, semnele roșii conturându-i-se livid pe piele. Iar la vederea acestor urme mi se activează un comutator. Dacă până în urmă cu o secundă fusesem copleșită de grijă față de ea, acum sunt ca o erupție solară, roșie, încinsă de furie.

— *Ticăloasă* nebună! spun eu.

— Jules, spune Hannah încet, dar nu suficient de încet încă să nu aud nuanța de dezaprobare din vocea ei. Știi, nu cred că Olivia se simte bine. S-ar… s-ar putea să aibă nevoie de ajutor…

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, Hannah! mă întorc spre ea. Ascultă, știu cât ești de bună la suflet, cât de mămoasă și așa mai departe. Dar Olivia n-are nevoie de o mamă, la dracu'! Are una deja – care, dă-mi voie să-ți spun, îi acordă mult mai multă atenție decât am primit eu vreodată. Olivia nu are nevoie de ajutor. Trebuie doar să-și bage mințile în cap. N-am s-o las să-mi distrugă nunta. Așa că… scutește-mă, OK?

O văd cum se retrage, cât pe ce să se împiedice. Sunt vag conștientă de expresia ei rănită, uluită. Am depășit orice limită: gata, am făcut-o. Dar, în momentul ăsta, nu-mi pasă.

Mă întorc spre Olivia.

— Ce *dracu'* ai făcut? urlu la ea.

Olivia abia dacă se uită la mine, surdă, mută. Pare beată. O apuc de umeri. Pielea ei este rece ca gheața. Vreau s-o zgâlțâi, s-o plesnesc, s-o trag de păr, s-o fac să-mi răspundă. Și, atunci, deschide și închide gura, o deschide și o închide din nou. Mă holbez la ea, încercând s-o fac să-și revină. Pare că încearcă să rostească cuvinte, dar vocea ei refuză să se facă auzită. Expresia din ochii ei este încordată, rugătoare. Îmi provoacă un fior în tot corpul. O clipă, am impresia că încearcă din răsputeri să-mi trimită un mesaj pentru care nu am mijloacele să-l descifrez. Să fie o scuză? O explicație?

Înainte să apuc s-o rog să mai încerce o dată, mama vine în fugă.

— Vai, fetele mele, fetele mele!

Ne strânge pe amândouă în brațele ei osoase. Dincolo de norul unduitor de parfum Shalimar, simt mirosul aspru, înțepător, de transpirație, îi simt spaima. De fapt, pe Olivia vrea să o îmbrățișeze. Dar, o clipă, o las să mă îmbrățișeze și pe mine.

Apoi privesc înapoi. Ceilalți invitați ne-au ajuns din urmă. Aud murmurul vocilor lor, le simt emoția. Trebuie să liniștesc lucrurile.

— Se mai bagă cineva la o partidă de înot? strig eu.

Nu râde nimeni. Liniștea pare molipsitoare. Acum, că spectacolul s-a încheiat, parcă așteaptă cu toții un semnal, încotro s-o apuce. Cum să se comporte. Habar n-am ce să fac. Nu aveam prevăzută treaba asta în program. Așa că rămân locului, uitându-mă și eu la ei, simțind cum umezeala de pe plajă îmi pătrunde prin rochie.

Din fericire, printre ei, își face apariția Aoife, îngrijit îmbrăcată în rochia bleumarin și pantofii ei ortopedici, absolut netulburată. Îi văd cum se întorc spre ea, recunoscându-i autoritatea.

— Atenție, toată lumea, strigă ea. Ascultați-mă!

Pentru o femeie mărunțică și liniștită ca ea, vocea ei este impresionat de puternică.

— Vă rog să mă urmați. În curând, vom servi antreul! Vă așteptăm în marchiză!

JOHNNO

Cavaler de onoare

Uită-te la el! Cum face pe eroul, scoțând-o din apă pe sora lui Jules. Dar uită-te naibii la el! S-a priceput întotdeauna de minune să-i facă pe oameni să vadă în el exact ce-și dorește.

Îl cunosc pe Will mai bine ca ceilalți, poate mai bine decât oricine pe lumea asta. Pun pariu că îl cunosc mult mai bine decât îl va cunoaște Jules vreodată. În prezența ei își pune masca, trage paravanul. Dar nu i-am divulgat secretele, pentru că ne privesc pe amândoi.

Am știut mereu că este un gunoi fără scrupule. Am știut-o din școală, de când a furat lucrările alea pentru examen. Dar nu m-am simțit amenințat de latura asta a caracterului lui. Sunt cel mai bun prieten de-ai lui.

Cel puțin asta am crezut până acum jumătate de oră.

— Ne-a părut foarte rău, a spus Piers, când am aflat că nu te interesează. Adică Will face ravagii printre femei, desigur. E făcut pentru televiziune. Dar uneori e cam… moale. Și, fie vorba între noi, nu cred că telespectatorii de sex masculin îl plac prea mult. Sondajele făcute de noi în rândul consumatorilor au sugerat că li se pare un pic… mă rog, ca să folosesc cuvintele unui participant: „cam măgar”. O parte dintre telespectatori, bărbații în special, au o reacție de respingere față de prezentatorii pe care îi percep ca fiind prea atrăgători. Tu ai fi echilibrat situația.

— Stai puțin, amice, am zis eu. De ce crezi că nu m-a *interesat*?

La început, Piers s-a arătat puțin iritat – cred că este genul de om căruia nu-i place să i se taie macaroana când vorbește despre telespectatori. Apoi s-a încruntat, gândindu-se la ce l-am întrebat.

— De ce-am crezut… spune, apoi se oprește și scutură din

cap. Păi, n-ai venit la acea ședință, de-asta.

Habar n-aveam despre ce vorbește.

— Ce ședință?

— Ședința în care am discutat cum vor evolua lucrurile. Will a venit cu impresarul lui și ne-a spus că, din păcate, după ce voi doi ați purtat o lungă discuție, ai hotărât că treaba asta nu este pe gustul tău. Că nu ești genul de „vedetă de televiziune”.

Chestiile astea pe care le-am spus tuturor în ultimii patru ani. Mai puțin lui Will. Cel puțin, nu atunci. Nu înaintea unei întâlniri importante.

— N-am auzit niciodată de nicio ședință, am spus. Am primit un e-mail de la tine în care spuneai că nu mă vrei.

A durat o vreme până i-a picat fisa. Apoi Piers a deschis și a închis gura, zăpăcit, tăcut, ca un pește: blup, blup, blup. În cele din urmă a spus:

— E imposibil!

— Nu, i-am spus. Ba nu. Și îți spun sigur… pentru că n-am auzit niciodată despre vreo ședință.

— Dar ți-am trimis un e-mail…

— Mda. Numai că n-ai avut niciodată e-mailul *meu,* nu-i așa? Totul a fost intermediat de Will și de impresarul lui. Așa procedau ei de fiecare dată.

— Ei bine, a zis Piers și cred că tocmai pricepuse că deschisese un borcan uriaș plin cu viermi. Ei bine, a reluat el, ca și cum ar fi fost dispus să spună lucrurilor pe nume. El ne-a zis, fără doar și poate, că nu te interesează. Că ai trecut printr-o perioadă de introspecție sufletească și că ai hotărât să n-o faci. Și ne-a părut extrem de rău, pentru că tu și cu Will, așa cum am plănuit de la bun început… durul și delicatul. Ar fi ieșit o emisiune… dinamită curată!

Nu mai avea niciun rost să continui discuția cu Piers. Oricum, arăta de parcă și-ar fi dorit să se teleporteze de acolo. *E o insulă mică, amice,* era cât pe ce să-i spun. *Nu ai unde să*

pleci. Totuși nu m-a surprins că se simțea astfel. L-am văzut cum privește peste umărul meu, căutând să-l salveze cineva.

Dar nu cu el voiam să mă răfuiesc. Ci cu individul pe care l-am crezut cel mai bun prieten al meu.

Apropo de lup. Will se îndrepta spre noi, zâmbindu-ne larg, al dracului de fermecător, fără nicio șuviță rebelă, în pofida vântului.

— Despre ce bârfiți voi doi aici? a întrebat el.

Era suficient de aproape încât să-i pot vedea broboanele de sudoare de pe frunte. Vezi tu, de obicei, Will nu prea transpiră. Nici măcar pe terenul de rugby, nu-mi amintesc să fi asudat prea mult. Dar în acel moment, da.

Prea târziu, *amice,* m-am gândit eu. *Prea târziu, lua-te-ar dracu'!*

Cred că înțeleg. Este un tip prea isteț ca să mă fi scos din joc de la bun început. Ideea emisiunii fusese a mea și știam amândoi treaba asta. Dacă ar fi făcut-o, exista riscul să dau totul pe goarnă, să le spun tuturor ce se întâmplase în copilărie. Eu n-aveam nici pe departe la fel de multe de pierdut ca el. Așa că m-a inclus, mi-a creat impresia că fac parte din proiect și apoi a lăsat să se creadă că altcineva se descotorosise de mine. Nicidecum el. *Îmi pare rău, amice. Ce păcat! Mi-ar fi plăcut enorm să colaborăm.*

Îmi amintesc cât de mult mi-au plăcut preselecțiile. Mi s-a părut firesc să vorbesc despre lucrurile alea, despre lucruri cunoscute. Simțeam că am ceva de spus – ceva ce oamenii ar asculta cu plăcere. Dacă mi s-ar fi cerut să recit tabla înmulțirii sau să vorbesc despre politică, aș fi fost un om mort. Dar despre cățărări, coborâri în rapel și așa mai departe… am predat lucrurile astea în tabără. După prima scenă, nici măcar nu m-am mai gândit la cameră.

Cel mai jignitor lucru în povestea asta este cât de simplu trebuie să i se fi părut totul lui Will, la naiba! Prostovanul de Johnno… atât de ușor de dus cu zăhărelul! Acum înțeleg de ce a fost atât de greu de găsit în ultima perioadă. De ce am simțit că mă respinge. De ce a trebuit, literalmente, să-l implor să-i

fiu cavaler de onoare. Când a căzut de acord, cred că s-a gândit la asta ca la un premiu de consolare, ca la un plasture cu rivanol. Dar din slujba de cavaler de onoare nu-ți poți plăti facturile. Nu este un plasture suficient de mare. S-a folosit de mine dintotdeauna, încă din școală. Am făcut treburile murdare în locul lui. Dar n-a vrut să împartă cu mine luminile rampei, oh, nu! Când s-a ivit ocazia, m-a aruncat la lupi.

Termin whisky-ul dintr-o singură înghițitură. Nenorocitul dracului de ipocrit! Trebuie să găsesc o cale să i-o plătesc.

HANNAH

Invitată

Olivia este sora cuiva, fiica cuiva. Poate ar fi cazul să nu mă mai bag, așa cum mi-a spus Jules. Și totuși nu pot. Pe măsură ce șuvoiul de invitați se îndreaptă spre marchiză, eu o apuc în cealaltă direcție, către Folly.

— Olivia? strig imediat ce pășesc înăuntru.

Niciun răspuns. Vocea mea ricoșează cu ecou în pereții de piatră. În aceste momente, castelul pare foarte liniștit, întunecos și pustiu. Greu de crezut că mai este cineva acolo. Știu unde e camera Oliviei, ușa dinaintea sufrageriei – am s-o încerc pe asta prima dată, mă hotărăsc eu. Ciocănesc.

— Olivia?

— Da?

Mi se pare că aud dinăuntru o voce firavă. O iau ca pe o invitație și deschid ușa. Olivia stă pe pat, cu umerii înfășurați într-un prosop.

— Sunt bine, spune ea, fără să se uite la mine. Mă întorc în marchiză într-un minut. Trebuie să mă schimb mai întâi. Sunt bine.

Dacă o spune a doua oară, asta nu o face să sune mai convingător.

— Dar nu *pare* că te simți bine, spun eu.

Ridică din umeri, dar nu zice nimic.

— Ascultă, adaug eu. Știu că nu e treaba mea. Sunt conștientă că de-abia ne-am cunoscut. Dar ieri, când am vorbit, mi s-a părut că ai ceva pe suflet… îmi imaginez că nu ți-e ușor să afișezi o mină fericită după toate astea.

Olivia tace în continuare, fără să mă privească.

— Așa că, spun eu, îndrăznesc să te întreb… ce căutai în

apă?

Olivia ridică iarăși din umeri.

— Nu știu, bâguie ea, după care face o pauză. Eu… a fost un pic prea mult pentru mine. Nunta, toți oamenii ăștia. Spunându-mi cât de mult trebuie mă bucur pentru Jules. Sau întrebându-mă ce fac. Despre facul…

Pierde șirul cuvintelor, își privește mâinile. Văd că și-a ros unghiile din carne, ca un copil, iar, prin comparație cu pielea palidă, cuticulele sunt roșii, ca o bucată de carne crudă.

— Am vrut să scap de toate, atât! mai spune ea.

Jules a ajuns la concluzia că a fost doar o cascadorie, că Olivia este o regină a melodramei. Eu am presupus contrariul. M-am gândit că a încercat să dispară.

— Pot să-ți spun ceva? o întreb.

Nu spune nu, așa că vorbesc în continuare.

— Îți amintești că ți-am vorbit aseară despre sora mea, Alice?

— Da.

— Ei bine… Mi se pare că semeni puțin cu ea. Sper să nu te superi că spun asta. Îți *jur* că este un compliment. A fost prima din familia noastră care a mers la facultate. A luat cele mai bune note la examenele de admitere, a avut numai 10 la disciplinele importante.

— Eu nu sunt așa deșteaptă, bolborosește Olivia.

— Da? Cred că ești mai deșteaptă decât lași să se creadă. Ai studiat engleza la Exeter. E un curs greu, nu?

Ridică din umeri.

— Alice își dorea să intre în politică, continui eu. Știa că, pentru asta, trebuia să aibă un dosar impecabil și să ia doar note mari. Le-a luat, bineînțeles, și a intrat la una din universitățile de top din Marea Britanie. Apoi, în primul an, după ce și-a dat seama că lua numai 10 la fiecare eseu pe care îl preda, s-a relaxat puțin și a avut, pentru prima dată, un iubit.

Nouă, adică mie, mamei și tatei, ni s-a părut amuzant, pentru că era îndrăgostită de el până *peste* cap.

Alice mi-a povestit totul despre băiatul ăsta când a venit acasă în vacanța de Crăciun. Îl cunoscuse la Reeling Society, un club cu pretenții la care se înscrisese pentru că organizau un bal pompos la sfârșitul trimestrului. Îmi amintesc că m-am gândit că aborda această relație cu aceeași intensitate cu care învăța pentru școală. „E frumos ca soarele, Han", mi-a spus ea. „Și toată lumea îl place. Nici nu-mi vine să cred că s-a *uitat* la mine". Mi-a povestit, punându-mă să jur că voi păstra secretul, că se culcase cu el. A fost primul băiat cu care s-a culcat. Mi-a spus că s-a simțit foarte apropiată de el, că nu-și imaginase că va fi așa plăcut. Dar apoi a estompat lucrurile, spunând că era vorba, probabil, despre hormoni și despre idealizarea socio-culturală a iubirii adolescentine. Frumoasă, deșteaptă mea soră a încercat mereu să-și explice logic sentimentele… clasic pentru Alice.

— Dar apoi a devenit ostilă față de el, îi spun Oliviei.

Olivia ridică din sprâncene.

— Se săturase de el?

Pare ceva mai implicată acum.

— Cred că da. În vacanța de Paște n-a mai vorbit așa mult despre el. Când am întrebat-o, mi-a spus că și-a dat seama că nu era chiar tipul pe care-l credea ea. Și că pierduse prea mult timp după coada lui, când, de fapt, ar fi trebuit să se pună cu burta pe carte și să se concentreze pe cursuri. Luase un 6 la un eseu pe care îl predase și ăsta a fost apelul ei de trezire.

— Iisuse, spune Olivia, dându-și ochii peste cap. Ce tocilară! zice ea, după care își dă seama ce a spus. Scuze!

Zâmbesc.

— Și eu i-am spus fix același lucru. Dar așa era Alice, în toate privințele. În fine, a vrut să se asigure că este corectă față de el și să-i spună personal. Iarăși, tipic pentru Alice.

— El cum a primit vestea? întreabă Olivia.

— Deloc bine, spun eu. S-a purtat destul de oribil, i-a spus că n-o să se lase umilit de ea. Că o să i-o plătească.

Țin minte replica asta, pentru că știu că m-am întrebat ce i-ar fi putut face. Cum i-o „plătești” cuiva pentru că s-a despărțit de tine?

— Nu mi-a spus ce a făcut ca s-o recucerească, îi spun Oliviei. Nu le-a povestit nici mamei, nici tatei. I-a fost prea rușine.

— Dar ai aflat?

— Mai târziu, spun. Am aflat mai târziu. O filmase.

A încărcat un film cu Alice pe rețeaua internă a universității. Era un clip pe care ea îl lăsase să i-l facă după balul simandicos de la Reeling Society. A fost șters de pe server imediat ce universitatea a aflat despre el. Dar deja vestea se răspândise, răul fusese făcut. În întreg campusul se descărcaseră deja copii ale lui. A fost postat pe Facebook. Apoi, șters. Apoi, repostat.

— Deci, cum ar veni… răzbunare porno? întreabă Olivia.

Încuviințez.

— Așa am numi-o noi azi. Dar, pe atunci, lumea era mai inocentă, înțelegi? Acum oamenii sunt avertizați să fie atenți, nu-i așa? Toți știm că dacă lași pe cineva să te pozeze sau să te filmeze, imaginile pot ajunge pe internet.

— Probabil, spune Olivia. Dar oamenii uită. În momentul respectiv. Sau, știi și tu, dacă îți place într-adevăr de cineva și te roagă. Deci îmi închipui că toată lumea din universitate a văzut filmulețul, nu?

— Da, zic eu. Dar partea cea mai gravă este că noi n-am aflat, nouă nu ne-a spus. I-a fost prea rușine. Poate s-a gândit că n-am mai avea aceeași părere despre ea. Fusese întotdeauna perfecțiunea întruchipată, deși, firește, nu pentru asta o iubeam noi.

Chestia e că nu mi-a spus nici măcar *mie*. În continuare, mă doare enorm acest lucru.

— Uneori, spun eu, cred că-ți vine greu să vorbești cu oamenii apropiați. Cu cei dragi. Îți sună cunoscut?

Olivia dă din cap.

— Așa că… Vreau să știi: mie îmi poți spune. Da? Pentru că… uite care-i faza. Este întotdeauna mai bine să te descarci, chiar dacă ți se pare rușinos, chiar dacă crezi că oamenii nu vor înțelege. Mi-aș dori ca Alice să fi vorbit cu mine despre necazurile ei. Cred că ar fi ajutat-o să vadă lucrurile dintr-o perspectivă pe care singură n-ar fi obținut-o.

Olivia ridică privirea, se uită la mine, apoi întoarce capul. De data asta, glasul ei e ceva mai puternic decât o șoaptă:

— Da.

Și atunci, din direcția marchizei, se aude slab un anunț:

— Doamnelor și domnilor – îmi dau seama că e vocea lui Charlie, care și-a intrat, probabil, în rolul de maestru de ceremonii –, poftiți, vă rog, la locurile voastre pentru că urmează antreul.

* * *

Nu mai apuc să-i spun Oliviei restul poveștii – și poate că e mai bine așa. Nu-i mai spun cum toată tărășenia de-atunci a fost ca o pată uriașă pe viața lui Alice, pe ea însăși – de parcă i-ar fi fost tatuată în frunte. Niciunul dintre noi nu bănuia cât de fragilă era. Întotdeauna ne crease impresia că era extrem de capabilă, permanent stăpână pe situație: luând numai note maxime, jucând în sporturile de echipă, intrând la facultate, fără să-i scape niciodată nimic. Dar în spatele aparențelor, hrănindu-i toate aceste reușite, se găsea un ghem întortocheat de neliniști pe care niciunul dintre noi nu l-a intuit decât când a fost prea târziu. N-a putut îndura rușinea. Și-a dat seama că nu va urma – nu va *putea* urma – niciodată cariera politică la care visase. Nu doar pentru că nu-și mai dăduse licența și renunțase la facultate. Ci pentru că, din acel moment, pe internet circula un clip în care ea făcea sex oral cu un tip… și alte chestii. Și era imposibil de șters.

Așa că nu i-am mai spus Oliviei că în iunie, la două luni

după ce se întorsese de la facultate, Alice a luat un pumn de sedative și tot ce mai găsise în dulapul cu medicamente din baie, în timp ce mama mă aștepta să ies de la antrenamentul de baschet. Că luna asta se împlinesc 17 ani de când splendida, inteligenta mea soră și-a pus capăt zilelor.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Eu sunt vinovată pentru ce s-a întâmplat cu domnișoara de onoare. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Mi-am *dat* seama: știam că o paște necazul pe fata asta. Mi-am dat seama de dimineață, când i-am servit micul dejun. S-a ținut tare pe parcursul ceremoniei, deși se vedea că voia să o șteargă de acolo. După asta, bineînțeles, am stat cu ochii pe ea. Dar aveam prea multe pe cap: invitații erau foarte insistenți, foarte înverșunați, iar chelnerii – majoritatea studenți sau elevi aflați în vacanța de vară – făceau față cu greu situației.

Până să mă dezmeticesc, s-a stârnit zarva și am văzut-o în apă. În acea clipă m-am simțit brusc transportată într-o altă zi. Incapabilă să ajut. Am întrezărit semnele, dar le-am ignorat, până când a fost prea târziu. Acele imagini persistente din visele mele: apa urcând, mâinile întinse spre mine de parcă aș fi putut face ceva…

De data asta, salvarea a fost posibilă. Mă gândesc la mire, eroul zilei, care a scos-o din apă. Dar poate că aș fi putut împiedica evenimentul de la bun început, dacă, de data asta, aș fi fost mai atentă. Sunt supărată pe mine că am fost atât de moale. Am reușit să păstrez o aparență rece de profesionalism în fața invitaților, până au intrat cu toții în marchiză, pentru antreu. Chiar dacă nu aș fi avut o atitudine atât de fermă, mă îndoiesc că ar fi observat cineva. La urma urmei, este meseria mea să fiu invizibilă.

Am nevoie de Freddy. El reușește întotdeauna să mă facă să mă simt mai bine.

Îl găsesc departe de ochii invitaților, în zona pentru catering din spatele marchizei: aranjează farfuriile împreună cu o mică armată de asistenți. Îl rog să meargă cu mine afară, la adăpost de privirile curioase ale ajutoarelor de bucătar.

— Putea să se înece fata asta, spun eu.

Când mă gândesc, mi se taie respirația. Văd totul, cum ar fi putut decurge lucrurile, imaginile derulându-se pe dinaintea ochilor mei. Ca și cum m-aș fi teleportat într-o altă zi, când povestea n-a avut un deznodământ fericit.

— O, Doamne… Freddy, putea să se înece. N-am fost atentă.

Rememorez iarăși trecutul. Este doar vina mea.

— Aoife, spune el și mă apucă ferm de umeri. Nu s-a înecat. Totul e bine.

— Nu, spun eu. A salvat-o. Dar dacă…

— Niciun dacă. Invitații sunt deja în marchiză. Totul va fi perfect, ai încredere în mine. Întoarce-te și fă ceea ce știi tu cel mai bine să faci.

Freddy s-a priceput mereu să mă liniștească.

— A fost un incident minor, mai adaugă el. În rest, totul va merge ca la carte.

— Dar e cu totul altfel decât mi-am imaginat, spun eu. E mai greu să-i știu pe toți aici, umblând aiurea peste tot. Tipii ăia de aseară, cu jocul lor îngrozitor. Și acum chestia asta… îmi amintește de…

— E pe terminate, spune Freddy ferm. Trebuie să mai reziști doar câteva ore.

Dau aprobator din cap. Are dreptate. Și sunt conștientă că trebuie să-mi revin. Nu-mi pot îngădui să mă pierd cu firea, nu astăzi.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Acum reușesc să-l recunoască, e bărbatul acela, Freddy; aleargă spre ei din răsputeri. În mână ține o făclie: nimic sinistru. Când se apropie, la lumina torțelor fruntea palidă îi strălucește de transpirație.

— Ați face bine să vă întoarceți la marchiză, strigă el, gâfâind. Am chemat Garda Síochána.

— Cum? De ce?

— Chelnerița și-a revenit cât de cât. A spus că i s-a părut că a mai văzut pe cineva acolo, în întuneric.

— Ar trebui să-l ascultăm și să ne întoarcem, strigă Angus spre ceilalți, după plecarea lui Freddy. Să așteptăm poliția. Nu suntem în siguranță.

— Nee, strigă Femi. Am ajuns prea departe.

— Angus, tu chiar crezi că vor ajunge aici *curând*? întreabă Duncan. Poliția? Pe vremea asta? La dracu', amice. Suntem pe cont propriu.

— Atunci, cu atât mai mult. E periculos…

— Nu cumva ne pripim cu concluziile? strigă Femi.

— Adică?

— A spus că tipei i s-a *părut* că a văzut pe cineva.

— Dar dacă așa stau lucrurile, strigă Angus, asta înseamnă…

— Ce?

— Păi, că mai este implicat cineva. Asta înseamnă că s-ar putea… s-ar putea să nu fi fost un accident.

Nu merge atât de departe încât să spună lucrurilor pe nume, dar, cu toate astea, ei înțeleg, dincolo de cuvinte. *Crimă.*

Strâng și mai puternic torțele în mâini.

— S-ar putea dovedi niște arme destul de bune, strigă Duncan. Dacă va fi nevoie.

— Da, strigă Femi, îndreptându-și puțin umerii. Noi împotriva lui. Patru contra unu.

— Stai, l-a văzut cineva pe Pete? întreabă Angus brusc.

— Ce? La dracu'… nu!

— Poate s-a întors cu tipul ăla, cu Freddy?

— Ba nu s-a întors, Fem, răspunde Angus. A rămas cu noi. O cam luase razna. Băga-mi-aș…

Îl strigă cu toții:

— Pete!

— Pete, prietene… unde ești?

Niciun răspuns.

— Dumnezeule… în fine, eu n-am să umblu aiurea după el, strigă Duncan, cu un ușor tremur în voce. Nu e prima dată când trece prin așa ceva, nu-i așa? Știe să-și poarte singur de grijă. Se descurcă el. O să fie bine.

Celorlalți li se pare că se chinuie să pară mult mai sigur pe el decât este în realitate. Dar nu au de gând să deschidă subiectul. Își doresc la rândul lor să creadă asta.

JULES

Mireasa

Cu câteva ore mai devreme

În marchiză, Aoife a creat ceva magic. Este cald, un refugiu din calea vântului rece care se înteţeşte. La intrare, văd torţele aprinse cum pâlpâie şi scad în intensitate şi, din când în când, cum acoperişul marchizei se umflă şi se dezumflă uşor în bătaia vântului. Dar, într-un fel, acest lucru nu face decât să contribuie la starea de confort din interior. Se simte peste tot parfumul lumânărilor, iar chipurile par rozalii în lumina asta, îmbujorate de sănătate şi tinereţe – chiar dacă adevărata cauză este după-amiaza petrecută în bătaia vântului irlandez pătrunzător. Este aşa cum am visat. Mă uit de jur-împrejur la invitaţi şi văd în privirea lor: admiraţia pentru ambianţa creată. Şi totuşi… de ce mă simt atât de pustie?

Toată lumea pare să fi uitat deja de cascadoria nebunească a Oliviei; m-aş fi bucurat să se fi petrecut în cu totul altă zi. Oamenii dau peste cap paharele cu vin, se ameţesc… devin tot mai zgomotoşi şi mai veseli. S-a restabilit atmosfera de sărbătoare şi lucrurile au intrat din nou pe făgaşul prevăzut. Dar eu nu pot uita. Când mă gândesc la expresia Oliviei, la privirea ei rugătoare când a dat să vorbească, mi se ridică părul pe ceafă.

Mesele sunt debarasate de farfuriile pe care lumea le-a lins, efectiv. Alcoolul i-a făcut pe toţi să le fie foame, iar Freddy este un mare talent. Am fost la o mulţime de nunţi la care a trebuit să înghit cu noduri puiul cu textură de cauciuc, legumele gătite ca la cantina şcolii. Pe când asta a fost cea mai fragedă friptură de miel pe care am mâncat-o vreodată, catifea pe limbă, la fel şi piureul de cartofi cu rozmarin. Totul a fost perfect. Nimic de reproşat.

•

E vremea discursurilor. Chelnerii roiesc prin încăpere, cu

tăvi de Bollinger, gata pentru urări. Simt o aciditate în stomac și mă ia ușor greața când mă gândesc că va trebui să beau iar șampanie. Am băut deja prea mult, încercând să egalez veselia invitaților mei și mă simt straniu, la capătul puterilor. Imaginea norului întunecat de la orizont, din momentul cocktailului de primire, încă îmi stăruie în minte.

Se aude sunetul unei linguri lovind într-un pahar: *ding ding ding*!

Sporovăială din marchiză încetează, fiind înlocuită de un *șșșșșș* care îndeamnă la ascultare. Simt cum cei din încăpere devin atenți. Se întorc spre noi, spre masa principală. Spectacolul este pe cale să înceapă. Îmi modific expresia într-una de nerăbdare veselă.

Atunci, luminile din marchiză încep să tremure, se sting. Ne cufundăm într-un întuneric trist, în ton cu lumina slabă de afară.

— Îmi cer scuze, strigă Aoife din fundul marchizei. E din cauza vântului de-afară. Avem mici probleme cu curentul aici.

Cineva, unul dintre cavaleri, probabil, scoate un urlet prelung, de lup. Apoi i se alătură și ceilalți, încât pare că s-a adunat o întreagă haită aici. Sunt deja beți și devin tot mai relaxați, tot mai sălbatici. Vreau să țip la ei, să-i fac să tacă.

— Will, rostesc printre dinți, am putea să-i rugăm să înceteze?

— Asta le va da apă la moară, spune el liniștitor, lăsându-și mâna pe umărul meu și strângându-mă. Sunt sigur că luminile vor reveni într-o secundă.

Chiar în momentul în care simt că nu mai sunt capabilă să îndur, că sunt efectiv gata să urlu, luminile se aprind din nou, cu un pâlpâit. Invitații ovaționează.

Primul care se ridică să țină un discurs e tata. Poate ar fi trebuit să-i interzic asta în ultima clipă, ca pedeapsă pentru felul în care s-a comportat mai devreme. Dar ar fi fost ciudat, nu? Și mare parte din nunta asta, am observat, ține de *aparențe*. Atâta vreme cât reușim s-o ducem la bun sfârșit și

să pară totul vesel, o sărbătoare… mă rog, sper că vom reuși astăzi să suprimăm forțele întunecate care se ascund dincolo de suprafață. Pot să jur că majoritatea invitaților cred că nunta asta se datorează generozității tatei. Nu chiar.

Toată lumea m-a întrebat de ce am ales să organizez nunta aici. Am lansat un apel pe rețelele sociale. „Recomandați-mi un local pentru nuntă". Într-un articol din *The Download.* Aoife a răspuns apelului. Am admirat gradul de planificare al propunerii ei, cum a luat în calcul toate aspectele practice. Mi s-a părut mult mai atentă decât ceilalți. Sincer, și-a spulberat concurența. Dar nu de asta am ales să organizăm evenimentul aici. Adevărul necosmetizat este că am hotărât să-mi țin nunta aici pentru că este un loc frumos și ieftin.

Pentru că tata, dragul de el, care stă acum acolo, mândru nevoie mare, a închis robinetul cu bani. Sau Séverine, în locul lui.

Nu are nimeni de unde să afle, nu? Atât timp cât am un tort care a costat trei miare și șervețelele sunt trase prin inele gravate, din argint masiv, plus că am cumpărat toată producția de lumânări pe un an de la Cloon Keen Atelier. Dar astea sunt exact lucrurile la care s-ar fi așteptat invitații mei. Și mi le-am permis – organizând o nuntă la nivelul la care sunt obișnuită – pentru că Aoife mi-a oferit o reducere de 50 la sută. Pare ea cam șleampătă, dar e extrem de pricepută. Așa a reușit. Știe că va apărea în revista mea, știe că se va bucura de o publicitate favorabilă datorită lui Will. În cele din urmă, va fi profitabil pentru ea.

•

— Este o onoare că mă aflu aici, spune tata acum. La nunta fetiței mele.

Fetița lui. *Serios?* Simt cum îmi împietrește zâmbetul.

Tata ridică paharul. Văd că bea Guinness – a făcut mereu caz de faptul că nu pune gura pe șampanie, rămânând fidel rădăcinilor sale. Știu că ar trebui să-l privesc la rândul meu cu drag, dar încă sunt furioasă pentru ce a spus mai devreme și cu greu mă pot uita la el.

— Dar, pe de altă parte, Julia nu a fost niciodată o fetiță, spune tata.

De ani buni nu l-am mai auzit să vorbească cu un accent atât de pronunțat. Devine și mai evident ori de câte ori are emoții puternice… sau când bea zdravăn.

— A știut întotdeauna ce vrea. Chiar și la vârsta de nouă ani, a știut perfect. Chiar dacă eu… zice el și tușește cu subînțeles… am încercat s-o conving de contrariu, adaugă el și un val de amuzament se propagă în rândul mulțimii. Și-a urmat drumul cu o tenacitate unică, reia și apoi zâmbește trist. Dacă ar fi să mă laud singur, aș putea spune că mă moștenește în privința asta. Totuși eu sunt altfel. Nu sunt nici pe departe la fel de puternic. Mă prefac că știu ce vreau, dar, de fapt, mă las purtat de fanteziile mele. Jules este complet stăpână pe sine și vai de cel care îi stă în cale. Sunt sigur că angajații ei ar fi de acord.

De la masa rezervată celor de la *The Download* se aud hohote emoționate de râs. Le surâd îngerește: nu va păți nimeni nimic. Cel puțin, nu astăzi.

— Uitați cum stă treaba, spune tata. Ca să fiu absolut sincer, eu nu sunt, firește, cel mai bun exemplu de urmat când vine vorba de căsătorie. În această seară, aici, sunt de față soția mea cu numărul unu și cea cu numărul cinci. Așa că s-ar putea spune că sunt un membru al acestui club… dar nu unul de vază.

Nu e prea amuzant – deși, printre spectatori, există și câțiva aplaudaci conștiincioși.

— Mai devreme, Jules – hm – a scos în evidență acest lucru, când am încercat să-i ofer câteva sfaturi părintești.

Sfaturi părintești. Hm…

— Dar îndrăznesc să spun că am învățat câte ceva în ultimii ani, despre cum să fac lucrurile corect. Căsnicia presupune să fii cu persoana pe care o cunoști cel mai bine pe lume. Asta nu înseamnă să știi cum își bea cafeaua, care este filmul preferat sau cum se numea prima sa pisică. Este vorba

despre o cunoaștere profundă. Să-i cunoști sufletul, zice el și îi zâmbește lui Séverine, care se uită la el cu mândrie.

— În plus, nu sunt tocmai persoana potrivită să dau astfel de sfaturi. Sunt conștient că n-am fost mereu lângă Jules. De fapt, despre ce vorbesc? N-am fost aproape niciodată lângă Jules. Niciunul dintre noi n-a fost. Cred că Araminta este de acord în privința asta.

Uau! Mă uit la mama. Are un zâmbet chinuit, care s-ar putea să fie la fel de încordat ca al meu. Nu i-a plăcut partea cu soția numărul unu, pentru că a făcut-o să pară bătrână, dar acum cred că fierbe de mânie la aluzia că și-a neglijat îndatoririle părintești, ținând cont că azi i-a plăcut așa mult să joace rolul de mamă binevoitoare a miresei.

— Așa că, în absența noastră, Jules și-a croit întotdeauna singură drum în viață. Și ce drum! Știu că nu m-am priceput prea bine să-ți arăt asta, dar sunt mândru de tine, Juju, de tot ce-ai realizat.

Mă gândesc la serbările și premiile de la școală. La absolvire. La lansarea revistei *The Download* – tata nu a participat la niciunul dintre evenimente. Mă gândesc de câte ori mi-am dorit să aud cuvintele astea și acum iată-le – tocmai când sunt atât de furioasă pe el. Mi se umplu ochii de lacrimi. Căcat! Chiar că m-a luat prin surprindere. Eu nu plâng niciodată.

Tata se întoarce spre mine.

— Te iubesc foarte mult… inteligenta, complicata, apriga mea fiică.

O, Doamne! Nici măcar nu sunt lacrimi de frumusețe, un licăr subtil în jurul ochilor. Îmi curg șiroaie pe obraji și trebuie să le șterg cu podul palmei, apoi cu un șervețel, încercând să le stăvilesc. Ce se *întâmplă* cu mine?

— Vedeți dumneavoastră, spune tata către mulțime, Jules este o persoană incredibilă, independentă, și mă flatează faptul că este fetița mea. Pentru că există anumite sentimente părintești de care nu poți scăpa… indiferent cât de ticălos ai fost cândva, indiferent cât de puțin ai dreptul să ai aceste

sentimente. Și unul dintre ele este instinctul de protecție.

Se întoarce din nou spre mine. Sunt nevoită să-l privesc. Are o expresie de tandrețe autentică. Mă doare în capul pieptului.

Apoi se întoarce spre Will.

— William, pari… un tip grozav.

Oare e doar impresia mea sau cuvântul „pari” a conținut o insinuare periculoasă?

— Dar… continuă tata zâmbind.

Îi cunosc zâmbetul ăsta. De fapt, nu e un zâmbet. E mai degrabă un rânjet.

— Ai face bine să ai grijă de fiica mea. Ai face bine să nu dai greș. Iar dacă o faci cumva pe fata mea să sufere… ei bine, e simplu, zice el ridicând paharul și făcând o pauză, după care adaugă: Am să te caut!

Urmează o tăcere încordată. Mă chinui să râd, dar râsul meu sună, mai degrabă, a suspin. Ceilalți invitați mă imită – ușurați, probabil, că știu cum trebuie să reacționeze. *Ah, a fost o glumă.* Numai că nu este așa. Eu știu asta, la fel și tata și, judecând după privirea lui Will, bănuiesc că o știe și el.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Tatăl lui Jules se așază la loc pe scaun. Jules arată ca o epavă, e roșie la față și plină de pete. Am văzut-o cum își tampona ochii cu un șervețel. Sora mea vitregă are și ea sentimente, chiar dacă se pricepe de minune să pară mereu foarte dură. Îmi pare rău pentru faza de mai devreme, sincer. Știu că Jules nu m-ar crede dacă i-aș spune-o, dar *chiar* îmi pare rău. Mi-e foarte frig, ca și cum fiorul rece al mării mi-ar fi pătruns până la oase. M-am schimbat în rochia pe care am purtat-o aseară, pentru că m-am gândit că asta ar enerva-o cel mai puțin pe Jules, deși mi-aș fi dorit să mă îmbrac cu hainele mele normale. Îmi cuprind trupul cu brațele amândouă, încercând să mă încălzesc, dar dinții îmi clănțăne.

Will se ridică în aplauzele, fluierăturile și uralele oamenilor. Apoi în încăpere se lasă liniștea. Se bucură de toată atenția lor. Are efectul ăsta asupra lumii. Cred că ține de felul în care arată și de firea lui; de încrederea lui. De faptul că este întotdeauna stăpân pe situație.

— În numele meu și al soției mele, spune el și este copleșit de chiote și urale, de bătăi în mese, de tropăituri, iar el le zâmbește tuturor, până se liniștesc cu toții, în numele meu și al soției mele, vă mulțumesc tare mult pentru că ați venit astăzi aici. Știu că Jules este de acord cu mine când spun ce lucru minunat este să poți petrece alături de cei mai iubiți, cei mai apropiați și cei mai dragi oameni, adaugă și se întoarce spre Jules: Mă simt cel mai norocos om din lume.

Ochii lui Jules nu mai sunt umezi de lacrimi. Iar când se uită la Will, expresia ei este complet diferită, transformată. Brusc, pare foarte fericită și este la fel de greu de privit ca un bec aprins. Will o privește la fel, radios.

— O, Doamne, aud o femeie șoptind la masa alăturată. Amândoi sunt minunați!

* * *

Will le zâmbește tuturor.

— Și chiar a *fost* noroc, spune el. Prima noastră întâlnire. Dacă nu aș fi fost la locul potrivit, la momentul potrivit… După cum îi place lui Jules să spună, a fost momentul nostru decisiv, zice el și ridică paharul: Așadar, pentru noroc. Și pentru norocul pe care și-l face omul cu mâna lui… sau, la nevoie, cu un pic de ajutor din partea altcuiva.

Face cu ochiul. Invitații râd.

— Înainte de toate, spune el, tradiția spune că se cuvine să le laud pe domnișoarele de onoare pentru frumusețea lor, nu-i așa? Noi nu avem decât una, dar cred că este frumoasă cât șapte. Așa că închin pentru Olivia! Noua mea soră.

Toată lumea se întoarce spre mine, ridicând paharele. Nu suport asta. Mă uit în podea până se potolesc chiotele și Will își reia discursul.

— Și apoi pentru soția mea. Frumoasă, inteligenta mea Jules… – invitații o iau din nou razna – … fără tine, viața ar fi cumplit de banală. Fără tine, nu ar exista bucurie, dragoste. Ești jumătatea mea, mă completezi. Așadar, ridicați-vă, vă rog, ca să închinăm un pahar pentru Jules!

Toți din jurul meu se ridică în picioare.

— Pentru Jules! repetă ei surâzători.

Toți îi zâmbesc lui Will, în special femeile, care îl sorb din priviri. Știu ce văd ei, de fapt. Pe Will Stater: vedeta de televiziune. De azi înainte, soțul surorii mele vitrege. Eroul: a se vedea cum m-a salvat mai devreme din mare. Toți îl cred un tip grozav!

— Știți cum ne-am cunoscut noi doi? întreabă Will, după ce se așază toată lumea. A fost mâna Destinului. Jules a organizat o mare petrecere pentru *The Download* la muzeul V&A. Eu eram un simplu însoțitor: venisem cu cineva. În fine, persoana respectivă a trebuit să plece de la petrecere și eu am rămas. Tocmai voiam să plec. Însă în ultima clipă am hotărât să intru înapoi. Cine știe ce s-ar fi întâmplat dacă n-aș

fi făcut-o? Deci, chiar dacă Jules muncește atât de mult, încât am impresia că revista asta este cea de-a treia persoană din viața noastră, aș vrea să-mi exprim mulțumirile pentru că ne-a adus împreună. Pentru *The Download*!

Invitații se ridică din nou.

— Pentru *The Download*! repetă ca papagalii.

* * *

Nu l-am întâlnit pe noul iubit al lui Jules decât după ce s-au logodit. Fusese foarte secretoasă în privința lui. De parcă n-ar fi vrut să-l aducă acasă înainte ca el să-i pună inelul pe deget, ca să nu-l alungăm cumva. Poate sunt o afurisită că spun asta, dar, în unele privințe, Jules a fost întotdeauna cam lipsită de scrupule. Mă rog, n-o condamn. Mama *poate* fi uneori exagerată.

Jules fiind Jules, a orchestrat întregul moment. Urmau să vină la mama, la o cafea, să stea vreo jumătate de oră, apoi să mergem cu toții la River Café, să luăm prânzul (localul lor preferat, ne-a informat Jules; făcuse deja rezervările). Instrucțiunile ei pentru mine și mama erau destul de clare: să nu cumva s-o dați în bară!

Sincer, n-am vrut să stric acea primă întâlnire cu logodnicul lui Jules. Dar când au sosit și i-am văzut intrând pe ușă, a trebuit să fug la baie, să vomit. Apoi mi-am dat seama că nu mă puteam mișca. M-am cuibărit lângă W.C. Și am stat acolo foarte multă vreme, cred. Simțeam că nu mai am aer, ca și cum mi-ar fi tras cineva un pumn în stomac.

Am vizualizat exact ce se întâmplase. După ce m-a urcat în taxi, el a intrat înapoi în V&A. Acolo a cunoscut-o pe sora-mea, frumoasa balului – mult mai potrivită pentru el. Destinul. Și îmi amintesc ce mi-a spus când ne-am întâlnit prima oară: „Dacă ai fi cu zece ani mai mare, ai fi femeia ideală pentru mine”. Am vizualizat totul.

După puțin timp – pentru că, presupun, trebuia să-și respecte programul important –, Jules a urcat la etaj.

— Olivia, a spus ea, trebuie să plecăm la masă acum.

Bineînțeles că mi-aș dori enorm să vii cu noi, dar, dacă nu te simți bine, n-am nimic împotrivă să rămâi acasă.

Îmi dădeam seama că, de fapt, avea foarte multe împotrivă, dar asta era ultima mea grijă.

Am reușit cumva să-mi recapăt vocea.

— Eu… Eu nu pot veni, am spus de dincolo de ușă. Sunt… bolnavă.

Pe moment, mi s-a părut cea mai simplă variantă, să fac cum îmi zicea ea. Și, în orice caz, chiar nu mă simțeam bine – îmi era greață, de parcă aș fi înghițit otravă.

De atunci, m-am tot gândit la asta. Cum ar fi fost dacă aș fi avut atunci curajul să deschid ușa și să-i spun adevărul în față? În loc să aștept și să mă ascund, până când a fost mult prea târziu?

— OK, a spus ea. Bine, atunci. Regret foarte mult că nu poți veni.

Dar nu părea că regretă câtuși de puțin.

— Nu vreau să fac acum mare caz, Olivia. Poate că ești într-adevăr bolnavă. Îți acord prezumția de nevinovăție. Dar tare aș vrea să-mi fii alături la faza asta. Mama mi-a spus că ai avut o perioadă cam nasoală în ultimul timp, și-mi pare rău. Dar măcar o dată aș vrea să încerci să te bucuri pentru mine.

M-am sprijinit de ușa de la baie, încercând să respir.

El și-a mascat foarte repede reacția. Când a intrat pe ușa casei noastre, prima oară când ne-am „cunoscut”, a avut poate o fracțiune de secundă de uimire. Pe care doar eu am observat-o, probabil. I s-a zbătut o pleoapă și i s-a încordat ușor maxilarul. Nimic mai mult. A mascat totul extrem de bine, a fost foarte delicat.

Așa că, vezi tu, când mă uit la el nu-l văd pe Will. Pentru mine, el rămâne Steven. Nu m-am gândit la asta, cu toate că și eu îmi schimbasem numele pe site-ul de întâlniri. Nu m-am gândit că s-ar putea să fi mințit și el.

* * *

La petrecerea de logodnă, am hotărât să nu mai fug și să nu mă mai ascund ca data trecută. Între timp, îmi petrecusem cele câteva luni care se scurseseră gândindu-mă cum aș putea reacționa mai bine, mai puțin deplorabil, să n-o mai iau la fugă, să nu mai vomit. La urma urmei, nu făcusem nimic rău. De data asta eram hotărâtă să-l înfrunt. El era cel care trebuia să ne dea explicații, mie și lui Jules. Lui ar fi trebuit să i se facă greață, la dracu'! Îl lăsasem să câștige prima rundă. Dar acum o să-i arăt eu!

La început, m-a tratat cu aplomb. Când am ajuns, mi-a zâmbit larg.

— Olivia! a spus. Sper că te simți mai bine. Ce păcat că nu ne-am cunoscut mai bine data trecută!

Am fost atât de șocată, că n-am mai reușit să scot o vorbă. S-a prefăcut că nu mă cunoaște, pur și simplu. M-a făcut chiar să mă îndoiesc de mine însămi. Oare chiar e el? Dar *știam* că e el. Fără niciun dubiu. De aproape, am văzut cum pielea din jurul ochilor i se încrețea în același fel, i-am zărit cele două alunițe de pe gât, de sub maxilar. Și mi-am amintit, extrem de limpede, după acea reacție de o fracțiune de secundă, de momentul când m-a văzut prima oară.

Știa perfect ce face: mă împiedica să scot adevărul la lumină. Și, totodată, miza pe faptul că eram prea emoționată ca să-i spun ceva lui Jules și atât de speriată, încât oricum ea nu avea să creadă niciun cuvânt spus de mine.

Avea dreptate.

HANNAH

Invitată

Discursul lui Will de acum câteva clipe a fost cumva ciudat. A avut în el ceva nefiresc de familiar, o senzație de déjà vu. Nu-mi dau seama exact ce anume, dar, în vreme ce lumea din jurul meu aclama și aplauda, eu am rămas cu o senzație de neliniște.

— Gata, aud șoptind pe cineva de la masă, sunteți pregătiți pentru marele eveniment?

Charlie nu mai stă lângă mine. Acum se află la masa principală, în stânga lui Jules. E de înțeles, presupun: eu nu mă număr printre nuntașii de vază, pe când Charlie, da. În rest, toți ceilalți soți par să stea lângă soțiile lor. Îmi dau seama că nu l-am mai văzut pe Charlie de azi-dimineață, doar la cocktailul de afară – ceea ce, într-un fel, m-a făcut să mă simt mai departe de el decât dacă nu ne-am fi văzut deloc. Într-un interval de doar 24 de ore, simt că s-a căscat o prăpastie între noi.

Invitații de lângă mine au pus pariuri cu privire la cât de lung va fi discursul cavalerului de onoare. 50 de lire pariul, așa că am refuzat. Totodată, au poreclit masa noastră „masa obrăznicăturilor”. Atmosfera e intensă, nebunească. Sunt ca niște copii care au stat prea mult în casă. În ultima oră și ceva, au băut cel puțin o sticlă și jumătate fiecare. Peter Ramsay, care stă vizavi de mine –, vorbește atât de repede, încât simt că ametesc. S-ar putea să aibă legătură cu crusta de pulbere albă de lângă una din nările sale; mă abțin cu greu să nu mă aplec ca să-l șterg cu colțul șervetului meu.

Charlie se ridică, ia microfonul de la Will și își reia rolul de maestru de ceremonii. Îmi dau seama că îl analizez cu atenție, să văd dacă nu cumva a băut prea mult. I s-a pleoștit oare fața în modul acela atât de grăitor? Se clatină puțin pe picioare?

— Și acum, spune el, dar se produce o microfonie stridentă și oamenii – în special cavalerii, remarc eu – se vaită, râd și își acoperă urechile.

Charlie se înroșește. Mi se strânge sufletul pentru el. Încearcă din nou:

— Și acum… a sosit momentul pentru cavalerul de onoare. Vă rog să-l aplaudați cu toții pe Jonathan Briggs.

— Hai, Johnno! strigă Will cu mâinile pâlnie la gură, apoi se preface că zâmbește, mimând emoția.

Discursul cavalerului de onoare mi s-a părut întotdeauna greu de ascultat. Așteptările sunt prea mari. Apoi e vorba și de acea linie foarte subțire, cât un fir de păr, dintre a fi siropos și a nu răni sentimentele cuiva. Este de preferat, desigur, să alegi varianta sigură, decât să te aventurezi și s-o dai în bară. Am impresia că Johnno nu este genul de persoană care își face griji că ar putea jigni pe cineva.

Poate e doar în imaginația mea, dar mi se pare că se clatină ușor în momentul în care ia microfonul de la Charlie. Prin comparație cu el, soțul meu pare luciditatea întruchipată. Apoi, în timp ce Johnno încearcă să ocolească masa, ca să ajungă în fața noastră, se împiedică și e cât pe ce să cadă. Colegii mei de masă îl huiduie și îl fluieră la greu. Lângă mine, Peter Ramsay își bagă două degete în gură și scoate un fluierat de-mi răsună timpanele.

Până să reușească să ajungă în fața noastră, devine destul de clar că e beat. Rămâne locului câteva secunde, tăcut, după care dă semne că își aduce aminte unde se află și ce trebuie să facă. Ciocănește de câteva ori în microfon și sunetul bubuie în cort.

— Haide, Johhners! strigă cineva. Îmbătrânim aici! se strigă, iar invitații de la masa mea încep să bată cu pumnii, să tropăie. Discurs, discurs, discurs! Discurs, discurs, discurs!

Mi se face pielea de găină. Îmi amintesc de momentul de aseară: acel ritm tribal, acea senzație de pericol.

Johnno face un gest cu mâna prin care vrea să spună

„liniștiți-vă, liniștiți-vă”. Ne zâmbește. Apoi se întoarce și se uită la Will. Își drege glasul, trage adânc aer în piept.

— Ne știm de multă vreme, tipul ăsta și cu mine. Paharul sus, toți colegii mei de la Trevellyan’s!

Bărbații aclamă, în special cavalerii.

— În fine, spune Johnno, pe măsură ce gălăgia se potolește, arătându-l cu mâna pe Will. Uitați-vă la tipul ăsta. Ce simplu de detestat ar fi, nu? zice și face o pauză, cu o secundă prea lungă, poate, înainte să-și reia discursul. Are totul: frumusețe, șarm, carieră, bani – ăsta a fost un apropo, oare? – și… – gesticulează spre Jules – pe această fată. Așa că, de fapt, dacă mă gândesc bine… cred că *într-adevăr* îl urăsc. Mai este cineva în asentimentul meu?

Un val de râsete se propagă în sală; cineva strigă: „bine zis, bine zis!”

Johnno zâmbește. Are în ochi o sclipire sălbatică, periculoasă.

— Pentru cei care nu știu, Will și cu mine am fost colegi de școală. Dar n-a fost o școală oarecare. A fost mai degrabă… of, nu știu cum să spun… ceva între o închisoare și *Împăratul mușstelor* – mersi că ne-ai servit-o pe asta aseară, Charlie, băiete! Vedeți voi, nu notele erau problema. Acolo totul era despre supraviețuire.

Mă întreb dacă nu cumva mi-am imaginat emfaza cu care a rostit ultimul cuvânt, ca și cum ar fi fost un substantiv propriu. Îmi amintesc de jocul despre care ne-au povestit aseară, la cină. Parcă așa se numea: *Supraviețuirea*?

— Și dați-mi voie să vă spun, continuă Johnno. Ne-am băgat în destule rahaturi de-a lungul anilor. Vorbesc în special despre anii de școală, de la Trevellyan’s. Au fost niște vremuri sumbre. Demente. Uneori simțeam că suntem noi împotriva lumii întregi, zice și se uită la Will: Nu-i așa?

Will dă aprobator din cap, zâmbește.

Tonul lui Johnno are ceva straniu. O nuanță periculoasă, sentimentul că ar putea face sau spune orice, că s-ar putea s-o

ia complet razna. Privesc în jur la celelalte mese, întrebându-mă dacă și ceilalți invitați au aceeași senzație. Fără îndoială, sala a devenit un pic mai tăcută, ca și cum toată lumea și-ar ține respirația.

— Asta-i chestia cu cel mai bun prieten, nu-i așa? spune Johnno. E mereu lângă tine la greu.

Parcă m-aș uita la un pahar care se clatină pe marginea mesei, incapabilă să intervin, așteptând să se facă țăndări. Mă uit la Jules și tresar. Gura i s-a crispat sinistru. Arată de parcă ar aștepta să se termine toată tărășenia asta.

— Și uitați-vă la ăsta! zice Johnno și gesticulează spre el însuși. Un trântor gras, într-un costum prea strâmt. Ah, se întoarce spre Will, știi că ți-am spus că mi-am *uitat* costumul? Mda, am o povestioară despre treaba asta.

Se rotește pe călcâie cu fața spre noi, publicul.

— Deci. Uite care-i adevărul – purul adevăr. N-a existat niciodată niciun costum. Sau, mă rog… a existat, dar apoi a dispărut. La început, am crezut c-o să mi-l cumpere Will, mă-nțelegeți? Nu mă pricep prea mult la treburi din astea, dar sunt destul de sigur că așa se procedează cu rochiile domnișoarelor de onoare, nu?

Ne privește întrebător. Niciun răspuns. În marchiză s-a lăsat liniștea – chiar și Peter Ramsay, lângă mine, a încetat să mai dea din picior.

— Nu-i așa că sunt cumpărate de mireasă? ne întreabă Johnno. Nu asta-i regula? Obligi pe cineva să poarte căcatul ăla. Nu are încotro. Iar bătrânul Will, aici de față, a vrut să mă îmbrac de la Paul Smith, nici mai mult, nici mai puțin.

E pe cale să atace miezul problemei. Se leagănă înainte și înapoi în fața noastră, ca un comediant într-o seară dedicată amatorilor.

— În fine… eram în magazin, mă uit la etichetă și mă gândesc – băga-mi-aș ce generos din partea lui! *Opt sutare.* Este genul de costum care te ajută să i-o tragi cuiva, corect? Dar 800 de lire? De banii ăștia mai bine plătești pe cineva să

i-o tragi. Adică ce nevoie am eu de un costum de 800 de lire? Că doar nu particip la tot felul de evenimente sclifosite o dată la două săptămâni. Dar, m-am gândit, dacă el vrea să port așa ceva, cine sunt eu să mă opun?

Mă uit la Will. Zâmbește încordat.

— După care, spune Johnno, la casa de marcat, am trecut printr-un moment penibil, când el a făcut un pas în lateral și m-a lăsat să trec în față. M-am rugat în tot timpul ăsta să am destui bani pe cardul de credit. Și, ca să fiu sincer, a fost curat miracol, la dracu', că am avut. Iar el stătea acolo și zâmbea. Ca și cum mi l-ar fi cumpărat el. Ca și cum ar fi trebuit să mă întorc, să-i mulțumesc.

— Începe să pută a rahat, șoptește Peter Ramsay.

— Așa că, a doua zi, am returnat costumul. Evident, n-aveam cum să-i spun asta lui Will. Deci, vedeți dumneavoastră, am copt acest plan cu mult înainte să ajung aici, prefăcându-mă că am uitat costumul acasă. Doar nu era să mă pună să mă întorc tocmai până la Blighty ca să-l aduc, nu-i așa? Și, slavă cerului, locuiesc în mijlocul pustietății, așa că niciunul dintre voi nu putea veni cu „amabila propunere" de a merge să-l aducă în locul meu – pentru că atunci aș fi dat de dracu', ha, ha!

— Povestea asta ar trebui să fie amuzantă? întreabă o femeie din fața mea.

— Opt sutare pentru un costum, spune Johnno. Opt sutare. Pentru că are cusut în interiorul sacoului numele nu știu cărui ins? Ar fi trebuit să-mi vând un *rinichi,* băga-mi-aș! Ar fi trebuit să ies pe centură, își plimbă o mână pe corp, de sus în jos, lasciv, și obține câteva chiote șovăielnice din partea publicului. Doar se știe că interesul pentru trântori grași și păroși de 30 și ceva de ani este unul limitat, zice și scoate un hohot uriaș, sălbatic, de râs.

Urmându-i exemplul – ca la un semnal –, o parte dintre invitați râd împreună cu el. Sunt hohote de ușurare, ale unor persoane care și-au ținut prea mult respirația.

— Adică, spune Johnno, continuându-și discursul, ar fi *putut* să-mi cumpere el costumul, nu-i așa? Doar are o *grămadă* de bani. În principal datorită ție, Jules, scumpo. Dar e un zgârcit. Bineînțeles, spun asta cu *toată dragostea*, zice el și se preface că bate din gene spre Will, ca într-o parodie ciudată dintr-o tabără școlară.

Will nu mai zâmbește. Mi-e rușine să mă uit la Jules, să-i văd expresia. Simt că nu se cuvine să fac asta; senzația pe care o am un diferă prea mult de acel impuls nestăvilit, oribil și sumbru, de a privi scena unui accident de mașină.

— Mă rog, spune Johnno. Nu contează. Mi-a împrumutat costumul lui de rezervă, fără comentarii. Așa se comportă un tip onest, nu-i așa? Deși, trebuie să te previn, amice – se încordează și nasturii sacoului rezistă cu greu –, s-ar putea să nu mai fie niciodată la fel.

Se întoarce iar cu fața către noi.

— Asta înseamnă un prieten adevărat, nu? Nu te lasă niciodată la greu. O fi el zgârie-brânză. Dar știu că mi-a fost mereu alături.

Își sprijină palma grea pe umărul lui Will. Will pare ușor cocoșat sub greutatea lui, ca și cum Johnno l-ar împinge în jos.

— Și mai știu, chiar știu cu adevărat, că nu mă va trage niciodată pe sfoară, zice el și se întoarce spre Will, se coboară la nivelul lui, ca și cum ar vrea să-i cerceteze chipul. *Nu-i așa, amice*?

Will ridică mâna și se șterge pe față în locul unde se pare că a aterizat saliva lui Johnno.

Urmează o pauză – o pauză incomodă, lungă, timp în care devine limpede că Johnno chiar așteaptă un răspuns. În cele din urmă, Will spune:

— Nu. N-aș face asta. Bineînțeles că nu.

— E bine de știut, spune Johnno. Minunat! Pentru că, ha, ha… prin *câte* am trecut noi! Câte știu eu despre tine, omule!

N-ar fi înțelept din partea ta, nu-i așa? Tot trecutul nostru comun! Ții minte, nu? Toți anii ăia.

Se întoarce din nou spre Will. Will e groaznic de palid la față.

— Despre ce *dracu'* vorbește Johnno? șoptește cineva de la masă. A tras *ceva* pe nas?

— Te înțeleg, vine răspunsul. E *nebunie* curată.

— Și știi ceva? spune Johnno. Mai devreme am stat un pic de vorbă cu ceilalți cavaleri. Ne-am gândit că ar fi simpatic să dăm o notă tradițională ceremoniei. De dragul vremurilor de altă dată, zice și gesticulează spre sală. Băieți?

Ca la un semnal, cavalerii se ridică. Înconjoară cu toții scaunul lui Will.

Will ridică din umeri cordial, vrând parcă să spună: „Ce poți să le faci?"

Toată lumea râde. Dar văd că Will nu zâmbește.

— Mi se pare cinstit, spune Johnno. Ținând cont de tradiție și așa mai departe. Hai, amice, va fi distractiv!

Și îl înhață cu toții pe Will. Râd și ovaționează – dacă n-ar face-o, ar părea mult mai sinistru de atât. Johnno și-a scos cravata și îl leagă pe Will la ochi, strâns. Apoi îl ridică toți pe umeri și pleacă cu el. Ies din marchiză, în bezna din ce în ce mai densă.

JOHNNO

Cavaler de onoare

Îl lăsăm jos pe Will în Peștera șoaptelor. Îmi închipui că nu este încântat că prețiosul lui costum atinge nisipul ud, și nici duhoarea de aici, care te lovește ca un pumn în față, nu cred că îl încântă: alge în putrefacție și un miros sulfuros. Începe să se întunece și trebuie să mijești ochii ca să reușești să vezi ceva. Totodată, marea este mai agitată decât mai devreme: se aude cum se izbește de stâncile de dedesubt. Pe tot traseul până aici, cât l-am cărat în spate, Will a râs și a glumit cu noi. „Băieți, sper că nu mă duceți în vreun loc murdar. Mă omoară Jules dacă pătez costumul…” și „Nu mă cărați înapoi dacă vă mituiesc cu o ladă de Bolly?”

Băieții râdeau și ei. Pentru ei este foarte amuzant, o rememorare a trecutului. În ultimele două ore au stat în marchiză, s-au îmbătat și au devenit tot mai agitați, mai ales cei ca Peter Ramsay, care au tras pe nas. Înaintea discursului am tras și eu o doză de cocaină, la toaletă, cu câțiva băieți, ceea ce a fost o idee cam proastă. M-a luat tremuratul și mai tare. Pe de altă parte, totul a devenit ciudat de limpede.

Ceilalți sunt extrem de încântați că au ieșit în aer liber. Seamănă oarecum cu petrecerea burlacilor. Toți băieții laolaltă, ca pe timpuri. Vântul, care a devenit acum vijelios, sporește dramatismul momentului. A trebuit să înaintăm cu capetele plecate. În felul ăsta, Will a fost și mai greu de cărat.

E un loc bun ăsta, Peștera șoaptelor. Destul de ferit. E lesne de imaginat că, dacă am fi avut o peșteră ca asta la Trevellyan’s, ar fi fost folosită pentru *Supraviețuirea.*

Will zace pe prundiș: nu *prea* aproape de apă. Nu știu cum sunt mareele pe aici. L-am legat încheieturile și gleznele cu cravatele noastre, conform vechii tradiții a școlii.

— Bine, băieți, spun eu. Hai să-l lăsăm puțin aici. Să vedem dacă reușește să se întoarcă singur.

— Doar n-o să-l lăsăm de-adevăratelea aici, nu-i așa? îmi șoptește Duncan, în timp ce ne cățărăm afară din peșteră. Până reușește să se dezlege?

— Nu, îi spun. Uite, dacă nu se întoarce într-o jumătate de oră, venim după el.

— Lăsați prostiile! strigă Will și încă se poartă ca și cum ar fi totul doar o glumă. Am o nuntă la care sunt așteptat!

Mă îndrept spre marchiză împreună cu ceilalți cavaleri.

— Știți ceva? spun eu, când trecem pe lângă Folly. Nu stați după mine. Trebuie să mă ușurez.

Mă uit la ei cum se întorc spre marchiză, râzând și ciondănindu-se. Mi-ar plăcea să pot fi ca ei. Mi-ar plăcea să am doar amintiri nevinovate, amuzante, din școală. Să fie în continuare doar un joc.

După ce nu-i mai văd, mă întorc și pornesc înapoi spre peșteră.

— Cine-i acolo? strigă Will când mă apropii.

Cuvintele lui stârnesc ecoul, de zici că sunt cinci țipi acolo.

— Eu sunt, spun. *Amice!*

— Johnno? rostește printre dinți Will.

A reușit să se ridice în șezut, se sprijină de peretele peșterii. Acum, că băieții au plecat, a renunțat să mai joace teatru. Chiar și legat la ochi, după încordarea maxilarului, îmi dau seama că e furios.

— Dă-mi drumul, dezleagă-mă la ochi! Ar trebui să fiu la nuntă – Jules va fi neagră de supărare. Gata, te-ai distrat. Dar deja nu mai este amuzant.

— Nu, spun eu. Știu că nu mai este amuzant. Vezi, nici eu nu râd. Nu mai e chiar așa distractiv când te afli de partea cealaltă, nu? Dar n-ai avut de unde să știi asta… până acum, cel puțin. N-ai jucat niciodată *Supraviețuirea,* nu-i așa, la Trevs? Cumva te-ai fofilat și de la asta.

Îl văd cum se încruntă.

— Știi, Johnno, spune pe un ton degajat, amabil. Discursul ăla… și acum asta – cred că ai tras cam mult la măsea. Serios, prietene…

— Nu sunt prietenul tău, îl reped eu. Cred că ai ghicit și singur de ce.

În timpul discursului am vrut să par mai amețit decât în realitate. De fapt, nu sunt chiar atât de beat. În plus, cocaina mi-a ascuțit simțurile. Acum am creierul foarte limpede, ca și cum cineva mi l-ar fi luminat cu un reflector mare, strălucitor. Mi s-au lămurit o grămadă de chestii, au căpătat sens.

Asta a fost ultima oară când m-am lăsat luat de prost.

— Am fost amicul tău până pe la ora 2 în după-amiaza asta, îi spun. Dar, gata, adio!

— Despre ce vorbești? întreabă Will, începând să-și piardă siguranța de sine.

Mda, mă gândesc. Ai toate motivele să-ți fie frică.

L-am văzut cum mă privea în timpul discursului, întrebându-se ce dracu' fac. Întrebându-se ce urmează să spun, dacă am de gând să-l dau de gol în fața invitaților săi. Sper că a făcut pe el. Mi-ar fi plăcut să merg până la capăt cu discursul, să dau totul pe goarnă. Dar mi-a fost teamă. Așa cum mi-a fost teamă în toți anii ăia – când ar fi trebuit să merg *și eu* la profesori, să-l susțin pe puștiul care ne turnase. Să le spun exact ce făcuserăm. N-ar mai fi putut să ne ignore dacă am fi fost doi, nu?

Numai că n-am fost atunci în stare, și nici în timpul discursului. Pentru că sunt un laș nenorocit.

Dar am să-mi scot acum pârleala.

— Am purtat o mică și interesantă discuție cu Piers mai devreme, spun eu. Foarte *educativă.*

Îl văd cum înghite în sec.

— Ascultă, zice el pe un ton foarte prevăzător, rațional, ca de la bărbat la bărbat… ceea ce mă înfurie și mai mult. Nu știu ce ți-a spus Piers, dar…

— Mi-ai tras țeapă, ticălosule! îi strig eu. Piers nu mi-a spus prea multe. Dar mi-am dat seama și singur. Da, eu. Prostovanul de Johnno, trebuia să te străduiești mai tare. N-ai vrut să mă știi acolo, nu? Eram o bătaie de cap prea mare. Ți-aș fi reamintit de cel care ai fost odinioară. De ce ai făcut.

Will se strâmbă.

— Johnno, amice, eu…

— Tu și cu mine, continui eu. Înțelegi, trebuia să fim mereu împreună, să ne sprijinim unul pe celălalt. Noi împotriva lumii, așa spuneai. Mai ales după ce am făcut, după câte știam despre unul despre celălalt. Eu trebuia să-ți țin spatele și tu pe-al meu. Așa am crezut că stau lucrurile.

— Și așa stau, Johnno. Ești cavalerul meu de onoare…

— Pot să-ți spun ceva? întreb eu. Afacerea cu whisky?

— O, da, spune Will repede, nerăbdător. Hellraiser! precizează el, căci de data asta și-a amintit numele. Uite, poftim! Te descurci de minune. Nu e cazul să ai resentimente…

— Nu, i-o tai eu din nou. Vezi tu, nu există.

— Ce vrei să spui? Doar ne-ai adus sticlele alea…

— Sunt făcături, ridic eu din umeri, deși nu mă poate vedea. E un *single malt* luat de la supermarket, pe care l-am turnat în alte sticle. L-am rugat pe prietenul meu Alan să-mi facă etichetele.

— Johnno, ce…

— Adică la început chiar am vrut să produc așa ceva. Asta e tragedia. De aceea l-am și rugat pe Alan să schițeze conceptul, să văd cum ar arăta. Dar știi ce greu este în zilele noastre să lansezi o marcă nouă de whisky? Dacă nu ești cumva David Beckham? Sau dacă nu ai părinți bogați care să te finanțeze ori relații cu oameni importanți? Eu n-am nimic din toate astea. N-am avut niciodată. Toți ceilalți băieți de la Trevs cunosc situația. Știu că unii îmi ziceau haimana pe la spate. Dar am crezut că legătura dintre *noi* e trainică.

Will se târăște pe jos, încercând să se ridice. N-am de gând să-l ajut.

— Johnno, amice, Iisuse…

— Așa, oh, și n-am părăsit refugiul din sălbăticie ca să devin producător de whisky. Cât de penibil? Ai puțină răbdare… Am fost dat afară pentru că m-au prins drogat în timpul serviciului. Ca un adolescent. Am avut un grăsan la un te-am building – i-am dat prea repede drumul când cobora în rapel și și-a rupt glezna. Dar știi de ce eram drogat?

— De ce? întreabă circumspect.

— Pentru că trebuie să fumez ca să fac față situației. Pentru că este singurul lucru care mă ajută să uit. Vezi tu, simt că viața mea s-a oprit în loc în acel moment, cu ani în urmă. Ca și cum… ca și cum… de atunci, nu mi s-a mai întâmplat nimic bun. Singurul lucru pozitiv în toți acești ani, după ce am absolvit Trevs, a fost ocazia să apar în emisiunea aia TV – și tu mi-ai spulberat-o.

Fac o pauză, trag adânc aer în piept, mă pregătesc să spun ceea ce am reușit în sfârșit să înțeleg, după aproape 20 de ani.

— Dar pentru tine e altfel, nu-i așa? Nu pari afectat de trecut. Tu continui să profiți de ceea ce ți se oferă. Și întotdeauna scapi basma curată.

HANNAH

Invitată

Cei patru cavaleri năvălesc din nou în marchiză. Peter Ramsay alunecă în genunchi pe parchet și e cât pe ce să dărâme masa pe care tronează magnificul tort de nuntă, îl văd pe Duncan cum sare în spinarea lui Angus, strângându-l puternic de gât, până se învinețește la față. Angus se clatină, râzând, pe de o parte, și, pe de alta, gâfâind după aer. Apoi Femi le sare amândurora în spate și se prăbușesc, formând o grămadă de membre încurcate. I-a luat rău de tot valul, sunt foarte entuziasmați, presupun, de renghiul pe care i l-au jucat lui Will, când l-au luat pe sus din marchiză.

— Spre bar, băieți! urlă Duncan, sărind în picioare. E timpul să stârnim iadul!

Sunt urmați de ceilalți invitați, care văd în asta un îndemn, râzând și pălăvrăgind cu toții. Eu rămân pe scaunul meu. Majoritatea par încântați, băgați în priză de discurs și de spectacolul care i-a urmat. Dar nu pot spune aceleași lucru despre mine – cu toate că Will zâmbea, situația ascundea ceva tulburător: felul în care l-au legat la ochi, apoi de mâini și de picioare. Mă uit la masa principală și văd că a rămas aproape goală, nu mai e decât Jules, care stă nemișcată, aparent pierdută în gânduri.

Deodată, dinspre cortul care găzduiește barul, se aude un zgomot. Voci ridicate.

— Hopa… ușurel!

— Care dracu-i problema ta, frate?

— Iisuse, calmează-te…

Și apoi, inconfundabilă, vocea soțului meu. O, Doamne! Mă ridic și mă îndrept grăbită spre bar. Înăuntru e o grămadă de lume, care privește avidă, ca niște copii la locul de joacă. Îmi fac loc printre ei, încercând să ajung în față cât mai repede

cu putință.

Charlie stă ghemuit pe podea. Apoi îmi dau seama că ține pumnul ridicat și că stă aproape călare pe un bărbat: Duncan.

— Mai zi asta o dată! spune Charlie.

Pentru o secundă, nu pot decât să mă holbez la el: soțul meu – profesor de geografie, tată a doi copii, un bărbat atât de blând, de obicei. Nu i-am mai văzut această latură de foarte mult timp. Atunci, îmi dau seama că trebuie să acționez.

— Charlie! spun, înaintând grăbită.

Se întoarce și, preț de o clipă, nu face altceva decât să clipească uitându-se spre mine, ca și cum abia mă recunoaște. E roșu la față și tremură. Simt mirosul de băutură din respirația lui.

— Charlie, ce naiba faci?

Pare să-și revină în fire. Și, slavă Domnului, se ridică fără să protesteze. Duncan își îndreaptă cămașa, bombănind. Charlie mă urmează și, în timp ce mulțimea se desparte pentru a ne face loc să trecem, simt privirile invitaților tăcuți. Acum, când cea mai mare spaimă a mea s-a împlinit, sunt, pur și simplu, oripilată.

— Ce dracu' a fost asta? îl întreb când ne întoarcem în cortul principal, așezându-ne la cea mai apropiată masă. Charlie, ce te-a apucat?

— M-am săturat, spune el.

În mod clar, nu poate articula clar cuvintele și îmi dau seama cât de mult a băut după expresia înverșunată a gurii sale.

— Trăncănea iar despre petrecerea burlacilor și m-am săturat.

— Charlie, îl strig eu. Ce s-a *întâmplat* la petrecerea burlacilor?

Oftează lung și își acoperă fața cu mâinile.

— Spune-mi, îl îndemn. Cât de rău poate fi? Serios?

Charlie are umerii căzuți. Brusc, pare resemnat, pare că vrea să-mi povestească. Respiră adânc. Apoi face o pauză lungă. Și, în sfârșit, începe să vorbească.

— Din Stockholm, drumul cu feribotul până pe insula aia din arhipelag, unde am campat, a durat vreo două ore. A fost foarte… știi tu, ca-ntre băieți, să montăm corturile, să aprindem focul. Cineva a adus niște carne și am fript-o pe jar. Nu cunoșteam pe nimeni în afară de Will, dar și ceilalți păreau destul de OK.

Apoi îmi povestește totul, băutura i-a dezlegat limba.

Ceilalți fuseseră colegi la Trevellyan's, așa că au rememorat multe amintiri plictisitoare; Charlie a stat pur și simplu acolo, încercând să pară interesat. Evident, nu voia să bea prea mult, așa că l-au luat la mișto. Apoi unul dintre ei, Pete – crede Charlie –, adusese niște ciuperci halucinogene.

— Ai mâncat ciuperci, Charlie? Ciuperci *halucinogene*? zic și aproape că mă pufnește râsul.

Nu pare ceva ce ar face soțul meu, mereu rațional și atent la pericole. Dintre noi doi, eu sunt cea aventuroasă, cea care a încercat de câteva ori marea cu degetul în adolescență, în cluburile din Manchester.

Charlie se strâmbă.

— Mda, ei bine, am făcut-o cu toții. Când ești într-o gașcă cu tipi din ăștia… nu prea ai cum să refuzi, nu? Și cum n-am învățat la școala lor grozavă, eu eram deja ciudatul care făcea notă discordantă.

Dar ai 34 de ani, aș vrea să-i spun. Ce i-ai zice lui Ben dacă prietenii lui l-ar pune să facă ceva ce nu ar vrea? Apoi îmi amintesc de seara de ieri, când am dat peste cap paharul acela cu băutură, în timp ce ei scandau în jurul meu. Chiar dacă n-am vrut s-o fac, n-am avut încotro.

— Așa, deci. Ai luat ciuperci halucinogene?

Soțul meu, director adjunct și adept al unei politici de toleranță zero față de droguri în școală.

— O, Doamne, spun, iar de data asta nu reușesc să-mi înăbuș hohotele de râs. Imaginează-ți ce-ar spune cei din Asociația Părinților și Profesorilor despre povestea asta!

Apoi Charlie îmi povestește cum s-au urcat cu toții în canoe și au mers pe o altă insulă. Au sărit în apă, dezbrăcați. L-au provocat pe Charlie să înoate până la o a treia insulă, mai mică – au fost multe provocări de soiul ăsta –, iar când s-a întors, dispăruseră cu toții. Îl lăsaseră acolo, fără canoe.

— Nu aveam haine. O fi fost primăvară, dar eram la Cercul Polar, Han, la naiba! Noaptea crăpau pietrele de frig. Au trecut patru ore până s-au întors, în sfârșit, după mine. Deja nu mai simțeam efectul ciupercilor. Era foarte frig. Credeam că am să fac hipotermie… Credeam că am să mor. Și când m-au găsit…

— Ce?

— Plângeam. Stăteam întins pe pământ și plângeam ca un copil.

Pare suficient de îngrozit încât să plângă și acum și mi se frânge inima pentru el. Vreau să-l îmbrățișez, așa cum aș face cu Ben – dar nu știu cum va reacționa. Știam că bărbații fac tot felul de prostii la petrecerile burlacilor, dar asta mi s-a părut cu țintă, ca și cum l-ar fi vizat special pe Charlie. E aiurea, nu?

— E… oribil, spun eu. Seamănă a *bullying,* Charlie. De fapt, chiar este *bullying.*

Charlie are o privire fixă, pierdută. Nu reușesc s-o descifrez. Ce arogantă am fost când am presupus că-mi cunosc soțul ca pe propriul buzunar! Suntem împreună de ani buni. Dar au trecut mai puțin de 24 de ore în acest loc ciudat, pentru ca presupunerea mea să se destrame ca o iluzie. Am presimțit asta din momentul în care am traversat marea, să ajungem aici. Mi s-a părut că Charlie s-a înstrăinat tot mai mult de mine. Petrecerea burlacilor este încă o confirmare a acestui fapt: descoperirea acelei experiențe îngrozitoare, pe care până acum mi-a ascuns-o, îmi imaginez că s-ar putea să-l fi schimbat în mod esențial, dar invizibil. Adevărul este că nu cred că Charlie este el însuși în acest moment: sau, cel puțin, nu mai este cel

pe care îl știu eu. Locul ăsta i-a făcut ceva… ne-a făcut ceva.

— A fost doar ideea *lui,* spune Charlie. Sunt convins.

— A cui? A lui Duncan?

— Nu. El este un idiot. Un executant. A lui Will. El este capul răutăților. Se vede asta. Și a lui Johnno. Ceilalți au acționat după instrucțiuni.

Nu-mi închipui cum i-ar fi putut determina Will pe ceilalți să facă asta. În orice caz, de regulă, burlacii sunt cei care trag sforile, nu mirele. Da, pe *Johnno* pot să mi-l imaginez fără probleme în rol de sforar, mai ales după ultima fază pe care a făcut-o. Are un aer ușor nebunesc. Nu e neapărat rău intenționat, dar pare să împingă lucrurile prea departe, fără să vrea. Și pe Duncan, fără discuție. Dar nu pe Will. Cred că Charlie vrea să-i pună vina în cârcă pentru că nu-l suportă.

— Nu mă crezi, nu-i așa? mă întreabă Charlie, înnegurat. Nu crezi că a fost Will.

— Păi… spun eu. Ca să fiu sinceră, nu prea. Pentru că…

— Pentru că ai vrea să ți-o pui cu el? mârâie el. Da, crezi că n-am remarcat? Am văzut cum te uitai aseară la el, Hannah. Până și felul în care îi pronunți numele, zice el și își pițigăie oribil vocea: *Vai, Will, povestește-mi despre faza cu degerăturile, vai, ce mascul ești…*

Cruzimea din tonul lui este atât de surprinzătoare, că mă îndepărtez de el. A trecut atât de mult timp de când s-a îmbătat ultima oară, încât am uitat cât de radical se poate transforma. Dar, totodată, e și o reacție la spusele lui care dețin un sâmbure de adevăr. Amintirea felului în care discutam cu Will îmi strânește un fior de vinovăție. Dar care se transformă repede în furie.

— Charlie, rostesc printre dinți, cum… cum *îndrăznești* să-mi vorbești așa? Îți dai seama cât de tare m-ai jignit? Doar pentru că el a făcut efortul să mă simt bine-venită… ceea ce nu se poate spune despre *tine…*

Și atunci îmi amintesc de flirtul din seara trecută cu Jules. De felul cum s-a furișat în dormitor târziu, în noapte, după ce,

în mod categoric, nu mai stătuse la băut cu băieții.

— De fapt, spun eu, ridicând vocea, ar trebui să fii ultimul care deschide gura. Toată șarada aia oribilă de aseară cu Jules! Se poartă mereu de parcă te are la degetul mic… și tu îi cânți în strună. Ai idee cum mă faci să mă simt? zic, dar vocea îmi cedează. Ai idee?

Sunt prinsă între furie și lacrimi, iar presiunea singurătății de peste zi își spune cuvântul.

Charlie pare să regrete. Deschide gura și vrea să vorbească, dar eu clatin din cap.

— Ai făcut sex cu ea, nu-i așa?

Înainte, nu voiam să știu. Dar acum simt că am curajul să-l întreb.

Urmează o pauză lungă. Charlie își ia capul în mâini.

— O dată, spune printre degete, cu vocea înăbușită. Dar… cu veacuri în urmă, sincer…

— Când? Când s-a întâmplat? Când erați adolescenți?

Ridică capul. Deschide gura, ca și cum ar vrea să vorbească, apoi o închide din nou. Expresia lui. O, Doamne! *Nu* s-a întâmplat în adolescență. Mă simt de parcă aș fi primit un pumn în stomac. Dar trebuie să aflu.

— Mai târziu? întreb.

Oftează, apoi dă din cap.

Simt că mi s-a blocat gâtul și e un chin să rostesc cuvintele.

— S-a întâmplat… s-a întâmplat în timp ce eram împreună?

Charlie se ghemuiește, își acoperă din nou fața cu mâinile. Scoate un suspin lung, slab.

— Han… îmi pare foarte rău. N-a însemnat nimic, sincer. A fost o prostie. Erai… s-a întâmplat, mă rog, s-a întâmplat într-un moment în care nu mai tăcuserăm sex de mult. Era…

— După ce l-am născut pe Ben.

Simt că mi se face greață. Deodată, sunt cât se poate de

convinsă. El nu spune nimic și asta e confirmarea de care am nevoie.

În cele din urmă, vorbește:

— Știi… treceam printr-o perioadă dificilă. Tu erai, în fine… erai deprimată tot timpul și eu nu știam ce să fac, cum să fiu de ajutor…

— Adică atunci când am avut depresia postnatală? Când așteptam să mi se vindece copcile? Iisuse Hristoase, Charlie…

— Îmi pare foarte rău.

I-a dispărut toată revolta. Aproape că aș zice că este complet treaz.

— Îmi pare foarte rău, Han. Jules tocmai se despărțise de iubitul ei de la acea vreme – am ieșit după serviciu la un pahar… eu am băut prea mult… După aceea am căzut amândoi de acord că a fost o idee îngrozitoare, că nu se va mai repeta niciodată. *N-a însemnat nimic.* Adică abia dacă îmi mai amintesc ceva. Han… uită-te la mine!

Nu pot să-l privesc. Nu vreau să-l privesc.

Situația este atât de cumplită, încât aproape că nu pot gândi limpede. Sunt în stare de șoc, ca și cum durerea nu m-ar fi cuprins încă pe deplin. Iar flirturile alea, toată acea apropiere fizică, le văd acum într-o cu totul altă lumină, una îngrozitoare. Mă gândesc la momentele în care Jules m-a exclus cu bună știință – ca să-l aibă pe Charlie pentru ea.

Nenorocita!

— Deci între timp, spun eu, când îmi ziceai că nu sunteți decât prieteni, că un flirt, două nu înseamnă nimic, că este ca o soră pentru tine… toate astea au fost niște gogoși, nu? Habar n-am ce-ați făcut voi doi aseară. Nu vreau să știu. Dar cum *îndrăznești*?

— Han…

Întinde mâna, îmi atinge încheietura, șovăielnic.

— Nu… nu pune mâna pe mine, spun și îmi smucesc brațul, apoi mă ridic. Ești într-un hal fără hal! O rușine.

Indiferent ce ți-au făcut la petrecerea burlacilor, n-ai nicio scuză pentru comportamentul tău de acum. Mda, poate a fost îngrozitor ce-ai pățit. Dar nu te-au făcut să suferi pe termen lung, nu-i așa? Pentru numele lui Dumnezeu, ești om în toată firea… ești tată!

Cât pe ce să adaug și „soț”, dar nu sunt în stare.

— Ai responsabilități, continui eu. Și… știi ceva? M-am săturat să-ți port de grijă. Nu-mi mai pasă. Poți să-ți rezolvi și singur nenorocitele de probleme.

După care îi întorc spatele și plec hotărâtă.

JOHNNO

Cavaler de onoare

— Johnno, spune Will, râzând ușor.

Pereții peșterii întorc ecoul râsului într-un mod grotesc.

— Chiar nu știu despre ce vorbești, adaugă el. Toate discuțiile despre trecut. Nu-ți fac bine. Trebuie să treci peste asta.

Da, mă gândesc eu, doar că nu pot. Ca și cum o parte din mine ar fi rămas blocată în trecut. Oricât am încercat să uit, lucrurile nocive au rămas mereu în sufletul meu. Simt că, de atunci, nu s-a întâmplat nimic în viața mea, nimic important, în orice caz. Și mă întreb cum de a reușit Will să-și continue viața, fără să arunce măcar o privire înapoi.

— Au zis că a fost un accident tragic, spun eu. Dar nu-i așa. A fost mâna noastră, Will. A fost doar vina noastră.

* * *

— Am făcut curat în dormitor, a spus Singuraticul după ce ne-am întors de la antrenamentul de rugby.

Eu îl pusesem să facă, mereu îi dădeam o grămadă de sarcini.

— Dar am găsit astea, a adăugat el.

Le ținea în mână de parcă se temea să nu-l frigă: un teanc de lucrări pentru examenul de admitere.

S-a uitat la Will. După expresia Singuraticului, ai fi zis că a murit cineva. Și presupun că, pentru el, murise cineva: eroul lui.

— Pune-le la loc, a spus Will foarte calm.

— N-ar fi trebuit să le iei, a zis Singuraticul, ceea ce, îmi închipui, a presupus destul de mult curaj din partea lui, ținând cont de faptul că eram amândoi de două ori mai înalți ca el.

Era un puști curajos și cumsecade, dacă mă gândesc bine. Ceea ce încerc să nu fac.

A scuturat din cap:

— Ăsta e… e furt.

După ce Singuraticul a ieșit din cameră, Will s-a întors spre mine.

— Ești cel mai mare idiot din lume, a spus. De ce l-ai pus să facă curat când știai că sunt alea acolo?

El era cel care le furase, nu eu. Deși sunt convins acum că ar fi pus totul în cârca mea, ca să scape.

Îmi amintesc zâmbetul lui, mai degrabă un rânjet.

— Știi ceva? a zis. Cred că în seara asta vom juca *Supraviețuirea.*

* * *

— N-ai suportat, îi reproșez lui Will. Pentru că știai că, dacă se află, vei fi exmatriculat. Și reputația ta de rahat a fost mai importantă pentru tine. Dintotdeauna. Faci… faci numai ce vrei tu. Și celorlalți le-o tragi dacă-ți stau în cale. Chiar și mie.

— Johnno, spune Will pe tonul lui calm, rațional. Ai băut prea mult. Vorbește gura fără tine. Dacă ar fi fost vina noastră, n-am fi scăpat basma curată. Nu-i așa?

* * *

A fost nevoie doar de noi doi. Erau patru băieți în dormitorul Singuraticului în acea seară – doi se îmbolnăviseră și erau la dispensar. Asta ne-a ajutat. Mi s-a părut că unul dintre ei s-a întors în pat când am intrat, dar ne-am mișcat rapid. Mă simțeam ca un asasin – și era genial sentimentul. Distractiv. Nu prea gândeam. Doar adrenalina pură, care pompa în mine. L-am băgat o jambieră de rugby în gură, în timp ce Will l-a legat la ochi, așa că zgomotele pe care le scotea erau înăbușite și slabe. L-am cărat cu ușurință: nu cântărea cine știe ce.

A opus ceva rezistență. Și n-a făcut pe el, ca alți băieți înaintea lui. După cum am spus, era un puști destul de curajos.

Credeam că vom merge în pădure. Dar Will mi-a făcut semn către stânci. M-am uitat la el, fără să pricep. Pentru o clipă, una oribilă, am crezut că vrea să-l aruncăm de pe stânci.

— Poteca dintre stânci, mi-a șoptit el.

— Îhî, OK.

Mi s-a luat o piatră de pe inimă. A durat o veșnicie să urcăm pe acea potecă, calcarul se sfărâma la fiecare pas, tălpile ne alunecau și nu puteam să ne ținem de balustrada prinsă în stâncă, fiindcă aveam mâinile ocupate. Puștiul încetase să se mai zbată. Încremenise. Țin minte că m-am speriat să nu cumva să se sufoce, așa că am vrut să-i scot călușul, dar Will mi-a interzis, făcându-mi semn din cap.

— Poate respira pe nas, a spus.

Cred că în acel moment am început să am regrete. Mi-am zis însă că era o tâmpenie: trecuserăm cu toții prin asta, nu? Și am mers mai departe.

Am ajuns în cele din urmă pe plajă, pe nisipul ud. Nu reușeam să-mi imaginez cum îi vom îngreuna sarcina. Odată ce și-ar fi scos legătura de la ochi, i-ar fi fost clar unde se află, chiar și fără ochelari. Nu era departe de școală și oricine putea să se cațăre pe poteca dintre stânci – un băiat mai mic, cu atât mai mult. Băieții coborau tot timpul pe plajă. Dar m-am gândit: poate că Will voia să-i ușureze situația, ținând cont că puștiul făcea atâtea pentru noi – ne spăla ghetele, ne făcea curat în dormitor și așa mai departe. Mi se părea corect.

* * *

— Știi ceva, Will? îl întreb eu.

De undeva, din străfunduri, oftez, oftez de durere. Cred că-mi vine să plâng.

— Ar fi *trebuit* să plătim pentru ceea ce am făcut.

* * *

Îmi amintesc cum Will a arătat cu degetul spre capătul de

jos al cărării dintre stânci. Atunci, a scos niște șireturi. Nimic sofisticat, doar niște șireturi de la o pereche de ghete de rugby.

— Să-l legăm, a spus.

A fost ușor până la urmă. Will m-a pus să-l leg de balustrada din partea de jos a potecii – mă pricepeam binișor la noduri și la chestii din astea. *Atunci* am priceput. Partea asta ar fi îngreunat puțin lucrurile. Ar fi trebuit să se dezlege mai întâi, ca să scape de acolo, asta era partea care i-ar fi luat cel mai mult timp.

Și apoi am plecat și l-am lăsat acolo.

* * *

— Pentru *Dumnezeu,* Johnno! strigă Will. Doar i-ai auzit ce-au spus atunci. A fost un accident regretabil.

— Știi că nu-i adevărat.

— Ba da! Ăsta este adevărul. Nu există altul.

* * *

Țin minte că m-am trezit a doua zi și am privit marea de pe fereastra dormitorului nostru. Și atunci am realizat. Nu-mi venea să cred cât de proști fuseserăm. Venise fluxul.

— Will, am spus, Will… nu cred că a reușit să se dezlege. Fluxul… nu cred. O, Doamne, s-ar putea să fi…

Am crezut că o să vomit.

— Gura, Johnno! mi-a strigat Will. Nu s-a întâmplat nimic, OK? În primul rând, asta trebuie să rămână între noi, altfel dăm de dracu', pricepi, sper!

Nu-mi venea să cred că se întâmplă asta Aș fi vrut să mă culc, și, când mă trezesc, toate astea să dispară. Mi se părea ireal, al naibii de cumplit! Totul din cauza unor amărâte de teze furate.

— OK, a spus Will. Ești de acord? Noi dormeam. Nu știm nimic.

Își luase foarte repede măsuri de precauție. Eu nici măcar nu mă gândisem să spun cuiva. Dar presupuneam că asta urma

să facem. Asta era decizia corectă, nu? Așa ceva nu putea fi ținut secret.

Dar nu aveam de gând să mă cert cu el. Chipul lui mă îngrozea. Ochii i se schimbaseră – ca și cum nu ar mai fi avut lumină în ei. Am dat din cap, încet. Nu m-am gândit atunci ce însemna asta, cum va ajunge să mă distrugă.

— Spune-o cu voce tare, mi-a cerut Will.

— Da, am îngăimat.

Murise. Nu reușise să se elibereze. A fost un Accident Tragic. Asta ni s-a spus o săptămână mai târziu în amfiteatru, după ce a fost găsit de omul de serviciu al școlii, adus de valuri ceva mai departe pe plajă. Presupun că, până la urmă, legăturile au cedat, dar nu la timp ca să scape. În orice caz, ar fi trebuit să-i rămână urme. Șeful poliției locale era prieten cu tatăl lui Will. Stăteau adesea la băutură în biroul tatălui lui Will. Cred că asta a fost de ajutor.

— Îi țin minte pe părinții lui, îi spun lui Will. Când au venit la școală, după asta. Mama lui arăta de parcă și-ar fi dorit și ea să moară. Am văzut-o din dormitorul de la etaj, când a coborât din mașină. S-a uitat în sus și a trebuit să mă ascund, tremurând.

Mă ghemuiesc, ca să fiu la același nivel cu Will. Îl apuc de umeri, strâns, îl oblig să se uite în ochii mei.

— Noi l-am omorât, Will. Noi l-am omorât pe băiatul ăla.

Se zbate ca să scape din strânsoarea mea, dând orbește din brațe. Mă zgârie cu unghiile pe gât, sub guler. Mă ustură. Îl izbesc de stânci cu o singură mână.

— Johnno, spune Will, respirând greu. Trebuie să-ți bagi mințile în cap. Mai taci *dracului* din gură!

Și atunci mi-am dat seama că l-am scos din sărite. El rareori drăcuie. Nu dă bine pentru imaginea lui de băiat de aur, presupun.

— Știai? îl întreb. Știai, nu-i așa?

— Ce să știu? Habar n-am despre ce vorbești. Pentru

numele lui Dumnezeu, Johnno… dezleagă-mă! Ai sărit calul.

— Știai că va veni fluxul?

— Habar n-am despre ce vorbești. Johnno, nu are nicio logică ce spui. Mi-am dat seama aseară, amice, și în timpul discursului. Ai băut prea mult. Ai o problemă cumva? Ascultă-mă! Sunt prietenul tău. Există modalități de a fi ajutat. Te pot ajuta eu. Dar termină cu delirul ăsta.

Îmi dau la o parte părul din ochi. Deși e frig, simt transpirația pe degete.

— Am *fost* un mare idiot. Știu că mereu am fost cel prost. N-o spun ca pe o scuză. L-am legat cu mâna mea, desigur, la îndemnul tău. Dar am uitat de flux. Nu mi-am amintit decât dimineață, când era prea târziu.

— Johnno, șoptește Will, ca și cum s-ar teme să nu vină cineva.

Dar asta mă face să vorbesc și mai tare.

— În tot timpul ăsta, continui eu. În tot timpul ăsta, mi-am pus o întrebare. Și ți-am acordat prezumția de nevinovăție. M-am gândit: mda, poate că Will a fost uneori un ticălos de om la școală, dar, pe de altă parte, toți am fost. N-aveam încotro dacă voiam să supraviețuim în locul ăla.

A făcut din noi niște animale.

Mă gândesc la acel puști ca la un exemplu de ce-ai fi putut păți dacă nu erai un animal – dacă erai prea bun, prea sincer, dacă nu jucai după reguli.

— Dar, mă gândeam eu, „Will nu este un om *rău.* N-ar omorî pe nimeni. Nici măcar pe copilul care a furat lucrările pentru examen. Chiar dacă risca astfel să fie exmatriculat”.

— Nu l-am omorât eu, se apără Will. Nu l-a omorât nimeni. L-a omorât apa. L-a omorât acel joc, să zicem. Dar nu *noi.* Nu e vina noastră că n-a scăpat.

— Mda, spun eu. Mda, asta mi-am zis și eu în toți acești ani. Am repetat povestea creată de tine. A fost din cauza jocului. Dar noi *eram* jocul. Credea că suntem prietenii lui.

Avea încredere în noi.

— Johnno! strigă acum furios și se apleacă în față. Bagă-ți *dracului* mințile-n cap! N-am să te las să-mi distrugi existența. Doar pentru că ai regrete legate de trecut, doar pentru că viața ta e de căcat și nu ai nimic de pierdut. Un puști ca el… n-ar fi supraviețuit oricum în lumea reală. Era un sfrijit. Dacă n-am fi fost noi, oricum nu se alegea nimic de el.

* * *

Din cauza acestui deces, trimestrul s-a încheiat mai devreme. Toată lumea și-a îndreptat atenția către vacanța de vară și pușt iul a fost uitat, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Presupun că, de altfel, pentru restul școlii, aproape că nici n-a existat: un boboc, o nonentitate.

Numai că cineva ne-a turnat. Fuseserăm surprinși de un elev. Am fost mereu convins că era prietenul Singuraticului, băiatul ăla gras. A spus că ne-a văzut când am intrat în dormitor, când l-am legat pe Singuraticul. N-a stârnit mare vâlvă. Doar director era tatăl lui Will. Un căcat cu ochi, în majoritatea timpului – unul mai mare chiar și decât Will. Dar la faza asta ne-a ținut spatele.

Iar eu și Will ne-am ținut spatele unul celuilalt.

* * *

În toți acești ani am rămas uniți – legați de amintiri, de rahatul sinistru prin care trecuserăm, de lucrurile pe care le făcuserăm. Credeam că și el simte la fel, că aveam nevoie unul de celălalt. Dar faza cu show-ul TV arată că, în tot timpul ăsta, a vrut să pună punct prieteniei noastre. Eram o amenințare prea mare pentru el. Voia să scape de mine. Nu e de mirare că a dat din colț în colț când i-am spus că vreau să fiu cavalerul lui de onoare.

— Johnno, spune Will. Gândește-te la taică-meu! Doar îl cunoști. De-asta am ținut cu disperare să fac rost de notele alea. N-aveam *încotro*. Iar dacă ar fi aflat adevărul, cum am dosit lucrările alea… m-ar fi omorât. Așa că am vrut să-l bag în sperieți pe pușt iul ăla…

— Să nu îndrăznești! Să nu începi să-ți plângi de milă. Știi de câte favoruri ai avut parte? Datorită felului în care arăți, a modului în care îi prosteşti pe oameni că eşti un tip grozav?

M-a înfuriat și mai tare toată autocompătimirea asta a lui.

— Am să le spun, îl amenințe eu. Nu mai suport! Am să le spun tuturor…

— N-ai tupeul ăsta! spune Will, cu vocea schimbată, gravă și aspră. Ai să ne distrugi viețile. Și viața ta.

— Ha! fac eu. Eu mi-am distrus deja viața. Mă macină încă de dimineață, de când mi-ai zis să-mi țin gura. N-aș fi păstrat secretul dacă n-ai fi fost tu. De când a murit băiatul ăla, n-a trecut o zi să nu mă gândesc la asta, să nu simt că trebuie să spun cuiva. Dar tu? O, nu, pe tine nu te-a afectat câtuși de puțin, nu-i așa? Tu i-ai fi dat bătaie în continuare, ca întotdeauna. Fără niciun fel de consecințe. Ei bine, știi ceva? Cred că a sosit vremea să existe niște urmări. Pentru mine, ar fi o ușurare. Aș face, în sfârșit, ceea ce ar fi trebuit să fac cu ani în urmă.

În momentul ăsta în peșteră răsună un zgomot, o voce de femeie:

— E cineva acolo?

Încremenim amândoi.

— Will?

E organizatoarea nunții.

— Ești cumva acolo? insistă ea și își face apariția de după peretele de stâncă. Ah, bună, Johnno! Will, m-au trimis după tine… mi-au spus ceilalți cavaleri că te-au lăsat aici.

Pare perfect calmă și profesionistă, deși suntem într-o nenorocită de peșteră și unul dintre noi este trântit pe jos, legat de mâini și de picioare.

— A trecut aproape o jumătate de oră, așa că Julia m-a rugat să vin și… mă rog, să te salvez. Se cuvine însă să te previn că nu este… zice ea și pare că încearcă să găsească o formulare potrivită. Nu este prea încântată de povestea asta…

Și trupa se pregătește să cânte.

Așteaptă să-l dezleg pe Will și îl ajut să se ridice, stând cu ochii pe noi ca o profesoară. Apoi ieșim din peșteră în urma ei. Mă întreb dacă a auzit sau a văzut ceva. Sau ce-aș fi făcut dacă nu ne-ar fi întrerupt.

AOIFE

Organizatoarea nunții

În marchiză, petrecerea a luat amploare. Invitații au scurs sticlele de șampanie. Acum, au trecut la licori mai puternice: cocktailuri și shoturi la barul improvizat. I-a îmbătat libertatea nopții.

În toaletele castelului, în timp ce schimb prosoapele, găsesc pe jos și în jurul chiuvetei de ardezie câteva urme de praf alb. Nu mă mir, i-am văzut pe unii invitați ștergându-și nasul pe furiș în timp ce se întorceau în marchiză. S-au comportat frumos toată ziua. Au parcurs distanțe lungi ca să ajungă aici. Au venit aducând daruri. S-au îmbrăcat la patru ace, au rezistat pe parcursul ceremoniei, au ascultat discursurile, și-au luat expresiile cuvenite și au spus lucrurile care trebuie spuse. Dar sunt adulți care au scăpat momentan de responsabilități; sunt ca niște copii rămași singuri, fără părinți. Această parte a zilei le aparține. Chiar în timp ce mirii așteaptă să înceapă primul dans, ei se împing în față, gata să ia cu asalt ringul.

Cu vreo oră și ceva în urmă, cât am tras o fugă până la castel, am auzit la etaj un zgomot bizar. Restul clădirii a fost baricadat, evident, dar nu-ți poți lua niciodată suficiente măsuri de siguranță împotriva unor oameni beți, care caută să obțină ceea ce vor. Am urcat să verific, am deschis ușa de la dormitorul mirelui și miresei, dar nu am dat peste fericiții însurăței, ci peste un alt bărbat și o femeie, lungiți pe pat. Când am intrat, s-au grăbit să se acopere, ea trăgându-și fusta în jos, roșie toată la față, el ascunzându-și erecția cu jobenul. Abia mai târziu, i-am văzut cum s-au întors nevinovați în colțuri diferite ale marchizei. Interesant la acest episod este faptul că mi s-a părut că amândoi purtau verighete. Doar că – și am învățat planul așezării la mese probabil la fel de bine ca Julia – întâmplarea face să știu că soții și soțiile sunt puși să stea fată în față.

Totuși nu le-a păsat de mine: deloc! Panica trăită inițial, în momentul intrării mele peste ei, a fost înlocuită de chicoteli eliberatoare. Sunt conștienți că n-am să-i dau de gol. În plus, n-am fost prea surprinsă. Am văzut multe la viața mea. Acest comportament extrem face parte din joc. În jurul unei nunți circulă mereu tot felul de secrete. Le aud confidențele, remarcile răutăcioase, bârfele. Am auzit chiar și o parte din cuvintele cavalerului de onoare din peșteră.

Asta este problema cu organizarea de nunți. Pot pregăti o zi perfectă, atât timp cât invitații cooperează și respectă anumite limite. Dar, dacă n-o fac, repercusiunile pot dura mai mult de 24 de ore. Nimeni nu poate controla efectele negative pe care le poate avea.

JULES

Mireasa

Trupa a început să cânte. Will – care s-a întors în marchiză cam boțit – mă ia de mână și pășim în ringul de dans. Îmi dau seama că îl strâng atât de tare încât, probabil, îl doare – și îmi zic că ar trebui să slăbesc strânsoarea. Dar sunt supărată pe întreruperea provocată de cavaleri în programul serii și pe farsa lor idioată. Invitații ne înconjoară, chiuind și răcnind. Sunt roșii la față și transpirați, au dinții dezgoliți și ochii larg deschiși. Sunt beți – și încă ceva pe deasupra. Se împing în față, se apleacă și spațiul pare, brusc, prea mic. Sunt atât de aproape, încât le simt mirosul: parfum și apă de colonie, transpirație, o duhoare acră de Guinness și șampanie, miasme corporale și respirație grea de băutură. Le zâmbesc pentru că așa se cuvine. Le zâmbesc atât de mult, că mă apucă o durere surdă în ceafă și maxilarul meu parcă este un elastic prea întins.

Sper că reușesc să creez impresia că mă distrez de minune. Am băut mult, dar alcoolul nu a avut alt efect concret în afară de faptul că m-a făcut mai prudentă, mai nervoasă. De la acel discurs încoace, simt cum neliniștea mea crește. Restul oamenilor par să se simtă foarte bine: au scăpat complet de inhibiții. Pentru ei, discursul catastrofal va rămâne doar o notă de subsol a zilei – o anecdotă amuzantă.

Will și cu mine dansăm într-o direcție, apoi în cealaltă. Mă învârte înainte și înapoi. Invitații aclamă admirativ mișcările noastre modeste. N-am luat lecții de dans, pentru că ar fi fost un snobism de neconceput, dar Will este un dansator înnăscut. Cu excepția a doua momente când calcă pe trena rochiei mele; trebuie s-o smulg de sub tălpile lui înainte să mă împiedic. Este atipic pentru el să fie atât de lipsit de grație. Pare dus cu gândul în altă parte.

— Ce naiba a fost cu povestea aia? îl întreb când mă trage aproape de pieptul lui.

Îi șoptesc ca și cum i-aș murmura dulcegării în ureche.

— Ah, o tâmpenie, spune Will. Băieții sunt băieți. S-au prostit puțin, știi și tu cum e. O restanță de la petrecerea burlacilor, probabil.

Zâmbește, dar nu e zâmbetul lui. A golit două pahare de vin când s-a întors în marchiză: unul după altul. Ridică din umeri:

— Așa înțelege Johnno să glumească, adaugă el.

— Și algele de-aseară au fost, vezi Doamne, tot o glumă, spun eu. Numai că n-a fost amuzantă, la dracu'! Și acum asta? Și discursul ăla… ce-a vrut să spună cu aiurelile alea? De ce-a vorbit despre trecut? Despre un știu ce secrete pe care le ascundeți unul față de celălalt… la ce secrete se referea?

— Of, spune Will, nu știu, Jules. Se prostește și el. Nu înseamnă nimic.

Facem încet o piruetă. Am impresia că zăresc fețe vesele, oameni care bat din palme.

— Dar nu mi *s-a părut* că nu înseamnă nimic, insist eu. Mi s-a părut că înseamnă foarte *mult.* Will, cu ce te are la mână?

— Of, pentru Dumnezeu, Jules, zice el tăios. Ți-am mai spus: nu înseamnă nimic. *Las-o baltă! Te rog!*

Mă holbez la el. Nu atât cuvintele lui mă uimesc, cât felul în care le-a rostit – și modul în care m-a strâns și mai tare de braț. O dovadă mai solidă că ceea ce s-a petrecut înseamnă *ceva* nici că puteam cere.

— Mă doare, mă vait eu, smulgându-mă din strânsoarea lui.

Imediat își cere iertare.

— Jules, ascultă, îmi pare rău, spune, iar vocea lui este complet diferită acum – orice urmă de ostilitate a dispărut imediat. N-am vrut să mă răstesc la tine. Uite, a fost o zi lungă. O zi minunată, firește, dar lungă. Mă ierți?

Și îmi zâmbește, acel zâmbet căruia nu i-am putut rezista din momentul în care l-am zărit prima oară, la muzeul V&A.

Cu toate astea, nu are același efect ca de obicei. Dimpotrivă, viteza schimbării îmi accentuează neliniștea. Ca și cum și-ar fi pus o mască.

— De-acum suntem soț și soție, spun eu. Trebuie să împărtășim lucrurile. Să ne destăinuim unul celuilalt.

Will mă învârte pe sub brațul lui și apoi mă trage din nou spre el. Mulțimea aclamă acest artificiu.

Apoi, când suntem din nou față în față, trage adânc aer în piept.

— Uite, spune el. Lui Johnno i s-a pus pata pe un lucru care pretinde s-a întâmplat demult, când eram copii. Este obsedat de asta. Dar deliriază. Mi-a fost milă de el de-a lungul anilor. Asta a fost greșeala mea. Am simțit nevoia să-l cocoloșesc, pentru că eu am reușit în viață, și el, nu. Acum îl roade invidia: pe tot ce am, pe tot ce avem. Crede că i-am rămas dator.

— Of, pentru Dumnezeu! zic eu. Cu *ce* i-ai putea fi dator? El este cel care se ține scai de tine de atât timp.

Nu-mi răspunde. În schimb, mă trage mai aproape, pe măsură ce ritmul melodiei se accelerează. Mulțimea ovaționează. Dar mi se pare, brusc, foarte îndepărtată.

— După seara asta, gata, îmi șoptește în păr cu fermitate, îl scot din viața mea… din viața noastră. Promit! Am terminat-o cu el! Crede-mă! Rezolv eu problema.

HANNAH

Invitată

Mă tot plimb prin cortul în care este ringul de dans. Primul dans s-a terminat, slavă Domnului, și toți invitații care au stat să se uite la miri cum dansează se împrăștie acum pe ring, aglomerându-l. Nu știu precis ce mă aștept să găsesc aici. Ceva care să-mi distragă atenția de la gândurile care-mi răscolesc mintea. De la Charlie și Jules. Este prea dureros ca să mă gândesc la ei.

Pare că toți invitații s-au înghesuit aici, formând o mulțime încinsă de trupuri. Vocalistul trupei ia microfonul:

— Sunteți gata de dans, fetelor și băieților?

Încep să cânte într-un ritm frenetic – patru viori, o melodie vioaie, cu bătăi din picior. Oamenii se lovesc unii de alții, amețiți, în tentativa nereușită de a dansa în stil propriu pe melodia irlandeză. Îl văd pe Will cum o abordează pe Olivia din mulțime:

— E timpul ca mirele să-și revendice dreptul de a dansa cu domnișoara de onoare!

Dar par bizar de nesincronizați când se îndreaptă spre ringul de dans, ca și cum unul dintre ei s-ar împotrivi. Expresia Oliviei mă pune pe gânduri. Pare captivă. A existat o remarcă în discurs mai devreme. Care m-a pus pe gânduri. Cum era oare? Mi s-a părut ciudat de familiară. Răscolesc în memorie, încercând să mă concentrez.

Muzeul V&A, asta era! Îmi amintesc că mi-a povestit aseară că l-a dus pe Steven acolo, la o petrecere organizată de Jules. Și totul încremenește în jurul meu…

Dar este nebunie curată! Nu se *poate*! N-are nicio logică. E o coincidență bizară, probabil.

— Hei, spune un tip, pe care l-am lovit în trecere. De ce atâta grabă?

— Ah, îi răspund, uitându-mă vag în direcția lui. Scuze. Eram… cu gândul în altă parte.

— Păi, poate vrei să-mi acorzi un dans.

Îmi surâde. Îl privesc cu mai multă atenție. Este destul de atrăgător – înalt, brunet, face gropițe în obraji când zâmbește. Și, până să apuc să spun ceva, mă prinde de mână și mă trage ușor spre el, pe ringul de dans. Nu mă împotrivesc.

— Te-am văzut mai devreme, strigă el, acoperind muzica. În biserică erai singură. Și m-am gândit: *Ar merita* s-o cunosc.

Îmi zâmbește din nou. Ah! Crede că sunt singură. N-a asistat la scena cu Charlie de la bar.

— Luis, spune el, arătând cu degetul spre pieptul lui.

— Hannah.

Poate s-ar cuveni să-i explic că sunt aici cu soțul meu. Dar nu vreau să mă gândesc la Charlie în momentul ăsta. Și, privindu-mă prin ochii lui, grație acestei imagini noi, măgulitoare despre mine – nemaifiind o impostoare prost îmbrăcată, cum credeam, ci o femeie misterioasă, atrăgătoare –, hotărăsc să nu spun nimic. Încep să mă mișc odată cu el, în ritmul muzicii. Îi permit să se apropie puțin, stă cu ochii pe mine. Mă apropii și eu de el, pe nesimțite. Suficient de mult încât să-i simt mirosul de transpirație – dar este un miros de transpirație curată, un miros plăcut. Simt că mi se strânge stomacul. Un mic fior de dorință.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Mai este cineva acolo. Gândul ăsta îi face să se sperie de umbre, să tresară când zăresc siluete întunecate care par să se contureze în beznă, pentru ca apoi să se dovedească doar niște iluzii optice. Se apropie mai mult unul de celălalt, formând un grup compact, de teamă să nu mai dispară încă vreunul dintre ei. Pete lipsește în continuare.

Li se pare că simt o pereche de ochi sfredelitori pironită asupra lor. Par mai neîndemânatici, mai vulnerabili. Se împiedică și cad din cauza denivelărilor solului, a unor smocuri invizibile de iarbă. Se străduiesc să nu se gândească la Pete. Nu-și pot permite: acum trebuie să-și apere spatele. Din când în când, strigă unul la celălalt, doar ca să prindă din nou curaj, vocile lor, ca o lumină în noapte, fiind atipic de grijulii:

— E totul bine acolo, Angus?

— Mda… tu ești bine, Femi?

Îi ajută să meargă mai departe. Îi ajută să uite de frica copleșitoare.

— Iisuse… ce-a fost asta?

Femi lovește aerul cu torța făcând un cerc larg.

Lumina sa dezvăluie o formă verticală, conturându-se palid în umbră, aproape la fel de înaltă ca un om. Apoi câteva similare și altele mai mici.

— E cimitirul, strigă Angus aproape în șoaptă.

Se uită cu toții la crucile celtice, la pietrele năruite: o armată tăcută, sinistră.

— Hristoase! strigă Duncan. Am crezut că e un om.

Pentru o clipă, toți au crezut același lucru: formele rotunde, verticale, subțiri, păreau umane. Nici măcar acum, când se

retrag cu prudență, nu reușesc să scape de senzația că sunt urmăriți, cu reproș parcă, de aceste santinele numeroase.

Pentru o vreme, își continuă drumul într-o nouă direcție.

— Ați auzit? strigă Angus. Cred că ne-am apropiat prea mult de mare.

Se opresc. Undeva, în apropiere, aud nedeslușit cum se lovesc valurile de stânci. Simt că li se cutremură pământul sub picioare.

— OK. Așadar… se gândește Femi. Am lăsat cimitirul în urmă, marea este aici. Deci cred că ar trebui s-o luăm… încolo.

Încep să se îndepărteze de zgomotul valurilor care se sparg.

— Hei… e ceva acolo…

Într-o clipă, încremenesc toți.

— Ce-ai spus, Angus?

— Am spus că e ceva acolo. Uitați-vă!

Întind făcliile. Lumina lor tremură pe pământ. Se așteaptă cu toții să descopere ceva îngrozitor. Sunt surprinși și oarecum ușurați când lumina torțelor se reflectă într-un obiect metalic, strălucitor.

— Asta este… este ce cred eu?

Femi, cel mai curajos dintre ei, înaintează și îl ia în mână. Se întoarce spre ei, protejându-și ochii de lumină, și îl ridică, să îl vadă și ceilalți. Recunosc imediat obiectul; deși metalul este deformat complet, rupt și răsucit. Este diadema de aur.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Cu câteva ore mai devreme

Rătăcesc prin marchiză. Trec printre mese. Iau paharele pe jumătate goale rămase de la alții și le dau peste cap. Vreau să mă îmbăt în ultimul hal.

M-am îndepărtat de Will cât de repede am putut, după ce a pus laba pe mine pentru dansul acela. Mi s-a făcut greață să fiu atât de aproape de el, să-i simt corpul lipit de mine, să mă gândesc la lucrurile pe care le-am făcut cu el… la lucrurile pe care m-a pus să le fac… la secretul nostru oribil. Lui părea că-i face plăcere. La sfârșit, mi-a șoptit la ureche:

— Cascadoria aia nebună de mai devreme… a fost ultima, OK? Gata! Mă auzi? Ajunge!

Nu pare să observe nimeni cum golesc paharele abandonate. Toți sunt destul de beți, în plus, mulți s-au ridicat de la mese și s-au dus pe ringul de dans. N-ai unde să arunci un ac acolo. Oameni de 30 și ceva de ani, mișcându-se lasciv și frecându-se unul de celălalt ca și cum ar dansa într-un club de rahat din anii 2000, pe melodiile lui 50 Cent, și nu într-o marchiză, pe o insulă pustie, în acorduri de vioară.

Pe vremuri, m-ar fi amuzat. Le-aș fi scris prietenilor, comentând în direct spectacolul absolut penibil din fața mea.

Din colțurile marchizei, câțiva chelneri se uită la invitați cu o privire superficială. Sunt de vârsta mea, chiar și mai tineri. Ne disprețuiesc pe toți, este cât se poate de evident. Și nu mă mir. Și eu simt că-i urăsc. Mai ales pe bărbați. În seara asta, câțiva, Will și așa-zișii prieteni ai lui Jules, m-au pipăit pe umeri, pe șolduri, pe fund. Au pus laba pe mine, m-au mângâiat, m-au strâns, m-au pișcat, ca și cum aș fi fost o bucată de carne. M-am săturat!

Ultima oară când s-a întâmplat, m-am întors și i-am aruncat

tipului ăluia o privire atât de înveninată, că s-a tras efectiv înapoi, căscând prosteşte ochii şi ridicând mâinile – complet nevinovat, vezi Doamne! Dacă se mai întâmplă o dată, cred că am s-o iau razna.

Continui să beau. Am un gust oribil în gură: acru şi stătut. Am să beau până n-o să-mi mai pese de chestiile astea. Până n-o să mai am deloc gust şi sentimente.

Şi atunci, verişoara mea Beth mă înhaţă şi mă târăşte spre ringul de dans. În afara momentelor de mai devreme, n-am mai văzut-o pe Beth de anul trecut, de la ziua mătuşii mele. Poartă o tonă de machiaj, dar dincolo de el se vede că este încă o copilă, cu faţa rotundă şi delicată, cu ochii largi. Îmi vine să-i spun să-şi şteargă rujul şi rimelul, să rămână cât mai mult cu putinţă în spaţiul sigur al copilăriei.

Pe ringul de dans, înconjurată de toate acele trupuri care se mişcă şi se împing, încăperea începe să se învârtă cu mine. Ca şi cum toate chestiile pe care le-am băut mi s-au urcat brusc la cap. Şi atunci mă împiedic – poate de piciorul cuiva, poate din cauza pantofilor mei ridicol de înalţi. Mă prăbuşesc cu zgomot, pe care mai întâi îl aud şi abia apoi îl simt. Cred că m-am lovit la cap.

Prin aerul îmbâcsit, o aud pe Beth spunându-i cuiva din apropiere:

— Cred că s-a îmbătat criţă. O, Doamne!

— Chemaţi-o pe Jules, spune cineva. Sau pe maică-sa.

— N-o văd nicăieri pe Jules.

— A, stai, uite-l pe Will!

— Will, s-a cam îmbătat. Poţi s-o ajuţi? Nu ştiu ce să fac…

Se apropie de mine, zâmbind.

— Of, Olivia. Ce s-a întâmplat? zice el şi întinde mâna spre mine. Haide, hai să ne ridicăm!

— Nu, spun eu şi îl lovesc peste mână. Dispari!

— Haide, spune Will foarte amabil, foarte blând, după care

mă ridică și simt că nu prea mai are rost să mă opun. Hai să ieșim puțin la aer!

Își pune mâinile pe umerii mei.

— Ia-ți labele de pe mine! spun și încerc să scap din strânsoarea lui.

Aud murmurul oamenilor care se uită la noi. Sunt o pacoste, pun pariu că asta își spun. O nebună. O rușine.

În afara marchizei, vântul ne lovește în plin, atât de tare, încât aproape că mă doboară.

— Pe-aici, spune Will. Este mai ferit pe-aici.

Brusc, sunt prea obosită și prea beată ca să mai pot opune rezistență. Mă las condusă în partea cealaltă a marchizei, către peluza care duce spre mare. Zăresc în depărtare luminile de pe continent, ca o mână de sclipici aruncată în beznă. Îmi scapă din când în când din vedere: ascuțite, neclare, ca și cum le-aș privi prin apă.

Acum, pentru prima dată după mult timp, suntem doar noi doi. Eu și el.

JULES

Mireasa

Proaspătul meu soț a dispărut.

— L-a văzut cineva pe Will? îmi întreb invitații.

Aceștia ridică din umeri, clatină din cap. Simt că am pierdut tot controlul pe care l-am avut asupra lor. Au uitat, se pare, că au venit aici pentru ziua mea cea mare. Mai devreme deveniseră aproape de nesuportat, dându-mi târcoale cu complimentele și urările lor de bine, ca niște curteni în fața reginei lor. Acum le sunt indiferentă, se pare. Presupun că asta este ocazia lor să-și facă de cap, să retrăiască sentimentul de libertate din studenție sau de când aveau 20 și ceva de ani, înainte să se îngrașe, să facă copii sau să aibă slujbe solicitante. Noaptea asta este a lor – își revăd prietenii, flirtează cu persoane cu care n-au avut ocazia s-o facă. M-aș putea enerva, dar hotărăsc că nu are rost. Am lucruri mai importante de care să mă ocup: Will. Cu cât îl caut mai mult, cu atât sentimentul meu de nesiguranță se agravează.

— L-am văzut, mă informează cineva, adică verișoara mea, Beth. Era cu Olivia, care s-a cam îmbătat.

— Ah, da. Cu Olivia! intervine o altă verișoară. Se duceau spre ieșire. S-a gândit că i-ar prinde bine fetei o gură de aer.

Iar s-a dat Olivia în spectacol. Dar afară, nici urmă de ei. Singurii care stau pe lângă intrarea în marchiză sunt câțiva fumători – foști colegi de facultate. Se întorc și-mi fac toate complimentele care se cuvin, despre cât de minunat arăt și despre cât de fermecătoare a fost ceremonia… dar le-o tai:

— N-ați văzut-o cumva pe Olivia, dar pe Will?

Fac un gest nedeslușit spre o latură a marchizei, către mare. Dar ce naiba să caute Will și Olivia acolo? Vremea se înrăutățește și este întuneric, iar razele lunii sunt prea palide ca să poți vedea ceva.

Iau vântul în piept, care urlă lovindu-se de marchiză, din toate părțile. Îmi amintesc de momentul de mai devreme, când Olivia era cât pe ce să se înece, și simt cum îmi tresare stomacul de spaimă. Olivia n-a mai făcut vreo prostie, nu?

•

În lumina slabă care vine din marchiză, reușesc, în sfârșit, să zăresc înspre mare conturul șters al siluetelor lor. Dar intuiția îmi spune să mă opresc înainte de a-i striga. Mi-am dat seama că stau prea aproape unul de celălalt. Pentru o clipă îngrozitoare, mă gândesc că… dar nu, probabil că doar stau de vorbă. Totuși nu are nicio logică. Nu cred să-i mai fi văzut vreodată discutând sau, cel puțin, să se comporte civilizat între ei. Adică, abia se *cunosc.* S-au mai văzut doar o singură dată. Și, cu toate astea, par că au multe să-și spună. Despre ce naiba vorbesc? Ce caută tocmai aici, atât de departe de ceilalți invitați?

Mă apropii de ei pe nesimțite, ca un hoț, prin bezna tot mai densă.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

— Am să-i spun, zic eu.

Reușesc cu greu să vorbesc, dar sunt hotărâtă să o fac.

— Am să… Am să-i spun despre noi.

Mă gândesc la cuvintele lui Hannah de mai devreme. *Este întotdeauna mai bine să te descarci – chiar dacă ți se pare rușinos, chiar dacă simți că oamenii te vor judeca.*

Îmi pune mâna la gură. Este un șoc pentru mine – e prea brusc. Îi simt parfumul. Îmi amintesc cum îmi rămânea parfumul lui pe piele. Cum mă gândeam cât de savuros, cât de matur este. Acum mă face să vomit.

— Ba nu, Olivia, spune Will, iar vocea lui este aproape binevoitoare, blândă, ceea ce înrăutățește situația. Nu cred c-ai s-o faci, de fapt. Și știi de ce? N-ai s-o faci pentru că ai distruge fericirea surorii tale. E ziua nunții ei, prostuțo! Jules înseamnă prea mult pentru tine ca să-i faci una ca asta. Și pentru ce? Nu se va mai întâmpla nimic între noi de-acum înainte.

Din cealaltă parte a marchizei se aud brusc oameni vorbind și cred că se teme să nu ne vadă cineva în postura asta, așa că își retrage mâna de pe gura mea.

— Știu bine asta! spun eu. Nu la asta m-am referit… nu asta vreau.

Ridică din sprâncene, ca și cum n-ar ști dacă să mă creadă.

— Atunci ce vrei, Olivia?

Să scap de senzația asta îngrozitoare, cred. Să mă descotorosesc de secretul oribil pe care îl port cu mine. Dar nu-i răspund. Așa că spune în continuare:

— Am priceput. Vrei să mă distrugi. Dar eu sunt primul

care recunoaște că nu m-am comportat ireproșabil în toată povestea asta. Ar fi trebuit s-o termin cu tine într-un mod decent. Ar fi trebuit, poate, să fiu mai sincer. N-am vrut să sufere nimeni din cauza mea. Și pot să-ți spun ce cred cu adevărat, Olivia?

Pare să aștepte răspunsul meu, așa că dau din cap.

— Cred că, dacă voiai într-adevăr s-o faci, o făceai până acum.

Clatin din cap. Dar are dreptate. De fapt, am avut destule ocazii să-i spun adevărul lui Jules. De atât de multe ori m-am întins în pat dimineața devreme și m-am gândit cum ar fi s-o iau pe Jules deoparte… să-i propun să luăm prânzul împreună sau să ieșim la o cafea. Dar n-am făcut-o. Am fost prea lașă. În schimb, am evitat-o, ca atunci când m-a chemat la magazin să probez rochia de domnișoară de onoare. A fost mai ușor să mă ascund, să mă prefac că nu se întâmplă nimic.

M-am gândit ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost Jules sau mama în locul meu. Ce tămbălău ar fi făcut, poate chiar de prima dată când ar fi dat ochii cu el – cum l-ar fi făcut de râs de față cu toată lumea la petrecerea de logodnă! Dar eu nu am tăria lor, nu sunt atât de încrezătoare.

Așa că am încercat, scriind un bilet. L-am scos la imprimantă și l-am lăsat în cutia poștală a lui Jules:

Will Stater nu e tipul care pare. E un prefăcut și un mincinos. Nu te mărita cu el!

M-am gândit că poate astfel se va îndoi de el. Că o va pune pe gânduri. Am vrut să-i sădesc în minte sămânța îndoielii. A fost ceva penibil, acum îmi dau seama. Poate că nici n-a ajuns la Jules. Poate că l-a găsit Will mai întâi sau poate că cineva l-a aruncat la gunoi odată cu teancul de fluturași publicitari. Și, chiar dacă l-a văzut, ar fi trebuit să-mi dau seama că Jules nu este genul de persoană care să-și bată capul cu un bilet. Nu-i stă în fire să-și facă griji.

— Doar nu vrei să distrugi viața surorii tale, nu-i așa? îmi spune Will. Nu i-ai face una ca asta.

E adevărat. Deși uneori o urăsc, totuși o iubesc. Va rămâne mereu sora mea mai mare, or, asta ar distruge totul între noi, definitiv.

El are atâta încredere în povestea lui! Propria-mi versiune asupra lucrurilor se destramă. Și presupun că are dreptate când spune că n-a mințit, cel puțin nu complet. Simt că nu reușesc să-mi mai stăpânesc mânia, puternica energie arzătoare a acesteia. Simt cum îmi scapă de sub control, lăsând în urmă ceva și mai cumplit. Un fel de neant.

Apoi, brusc, mă gândesc la Jules, la zâmbetul de pe chipul ei când stătea lângă el în capelă, fără să aibă habar cine este el cu adevărat. Jules nu se lasă călcată în picioare de nimeni… iar el a făcut asta. Simt că mă cuprinde furia în locul ei, așa cum pentru mine n-am fost în stare.

— Am păstrat mesajele, îi spun. I le pot arăta.

Este ultimul lucru cu care îl mai am la mână, singura mea rămășiță de putere asupra lui. Îi bag telefonul sub nas, ca să-mi întăresc spusele. Ar fi trebuit să mă aștept. Dar vorbește cu atâta blândețe, cu atâta delicatețe, că, într-un fel, mă surprinde. Întinde iute brațul. Mă înșfacă de încheietură, înainte să apuc să mi-o retrag. Mă prinde și de cealaltă mână. Și, cu o mișcare rapidă, îmi ia telefonul, înainte să mă dezmeticesc, mi-l aruncă departe, în marea întunecată. Se aude vag un „pleosc!” în momentul în care cade în apă.

— Am copii de rezervă, îi spun, deși nu mai știu unde sunt.

— Serios? pufnește el. Vrei să distrugi viețile oamenilor, Olivia? Pentru că ar trebui să știi că am și eu niște poze în telefon…

— Termină! strig la el. Gândul că Jules – sau altcineva – mă va vedea în felul ăla…

M-am simțit tare prost când mi le-a făcut. Dar mi le-a cerut cu atâta stăruință, mi-a spus cât de sexy eram, cât de mult îl excitau. Și mi-a fost teamă că, dacă l-aș fi refuzat, aș fi părut o mironosiță, o puștoaică. Iar el nu apare în niciuna din imagini. Îmi dau seama că ar putea pretinde că i le-am trimis eu, că le făcusem special pentru el. Putea nega totul.

Fața lui este acum extrem de aproape de a mea. Pentru o clipă nebună, am crezut că vrea să mă sărute. Și, deși mă urăsc pentru asta, o mică parte din mine și-ar dori să o facă. O parte din mine *îl* dorește. Și asta mă umple de greață.

Încă mă ține de cealaltă încheietură. Mă doare. Scot un geamăt și încerc să scap de el, dar mă strânge și mai tare, degetele lui îmi pătrund în carne. Este puternic, mult mai puternic decât mine. Mi-am dat seama de asta mai devreme, când m-a scos din mare, făcând-o pe marele erou în ochii mulțimii. Mă gândesc la mica mea lamă de ras, dar este undeva prin poșeta cu mărgele, în marchiză.

Will mă împinge și cad din picioare. Rămân fără un pantof. Abia acum realizez că nu suntem prea departe de marginea prăpastiei. Și mă trage spre ea. Văd apa, sclipind neagră sub razele lunii. Dar… n-ar face-o, nu-i așa?

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Cavalerii se uită la diadema deformată din mâna lui Femi. Locul în care au găsit-o – pe pământul negru, în mijlocul furtunii – pare atât de incredibil, încât le ia câteva clipe să-și dea seama de unde o cunosc.

— Este diadema lui Jules, zice Angus.

— Căcat, spune Femi. Așa este.

Fiecare se întreabă în tăcere de ce fel de forță a fost nevoie pentru a deforma așa brutal metalul.

— Ai văzut cum arăta? întreabă Angus. Jules? Chiar înainte să taie tortul? Mi s-a părut… foarte supărată. Sau… poate înspăimântată.

— A văzut-o vreunul dintre voi în marchiză? întreabă Femi. După ce s-au aprins din nou luminile?

Pe Angus îl trec toți fiorii.

— Doar nu crezi… nu cumva vrei să spui că i s-a întâmplat ceva rău?

— Băga-mi-aș! expiră Duncan cu zgomot.

— Nu vreau să spun nimic, răspunde Femi. Doar că… vă amintiți s-o mai fi văzut cumva?

Urmează o lungă tăcere.

— Eu nu…

— Nu, Duncan. Nici eu.

Se uită în jurul lor prin întuneric, cu ochii încordați să prindă vreo mișcare, ciulind urechile la orice sunet, cu răsuflarea tăiată.

— O, Doamne! Uitați, acolo! mai e ceva!

Angus se apleacă după un obiect. Îl văd cu toții cum îi

tremură mâna când îl ridică în lumină, dar niciunul nu mai râde de spaima lui. Acum se tem cu toții. Este un pantof. Unul singur, gri-deschis, de mătase, având deasupra o cataramă cu pietre prețioase.

HANNAH

Invitată

Cu câteva ore mai devreme

Tipul ăsta, Luis, este un mare dansator. Trupa ne ține continuu în priză, obligându-ne să ne apropiem unul de celălalt, în timp ce trupurile din jur se înclină spre noi. Și mă trezesc că mă gândesc ce zi stresantă și singuratică am avut. Charlie este în mare parte responsabil pentru asta. Dar nu vreau să mă gândesc pentru moment la el. Sunt prea furioasă pe el, prea supărată. În plus, când a fost oare ultima oară când m-am lăsat în voia muzicii… când am dansat liberă? Când a fost ultima oară când m-am simțit atât de dorită, atât de al naibii de sexy? Simt că undeva, cândva, am pierdut ceva din mine. Preț de câteva ore, am de gând să mă bucur din nou de libertate. Ridic mâinile deasupra capului. Îmi scutur părul, care îmi mângâie umerii goi. Îl simt pe Luis cum mă privește. Descopăr ritmul muzicii unduindu-mi șoldurile. Am fost dintotdeauna o bună dansatoare – ațâți ani de antrenament în adolescență, în cluburile din Manchester, petrecând pe cele mai noi melodii din Ibiza. Uitasem ce sentiment puternic de acordare cu propriul trup îmi creează, cât de mult mă excită. Și-mi dau seama ce bine arăt după reacția de aprobare din privirea lui Luis, care nu mă părăsește decât ca să-mi măsoare mișcările, din cap până-n picioare.

Muzica devine mai lentă. Luis mă trage mai aproape, îmi pune mâinile pe talie și îi simt bătăile inimii și căldura pieptului prin cămașă. Îi simt mirosul pielii. Buzele lui sunt la câțiva centimetri de ale mele. Și-mi dau seama acum, când trupurile ni se ating și el se împinge în mine, că penisul lui este erect.

Mă trag un pic, încerc să măresc cu câțiva centimetri distanța dintre noi. Trebuie să-mi limpezesc gândurile.

— Știi ceva? spun eu și vocea îmi tremură puțin. Cred că

am să merg să-mi iau ceva de băut.

— Sigur, mă aprobă el. Bună idee!

Nu mă așteptam să vină cu mine. Simt deodată că am nevoie de spațiu, dar, pe de altă parte, nu am energia necesară ca să-i explic. Așa că mergem împreună în cortul cu băuturi.

— De unde îl cunoști pe Will? strig ca să acopăr muzica.

— Poftim? se apropie el ca să audă mai bine, urechea lui atingându-mi buzele.

Repet întrebarea.

— Ai fost și tu la Trevellyan's? îl mai întreb.

— Ah, spune el. Te referi la școală? Nu, am fost colegi de facultate la Edinburgh. Am jucat în aceeași echipă de rugby.

— Hei, Luis! zice un tip de la bar, apoi ridică o mână și îl îmbrățișează când ajungem lângă el. Nu bei un pahar cu un tip singuratic ca mine? Am pierdut-o pe Iona pe ringul de dans. De-acum, n-o mai văd până dimineață.

Mă observă.

— Ah, *bună*! Încântat de cunoștință. I-ai ținut companie prietenului meu, deci? Stă cu ochii pe tine de la capelă, să știi…

— Ține-ți gura, spune Luis, roșind. Dar, mă rog, am dansat și noi, nu-i așa?

— Eu sunt Hannah.

Vocea îmi sună puțin gâtuit. Mă întreb oare ce caut aici.

— Jethro, spune prietenul lui Luis. Deci, Hannah, bei ceva?

— Hm…

Ezit, gândindu-mă că ar trebui să mă comport rațional. Deja am băut foarte mult azi. Apoi mă gândesc la Charlie, la ce mi-a spus despre el și Jules. Vreau să retrăiesc din nou sentimentul de libertate pe care l-am avut scurtă vreme pe ringul de dans. Vreau să mă îmbăt.

— Un shot, spun eu, întorcându-mă spre barman și-l văd pe

Eoin, de mai devreme. De… hm… tequila.

Nu vreau să pierd vremea.

Jethro ridică din sprâncene.

— Biiine. Mă bag. Luis?

Eoin ne umple trei pahărele de tequila. Le dăm peste cap.

— Hristoase, spune Luis, trântind paharul pe tejghea, în lacrimi.

Dar simt că al meu nu a avut niciun efect. Parcă aș fi băut apă.

— Încă un rând, zic eu.

— Îmi place de ea, îi mărturisește Jethro lui Luis. Dar nu pot spune același lucru despre ficatul meu.

— Mie mi se pare al naibii de sexy, spune Luis zâmbindu-mi.

Bem încă un shot.

— N-ai studiat la Edinburgh? spune Jethro, privindu-mă cu ochii mijiți. Sau mă înșel? Te-aș fi ținut minte. Așa o fată ca tine.

— Nu, răspund eu.

Iarăși locul acela. Simpla lui menționare este suficientă ca să mă facă să-mi vin în fire.

— Eu… băgui apoi.

— Noi, da, zice Jethro, trecându-și un braț pe după gâtul lui Luis. Cele mai frumoase momente din viața noastră, nu-i așa, Lu? Încă mi-e dor de ele. Și de jocul de rugby. Deși, pentru sănătatea mea, e mai bine așa.

Îmi arată cu degetul șaua nasului, aplatizată, fără îndoială, de o fractură mai veche.

— Eu am pierdut un dinte, spune Luis.

— Țin minte! râde Jethro și se întoarce spre mine. Bineînțeles, Will n-a suferit nici măcar o zgârietură. Juca pe una dintre aripi, ticălosul. Post de fetiță. Nu e de mirare că este

dezgustător de frumos.

— Era cel mai nasol coechipier posibil, spune Luis, când ieșeam în oraș după meci. Vorbeai și tu cu vreo fată, iar dacă își făcea apariția Will, să te întrebe dacă mai bei ceva, ea nu mai avea ochi decât pentru el.

— Avea un succes uluitor, povestește Jethro, dând din cap. Singurul motiv pentru care s-a înscris în Reeling Society au fost pipițele. Să nu uităm că n-a fost întotdeauna un mare jucător. O mai ții minte pe tipa aia care i-a dat cu flit?

— Ah, da, spune Luis. Uitasem de ea. Te referi la fata aia din nord? Tipa deșteaptă?

O, Doamne! Simt că urmează să se întâmple ceva oribil. Și nu pot decât să stau și să privesc.

— Da, spune Jethro. Așa, ca tine, îmi face el cu ochiul. Ne-am luat revanșa când l-a părăsit. Ții minte, Luis?

Luis mijește ochii.

— Nu chiar. Adică… țin minte că ea a renunțat la facultate. Nu-i așa? Și că el a fost distrus după ce ea i-a dat papucii. Întotdeauna mi s-a părut că ea era un pic prea deșteaptă pentru el.

Senzația de greață mi se amplifică.

— De clipul ăla pe care l-a văzut toată lumea îți amintești? întreabă Jethro.

— Căcaaat, spune Luis, căscând ochii. Da, normal. A fost… nebunie curată.

— Acum îl găsești, probabil, pe PornHub, adaugă Jethro. La secțiunea Vintage, desigur. Mă întreb ce mai face tipa? Știind că filmulețul ăla circulă pe undeva.

— Hei, mă atenționează brusc Luis, privindu-mă. Ești bine? Iisuse… își pune el mâna pe brațul meu. Ești palidă! spune și se strâmbă, compătimitor. Ultimul shot a intrat cumva pe unde nu trebuia?

Îl împing într-o parte și mă îndepărtez de ei, împleticindu-

mă. Trebuie să ies la aer. Reușesc să ajung afară exact la timp – cad în genunchi și vomit. Tremur din tot corpul, ca și cum aș fi bolnavă de friguri.

Sunt relativ conștientă de prezența câtorva invitați care stau la intrare, șușotind uimiți, dezgustați și ușor amuzați. Îmi dau seama vag că vremea s-a înrăutățit, vântul îmi spulberă părul și ochii plini de lacrimi mă ustură.

Vomit din nou. Dar, spre deosebire de criza de greață din barcă, acum nu mă simt mai bine. Această senzație de rău nu poate să-mi mai treacă. A pătruns adânc în mine, ca otrava acestei revelații. Și-a croit drum în sufletul meu.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

— Cine purta așa ceva?

Angus ridică pantoful. Îi tremură mâna.

— Cred că l-am mai văzut, răspunde Femi. Dar nu-mi dau seama unde – zici că a trecut un car de ani de atunci.

Ziua li se pare acum ireală. Pentru ei: nu mai există decât noaptea, furtuna și spaimele lor.

— Oare ar trebui să-l luăm cu noi? întreabă Angus. Poate… poate este un fel de indiciu pentru ce s-a întâmplat.

— Nu. Să-l lăsăm unde l-am găsit, spune Femi. N-ar fi trebuit să punem mâna pe el. Nici pe diademă, de fapt.

— De ce? întreabă Angus.

— Pentru că, idiotule, ar putea fi o probă! izbucnește Duncan.

— Hei, spune Angus, lăsând pantoful și continuându-și drumul. Vântul… s-a oprit.

Are dreptate. Cumva, pe neobservate, furtuna a încetat. În urma ei rămâne o tăcere ciudată care îi face să-și dorească să înceapă din nou furtuna. Această liniște li se pare ca o respirație înăbușită, ca o falsă acalmie. Iar acum își pot auzi propria respirație, îngreunată, scurtă.

Le fusese greu să înainteze, uitându-se în toate direcțiile – cercetând neliniștiți prin întunericul de catifea după o posibilă amenințare, după un semn de mișcare. Dar acum, în sfârșit, zăresc castelul în depărtare, ferestrele sale sclipind întunecat.

— Acolo, se oprește brusc Femi.

Ceilalți din urma lui încremenesc.

— Cred… spune el, cred că este ceva acolo.

— Sper că nu e încă un pantof, la dracu'! strigă Duncan. Ce-i asta? Cenușăreasa? Hänsel și Gretel?

Niciunul dintre ei nu se lasă convins de gluma lui. Îi pot simți tremurul de frică din voce.

— Nu, spune Femi. Nu e un pantof.

Îi percep cu toții încordarea din voce. Asta îi face să *nu* își dorească să se uite, să se apropie, indiferent despre ce ar fi vorba. Totuși își fac curaj și urmăresc mișcarea lentă, arcuită a torței lui, conul de lumină slabă pe care îl aruncă pe pământ.

Este ceva, într-adevăr. Dar, de data asta, nu este un obiect. Ci un om. Privesc tot mai îngroziți la umbra prelungă care se conturează în lumină pe sol. Prăbușită, îngrozitoare, categoric umană. Este destul de aproape de Folly, la capătul unde turbăria mușcă din terenul solid. Marginile hainelor acelui trup tremură și foșnesc în vânt și, împreună cu lumina pâlpâitoare a lanternei telefonului, creează o impresie tulburătoare de mișcare. Un truc macabru, o scamatorie.

Cavalerilor de onoare nu le vine să creadă că în acele haine zace o ființă umană. O persoană care, până de curând, vorbea și râdea. Care a mers printre ei, bucurându-se de nuntă.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Cu câteva ore mai devreme

Cu ajutorul câtorva chelneri și cu o grijă nemăsurată, am pus marele tort în centrul marchizei.

În scurt timp, vor fi chemați în jurul lui toți invitații, ca să asiste la tăierea primei felii. Mi se pare un ceremonial la fel de sacru ca și ceremonia din capelă, de mai devreme.

Freddy își face apariția din zona destinată cateringului, cu un cuțit în mână. Se încruntă când mă vede.

— Ești bine? mă întreabă, privindu-mă atent.

— Sunt bine, îi spun și cred că mi se citește încordarea zilei pe chip. Un pic suprasolicitată, atâta tot.

Freddy dă din cap, mă înțelege.

— Ei bine, spune el, mai durează puțin și se termină totul.

Îmi dă cuțitul ca să-l așez lângă tort. Este un obiect frumos, fin lucrat: o lamă lungă și un mâner elegant din sidef.

— Spune-le să aibă grijă! adaugă el. Te poți tăia cu el la cea mai mică atingere. Mireasa mi-a cerut special să-l ascut – curată nebunie, pentru că un cuțit ca ăsta e făcut să taie în carne. Va trece prin blat ca prin unt.

JULES

Mireasa

Will și Olivia, la marginea prăpastiei: am auzit totul. Sau, în orice caz, destul cât să înțeleg. O parte din cuvinte s-au pierdut în vânt și a trebuit să mă apropii atât de mult de ei, încât eram convinsă că, dacă se uită spre mine, mă pot vedea. Dar se pare că erau prea concentrați unul la celălalt – la confruntarea lor – ca să mă observe. La început, n-am reușit să pricep.

— Am să-i spun despre noi, a strigat Olivia.

În primă instanță, am refuzat să înțeleg. Imposibil, un gând mult prea oribil…

Mi-am adus aminte apoi de Olivia, când a ieșit din apă. Cum, pentru o clipă, a dat parcă să-mi spună ceva.

După care am auzit cum vocea i se schimbă. Am văzut cum el îi pune mâna la gură. Cum o înșfacă de braț. Asta m-a șocat și mai tare decât ceea ce spunea. Soțul meu. Un om aproape străin.

Privindu-i din umbră, am observat o oarecare intimitate fizică între ei, mai elocventă decât toate cuvintele.

Când i-am văzut la marginea prăpastiei, forma hidoasă a realității a început să se închege dinaintea ochilor mei.

La început, n-a fost loc pentru mânie. Doar pentru șocul imens, existențial al faptului că s-a ales praful de tot. Acum încep să mă simt altfel.

Will m-a umilit. M-a considerat o proastă. Simt furia – aproape reconfortantă, într-atât de familiară îmi este – cum înflorește în mine și spulberă totul în calea ei.

Îmi smulg diadema de aur, o arunc la pământ. O calc în picioare până nu mai rămâne decât o bucată deformată de metal. Dar nu e destul.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

— Will!

E vocea lui Jules. Și apoi, o lumină albăstruie, strălucitoare – lanterna telefonului ei. Mă simt ca sub un reflector. Încremenim amândoi. Will îmi dă imediat drumul la mână, ca și cum pielea mea l-ar frige, și face repede câțiva pași înapoi.

N-am reușit să-mi dau seama de nimic din tonul cu care Jules i-a rostit numele. A fost complet neutru – poate un pic nerăbdător. Mă întreb cât a apucat să vadă sau, și mai important, cât a auzit. Dar nu se poate să fi auzit prea multe, nu? Altfel… doar o cunosc pe Jules. Am zace acum, probabil, undeva pe fundul prăpastiei.

— Ce naiba faceți voi doi aici? întreabă Jules. Will, toată lumea întreabă unde ești. Și Olivia… mi-a zis cineva că ai căzut!

Se apropie. Arată altfel, mi se pare. Îi lipsește diadema de aur: asta este! Dar mai este încă o schimbare la ea, ceva ce nu reușesc să descifrez cu precizie.

— Da, spune Will, din nou numai farmec. M-am gândit că i-ar prinde bine puțin aer curat.

— Păi, spune Jules. Drăguț din partea ta. Dar ar fi cazul să te întorci înăuntru. Urmează tăierea tortului.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Cavalerii de onoare se apropie cu precauție de cadavru.

Zace pe o porțiune de pământ ceva mai uscat, într-o zonă năpădită de turbă. Mlaștina a început deja să crească împrejurul lui, împrejmuindu-l cu hărnicie, cu afecțiune – atât de uniform, încât, chiar dacă, printr-un miracol, mortul ar învia, s-ar răsuci și ar încerca să se ridice, i-ar veni mult mai greu să facă asta decât s-ar aștepta. S-ar putea să aibă de furcă să-și elibereze o mână, un picior. S-ar putea să descopere că este ținut prea aproape și prea strâns la sânul negru al pământului.

Mlaștina a înghițit și alte cadavre înainte, le-a înghițit cu totul, trăgându-le în adâncuri. Asta se întâmpla demult totuși. Între timp, a flămânzit iarăși.

Pe măsură ce se apropie, lumina torțelor le dezvăluie părți disparate ale corpului: picioarele strâmbate nefiresc către exterior, capul trântit pe pământ. Ochii goi, orbi, licărind în lumină. Îi zăresc gura întredeschisă, limba ieșită ușor afară, într-un mod oarecum obscen. Și, în zona sternului, o pată de sânge roșu-închis.

— O, drace! spune Femi. O, drace… e Will.

Pentru prima dată, mirele nu mai arată frumos. Trăsăturile lui sunt contorsionate într-o mască a agoniei: ochii ficși, încețoșați, limba atârnând.

— Iisuse, spune cineva.

Angus vomită. Duncan plânge în hohote: Duncan, pe care niciunul dintre ei nu l-a văzut să se lase impresionat de ceva. După care se ghemuiește și începe să scuture cadavrul.

— Hai, prietene! Scoală-te! Scoală-te!

Mișcarea creează o iluzie oribilă de mișcare din cauza

capului care se clatină dintr-o parte în alta.

— Termină! strigă Angus, punând mâna pe Duncan. Termină!

Nu sunt în stare decât să privească. Femi are dreptate. El este. Dar e *imposibil*. Nu Will, liantul grupului lor, invulnerabil, iubit de toată lumea.

Sunt atât de concentrați asupra lui – prietenul lor căzut –, atât de șocați și de îndurerați, încât au lăsat garda jos. Niciunul dintre ei nu simte mișcările de la câțiva metri depărtare: o persoană, cât se poate de vie, se apropie de ei în întuneric.

WILL

Mirele

Mai devreme

Jules și cu mine ne întoarcem în marchiză. O las pe Olivia de capul ei. Pentru o clipă de nebunie, când mi-am dat seama cât de aproape eram de marginea prăpastiei, am fost tentat. N-ar fi fost cine știe ce surpriză. La urma urmei, mai devreme a încercat să se înece – sau, cel puțin, așa a părut, după ce am salvat-o. Iar pe vântul ăsta – furtună în toată regula – zăpăceala ar fi fost maximă.

Dar nu-mi stă în caracter. Nu sunt un criminal. Sunt un tip de treabă.

Numai că totul mi-a scăpat de sub control, totul mi-a scăpat din mână. Trebuie să pun lucrurile la punct.

Evident, nu i-aș fi putut spune niciodată lui Jules despre Olivia. În ziua în care mi-am dat seama de legătura dintre ele, acasă la maică-sa, era deja prea târziu, merseserăm prea departe. Ce rost ar fi avut s-o fac pe Jules să sufere inutil? Chestia cu Olivia… nu avea să fie niciodată ceva serios, nu? A fost o atracție de moment. Relația cu ea s-a fundamentat pe minciuni, ale ei, în egală măsură cu ale mele. De fapt, prefăcătoria ei m-a făcut să merg mai departe, după ce am ieșit prima dată în oraș, încercarea ei de a părea altcineva. Pretinzând că este mai în vârstă, mai sofisticată. Nesiguranța ei. M-a stârnit s-o corup, ca pe iubita pe care am avut-o cândva în facultate din rândul fetelor cuminți – deșteaptă, silitoare, care terminase o școală de doi bani și nu credea că este suficient de bună pentru a fi acolo.

Când am cunoscut-o pe Jules la petrecere, a fost cu totul altceva. Parcă a fost mâna destinului. Am înțeles imediat cât de bine vom trăi împreună. Cât de bine ne *stă* împreună – din punct de vedere fizic, desigur, dar și cât de potriviți suntem. Eu, pe punctul de a începe o promițătoare carieră, iar ea, atât

de ambițioasă. Aveam nevoie de un egal, de o persoană încrezătoare, hotărâtă – de cineva ca mine. Împreună o să fim invincibili. Și chiar suntem.

Olivia își va ține gura, cred. Am știut asta de la bun început. Mi-am dat seama că știe că nu o va crede nimeni. Se îndoiește prea mult de ea însăși. Cu toate că – dar poate sunt doar paranoic – mi se pare că s-a schimbat de când suntem aici. Pe insula asta, totul pare schimbat. Ca și cum locul ăsta ar influența lucrurile, ca și cum am fi fost aduși aici cu un scop. Știu că e ridicol. Are legătură cu faptul că sunt atât de mulți oameni la un loc: trecut și prezent. De regulă, sunt extrem de prevăzător, dar trebuie să recunosc că nu am luat totul în calcul, cum va decurge situația cu atâtea persoane de față. Și consecințele.

Deci. Olivia: cred că pe asta am rezolvat-o. Dar trebuie să fac ceva în privința lui Johnno, de îndată ce ne întoarcem în marchiză. Nu pot să-l las să dea din gură în stânga și-n dreapta. L-am subestimat, probabil. Am crezut că este mai sigur să-l am aici, lângă mine, să-l țin aproape. Numai că Jules l-a invitat pe Piers fără știrea mea. Da, de fapt, din *cauza* asta s-a dus totul de râpă. Dacă n-ar fi făcut-o, Johnno n-ar fi aflat de faza cu televiziunea și totul ar fi decurs normal. N-ar fi făcut față oricum în show, sper că e conștient. De fapt, știe: a spus-o chiar el. Este o bătaie de cap prea mare. Cu problemele lui cu drogurile, cu alcoolul și cu memoria aia al dracului de bună. Dacă pricepe asta – cât de catastrofal ar fi fost –, atunci chiar nu înțeleg de ce este atât de dărâmat. În fine, e un pericol. Pentru ceea ce știe, pentru ceea ce ar putea spune. Sunt destul de convins că nu l-ar crede nimeni – o poveste absurdă de acum 20 de ani. Dar nu vreau să risc. Este periculos și din alte motive. Habar n-am ce avea de gând să facă acolo, în peșteră, pentru că eram legat la ochi, dar sunt al naibii de bucuros că Aoife și-a făcut apariția la timp, altfel cine știe ce s-ar fi întâmplat.

Ei bine! De data asta, n-am să-l mai las să mă ia prin surprindere.

HANNAH

Invitată

Mă străduiesc să analizez logic lucrurile aflate de la Jethro și Luis. Există oare o posibilitate cât de mică să fie doar o coincidență? Încerc să-mi ascult vocea rațiunii. Îmi imaginez ce i-aș spune lui Charlie într-o astfel de situație: ești beat. Nu gândești coerent. Noaptea e un sfetnic bun, gândește-te din nou mâine-dimineață!

Dar, de fapt – fără să trebuiască să cântăresc serios lucrurile –, știu bine. Simt. Și se potrivesc toate prea exact ca să fie o întâmplare.

Filmulețul cu Alice a fost postat anonim, desigur. Și, în acele momente, eram prea îndurerați ca să ne gândim să-i căutăm prietenii, care ne-ar fi putut ajuta să găsim vinovatul. Dar, mai târziu, mi-am jurat că, dacă voi avea vreodată ocazia să mă răzbun pe cel care i-a distrus viața surorii mele – care a *omorât-o* –, atunci îl voi face să sufere. O, Doamne… și când mă gândesc că mi-a plăcut de el. L-am visat azi-noapte – la gândul ăsta, gura mi se umple de fiere. Este insultător că am picat pradă aceleiași vrăji care a nenorocit-o pe Alice.

Mă gândesc la Will în momentul repetiției pentru ceremonie. *Ne-am întâlnit cumva la petrecerea de logodnă? Îmi pari cunoscută. Poate te-am văzut în vreo poză de-ale lui Jules.* Când a spus că mă recunoaște, chiar *așa* era. A recunoscut-o pe Alice.

În spatele calmului meu aparent, în timp ce intru în marchiză, se ascunde o furie atât de puternică, încât mă îngrozesc. Persoana responsabilă de moartea surorii mele a înflorit, și-a construit o carieră pe socoteala farmecului său fals, pe baza aspectului și privilegiilor sale. În vreme ce Alice, de un milion de ori mai deșteaptă și mai bună ca el – inteligenta, strălucita mea soră –, n-a avut nicio șansă.

Sunt înconjurată de o mare de oameni. Sunt proști și beți

și împiedicați. Nu reușesc să văd, să trec dincolo de ei. Îmi fac loc printre ei, uneori cu atâta brutalitate, încât aud mici exclamații, simt cum întorc capul să se uite la mine.

Lumina pare să cedeze din nou. Probabil din cauza vântului. În timp ce trec prin mulțime, pâlpâie și se sting, după care se aprind din nou. Apoi se sting. Mai devreme, la apusul soarelui, se vedea încă destul de bine. Dar acum, fără curent electric, este aproape beznă. Lumânările de pe mese nu sunt de niciun folos. Dimpotrivă, stârnesc și mai multă confuzie, creând contururi vagi, umbre omenești care se mișcă într-o parte și-n alta. Oamenii țipă și chicotesc, se ciocnesc de mine. Mă simt ca într-o casă bântuită. Îmi vine să țip.

Strâng și desfac pumnii cu atâta putere, încât unghiile îmi pătrund în carne.

Nu-mi stă în fire. Sentimentul ăsta, că sunt posedată.

Se aprind luminile. Toată lumea aclamă.

Vocea lui Charlie, amplificată de microfon, răsună din colțul sălii.

— Dragi invitați, este timpul să tăiem tortul.

Pe deasupra invitaților din fața mea, mă uit la soțul meu, care ține microfonul în mână. Nu m-am mai simțit niciodată atât de departe de el.

Iată și tortul, alb și strălucitor, perfect, cu florile și frunzele sale de zahăr. Jules și Will stau la locul lor, lângă tort. Și, de fapt, seamănă cu figurinele impecabile de pe torturile de nuntă: el, slab și frumos, în costumul său elegant; ea, brunetă, cu silueta de clepsidră în rochia albă. N-aș putea spune că am mai urât pe cineva. Nu la modul serios. Nici măcar când am auzit de prietenul lui Alice, care i-a făcut ce i-a făcut, pentru că n-am avut o figură reală asupra căreia să mă concentrez. Vai, dar acum îl *urăsc*! Cum stă acolo, rânjind sub blițurile a sute de telefoane mobile. Mă apropii.

Invitații sunt grupați în jurul lor. Cei patru cavaleri de onoare zâmbesc, îl bat pe Will pe spate… și mă întreb: oare a întrezărit vreunul dintre ei adevărata lui natură? Chiar nu le

pasă? Urmează Charlie, care lasă o impresie bună – și sunt convinsă că e doar atât – că e treaz și stăpânește situația. Lângă el stau părinții lui Jules și ai lui Will, zâmbind mândri. Apoi, Olivia, care pare la fel de nefericită ca peste zi.

Mă apropii încă puțin. Nu știu ce să fac în privința acestei senzații, a energiei care mă răscolește, de parcă mi-ar trece curent electric prin vene. Când întind mâna, observ cum îmi tremură degetele. Mă înspăimântă și, totodată, mă stârnește. Simt că, dacă ar fi s-o testez, chiar acum, aș descoperi că dețin o nouă putere, supranaturală.

Aoife face câțiva pași înainte. Le dă un cuțit lui Jules și lui Will. Unul mare, cu lamă lungă și ascuțită. Are un mâner din sidef, ca și cum, în felul ăsta, ar părea mai puțin dur, i-ar putea fi mascată ascuțimea, ca și cum ar spune: este doar un cuțit pentru tortul de nuntă, nimic mai sinistru de atât.

Will își pune mâna peste a lui Jules. Jules ne zâmbește. Dinții îi strălucesc.

Mă apropii și mai mult. Am ajuns aproape în față.

Îl taie împreună, articulațiile ei sunt albe pe mâner, în vreme ce mâna lui se sprijină pe a ei. Tortul e spintecat în două, expunându-și miezul roșu-închis. Jules și Will zâmbesc, zâmbesc întruna către camerele care îi înconjoară. Pun cuțitul din nou pe masă. Lama strălucește. Este acolo. La îndemână.

Și apoi Jules se apleacă și ia o mână uriașă de tort. Zâmbind către camere, iute ca fulgerul, i-o trântește lui Will în față. Violent ca o palmă, ca un pumn. Will se trage înapoi, împleticindu-se, încercând să se uite la ea printre bucățile de tort de pe față, în timp ce alte bucăți mari de blat și glazură îi cad pe costumul imaculat. Expresia lui Jules este impenetrabilă.

Urmează o clipă de tăcere îngrozită, în timp ce lumea așteaptă să vadă ce urmează să se întâmple. Atunci, Will își duce mâna la piept, mimând „Ah, am fost împușcat” și zâmbește.

— Ar fi bine să mă duc să mă spăl, spune el.

Oamenii ovaționează, aclamă și țipă, uitând de ciudățenia momentului la care tocmai au asistat. Totul face parte din ceremonie.

Dar, remarc eu, Jules nu zâmbește.

Will iese din marchiză, se îndreaptă spre castel. Invitații și-au reluat vorbăria, râsul. S-ar putea să fiu singura care îl vede plecând.

Trupa începe din nou să cânte. Lumea se revarsă către ringul de dans. Eu rămân pe loc, încremenită.

Și atunci, luminile se sting.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

A avut dreptate. N-o să-i spun niciodată lui Jules.

Mă gândesc cum a răstălmăcit lucrurile. Cum m-a făcut să cred că este vina mea pentru tot ce s-a întâmplat. A exploatat sentimentul de rușine pe care tot el mi l-a inoculat: aceeași rușine pe care am simțit-o din primul moment în care l-am văzut intrând pe ușă alături de Jules. M-a făcut să mă simt neînsemnată, neiubită, urâtă, proastă. M-a făcut să mă detest căscând o prăpastie între mine și ceilalți, între mine și familia mea din cauza acestui secret îngrozitor.

Mă gândesc cum m-a înșfăcat de braț chiar acum, lângă prăpastie. Mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla dacă n-ar fi apărut Jules. Dacă ar fi văzut ce s-a întâmplat, altfel ar sta lucrurile. Dar n-a văzut și am ratat ocazia. Acum nu m-ar mai crede nimeni dacă aș spune cuiva. Dimpotrivă, m-ar acuza. Nu pot s-o fac. Nu am suficient curaj.

Dar aș putea face totuși *ceva.*

Și atunci, luminile se sting.

JULES

Mireasa

Tortul n-a fost suficient. Mi s-a părut ceva meschin, penibil. Will m-a dezamăgit irevocabil. Ca, de altfel, pe toți ceilalți din familia mea. Pentru el, am renunțat la toate măsurile de siguranță atent construite. Mi-am îngăduit să fiu vulnerabilă în fața lui. Mă gândesc cum mi-a zâmbit când am tăiat tortul, cum ni s-au împreunat mâinile deasupra lui. Mâinile pe care și le-a plimbat peste tot pe trupul surorii mele – Doamne, e prea dezgustător să-mi imaginez așa ceva! Se gândea oare la ea când făceam sex? A crezut că sunt prea proastă ca să mă prind vreodată? Probabil că da. Și avea dreptate. Ăsta este unul dintre numeroasele motive pentru care situația este atât de insultătoare.

Ei bine! M-a subestimat.

Furia crește în mine, depășește în intensitate șocul și durerea. O simt cum îmi înflorește în piept. Este aproape o ușurare, măturând mai toate celelalte sentimente în calea sa.

Și atunci, luminile se sting.

JOHNNO

Cavaler de onoare

Sunt afară, în întuneric. S-a stârnit furtuna. Lucrurile continuă să apară parcă din noapte. Întind mâinile, să mă lupt cu ele. Mai presus de toate, văd din nou acel chip, același pe care l-am zărit aseară în dormitor. Ochelarii mari, ultima lui privire din dormitor, cu câteva ore înainte să-l răpim. Băiatul pe care l-am omorât. Pe care l-am omorât *amândoi.* Dar numai unul și-a distrus viața din cauza asta.

Mă simt destul de aiurea. Pete Ramsay a împărțit drogurile ca pe bomboane – și încep, în sfârșit, să-și facă efectul.

Will, nenorocitul! A intrat în marchiză ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, ca și cum nu l-ar fi afectat deloc: cu rânjetul lui uriaș pe față. Ar fi trebuit să-i dau lovitura de grație în peșteră, mă gândesc, când am avut ocazia.

Dau să mă întorc spre marchiză. Zăresc luminile, dar parcă se mișcă… apropiindu-se, apoi îndepărtându-se. Aud zgomotele dinăuntru, prelata bătută de vânt, muzica…

•

Și atunci, luminile se sting.

AOIFE

Organizatoarea nunții

S-au stins luminile. Invitații țipă.

— Nu vă speriați, strig eu. E generatorul, s-a stricat iarăși din cauza vântului. În câteva minute va reveni curentul, rămâneți cu toții pe loc!

WILL

Mirele

Îmi spăl urmele de tort de pe față în baia din castel. Nu a fost deloc ușor să ajung până aici, chiar dacă m-am ghidat după luminile din clădire, pentru că vântul m-a abătut în permanență din drum. Dar poate că-mi va prinde bine să am câteva momente singur, să-mi limpezesc gândurile. Iisuse, am glazură în păr și chiar și în nas. Jules nu s-a jucat. A fost umilitor. Când mi-am ridicat privirea, am văzut cum mă privea taică-meu. Aceeași expresie dintotdeauna – ca atunci când au anunțat prima echipă pentru marele meci și eu nu făceam parte din ea. Sau când am ratat intrarea la Oxbridge sau când am primit rezultatele la admitere și erau ciudat de perfecte. Un fel de satisfacție sumbră, ca și cum ar fi știut că a avut dintotdeauna dreptate. Nu l-am văzut să fie mândru de mine nici măcar *o singură dată.* În ciuda faptului că am încercat în permanență să mă perfecționez, să reușesc să realizez ceva, așa cum mi-a cerut el. În ciuda a tot ceea ce *am* reușit să realizez.

Expresia lui Jules când a ridicat felia aia de tort. *Băga-mi-aș*! Oare s-a prins? Dar de ce anume, mai exact? Poate încă era nervoasă pentru faza cu cavalerii de onoare: cum ne-au întrerupt seara. Sunt sigur că asta a fost, și nimic mai mult. Or, dacă va fi nevoie, o să reușesc s-o conving eu de contrariu.

N-ar fi trebuit să se întâmple așa. Brusc, pare totul extrem de fragil. Ca și cum s-ar putea prăbuși în orice moment. Trebuie să mă întorc și să preiau controlul asupra situației. Dar de unde să încep?

Ridic capul, îmi surprind reflexia în oglindă. Mulțumesc, Doamne, pentru așa o față. Nu trădează nicio urmă din stresul din ultimele ore. Este permisul meu de trecere. Îmi asigură încredere, iubire. Și acesta este motivul pentru care, în cele din urmă, câștig de fiecare dată în detrimentul unuia ca Johnno. Îmi șterg ultima firimitură rămasă în colțul gurii, îmi netezesc

părul. Zâmbesc.

Și atunci, luminile se sting.

NOAPTEA NUNȚII

Acum

Se ghemuiesc deasupra cadavrului. Femi – chirurg în viața de zi cu zi, care acum pare atât de îndepărtată – se apleacă peste silueta întinsă pe jos, își apropie fața de gura lui și ascultă, încercând să audă dacă mai respiră. Zadarnic, de fapt. Chiar dacă ar reuși să distingă ceva peste șuierul vântului, este destul de limpede după ochii deschiși, tulburi, după gura căscată și pata roșie, întunecată din piept că este mort de-a binelea.

Sunt atât de concentrați asupra formei nemișcate din fața lor, încât niciunul dintre ei nu observă că nu mai sunt singuri, niciunul nu observă chipul învăluit în întuneric de la marginea cercului lor. Care pășește acum în lumina făcliilor, ivindu-se din beznă ca o figură străveche, îngrozitoare – personificarea biblică a răzbunării, din Vechiul Testament. La început, nu-l recunosc. Primul lucru pe care îl văd cu toții este cantitatea uriașă de sânge.

Pare că s-a scăldat în el. Îi acoperă pieptul cămășii: care este acum mai mult roșie decât albă. Are sânge pe gât, sânge închegat pe bărbie, de parcă ar fi băut din el.

Se uită la el cu o groază mută.

Plânge încet, în hohote. Ridică mâinile către ei și reușesc cu toții să vadă sclipirea metalică. Următorul lucru pe care îl zăresc este cuțitul. Dacă ar fi avut timp să se gândească, l-ar fi recunoscut probabil după lamă. Este o lamă lungă, elegantă, cu mâner sidefat – cuțitul cu care fusese tăiat tortul de nuntă.

Femi este primul care își recapătă vocea.

— Johnno, spune el, foarte încet și prudent. Johnno… s-a terminat totul, amice. Lasă cuțitul jos!

WILL

Mirele

Mai devreme

Futu-i! Iar e pană de curent. Îmi caut telefonul în buzunar, aprind lanterna și pornesc în noapte. E furtună în toată regula aici. Trebuie să merg cu capul în pământ, aplecat, ca să pot înainta. Hristoase, detest când vântul îmi strică freza. Nu este genul de lucru pe care l-aș recunoaște cu voce tare – nu s-ar potrivi prea bine cu brandul show-ului.

Când ridic privirea ca să văd încotro merg, îmi dau seama că se apropie cineva de mine, dar nu zăresc decât lumina lanternei sale. Persoana respectivă mă poate, probabil, vedea, în timp ce pentru mine rămâne invizibilă.

— Cine-i acolo? întreb.

Și atunci, în sfârșit, reușesc să-i disting silueta.

Este o femeie.

— Ah, spun ușurat într-o oarecare măsură. Tu erai.

* * *

— Bună, Will, spune Aoife. Ai reușit să scoți toate petele de tort?

— Da, mai mult sau mai puțin. Ce se întâmplă?

— Iar e pană de curent, spune ea. Îmi cer scuze. E din cauza vremii. La prognoza meteo n-au zis că va fi chiar așa grav. Generatorul nostru nu mai face față. Ar fi trebuit să-și revină deja… Tocmai mă duceam să văd despre ce e vorba. De fapt… nu vrei să-mi dai o mână de ajutor?

Sincer, nu. Trebuie să mă întorc, să-mi rezolv problemele – să-mi împac soția, apoi să… să pun la punct treaba cu domnișoara și cavalerul de onoare. Dar, probabil, nu pot face nimic din toate astea pe întuneric. Așa că mai bine să mă fac

util.

— Bineînțeles, spun pe un ton galant. Cum am zis și azi-dimineață, vă ajut cu cea mai mare plăcere.

— Mulțumesc. Foarte drăguț din partea ta. E la mică distanță de aici.

Ne abatem de la cărare, ocolind castelul, îndreptându-ne spre ușa din spate. Suntem la adăpost de vânt pe-aici. Și atunci – bizar – se întoarce spre mine, deși nu pare să fi ajuns în apropierea vreunui generator. Îmi bagă lanterna în ochi. Ridic mâna.

— Cam puternică lumina, spun eu.

Râd. Mă simt ca la un interogatoriu.

— Ah! zice ea. Serios?

Dar nu coboară lanterna.

— Te rog, spun, simțind că-mi ies din fire, dar încercând să fiu în continuare politicos. Aoife – îmi ții lumina în ochi. Nu văd nimic, să știi.

— Nu avem prea mult timp, spune ea. Așa că trebuie să ne mișcăm repede.

— Poftim?

Pentru o clipă, în mod straniu, am impresia că-mi face avansuri. Cu siguranță, arată bine. Am remarcat asta azi-dimineață, în marchiză. Este cu atât mai atrăgătoare cu cât pare să nu arate că știe – mereu mi-a plăcut asta la o femeie: inocența, nesiguranța. Ce dracu' o fi făcând cu un porc ca Freddy, habar n-am. Dar, din păcate, în momentul ăsta, am prea multe pe cap.

— Vreau să-ți spun ceva, începe ea. Poate ar fi trebuit să-ți zic de dimineață, când ai deschis subiectul. Dar nu mi s-a părut momentul potrivit. Algele de aseară, din pat. Eu le-am pus.

— Algele? mă holbez în lumină, încercând să-mi dau seama despre ce naiba vorbește. Nu, nu, spun eu. Trebuie să fi fost isprava unuia dintre cavaleri, pentru că…

— Asta făceați la Trevellyan's – o glumă pe socoteala băieților mai mici. Da. Știu. Știu totul despre Trevellyan's. Ba chiar mai mult…

— Despre… Dar nu înțeleg…

Inima începe să-mi bată mai repede, deși nu știu de ce.

— Te-am căutat foarte multă vreme pe internet, spune ea. Dar William Stater… este un nume destul de comun. Apoi a apărut *Supraviețuiește nopții*. Și iată-te! Freddy te-a recunoscut imediat. Și nici măcar n-ai schimbat formatul, nu-i așa? Ne-am uitat la toate episoadele.

— Ce…?

— Așa că… De asta am încercat din răsputeri să te atrag aici, spune ea. Ăsta este motivul pentru care am oferit reducerea aia ridicolă, ca să apar în revista soției tale. M-aș *fi* așteptat să-și pună mai multe întrebări. Dar presupun că de-asta vă potriviți atât de bine. Pur și simplu, crede că lumea îi este datoare cu ceva. Presupun că și-a dat seama că nu aveam cum să fac profit de pe urma nunții voastre. Dar, până la urmă, întâmplarea face că-mi va ieși totuși ceva la faza asta.

— Ce anume, mai exact?

Încep să bat în retragere. Deodată, mi se pare un pic dubioasă toată treaba asta. Dar când fac următorul pas, pământul cedează sub greutatea mea. Încep să mă scufund. Suntem chiar la marginea mlaștinii. Ca și cum ea ar fi plănuit asta de la bun început.

— Voiam să vorbesc cu tine, spune ea. Atât. Și nu știam cum să procedez altfel.

— Cum… nu se putea altfel decât în mijlocul furtunii, în beznă?

— De fapt, cred că este varianta perfectă. Îți mai amintești de un băiețel pe nume Darcey, Will? De la Trevellyan's?

— Darcey?

Lumina îmi bate atât de puternic în ochi, încât nu pot gândi limpede, la naiba!

— Nu, nu cred, îi răspund. *Darcey.* Ăsta e un nume de băiat?

— Malone era numele de familie. Cred că vă spuneați pe numele de familie acolo.

De fapt, dacă mă gândesc bine, îmi sună un pic cunoscut. Dar nu se poate! Categoric, nu…

— Bineînțeles, tu îl ții minte după porecla Singuraticul, spune ea. Malone… Singuraticul. Așa îi ziceați, nu? Încă mai păstrez toate scrisorile lui, știi? Le am cu mine aici, pe insulă. M-am uitat peste ele chiar azi-dimineață. Mi-a scris despre tine, știi? Despre tine și Jonathan Briggs. „Prietenii" lui. Știam eu că ceva nu este în regulă cu prietenia asta… dar n-am făcut nimic. Iar acum trebuie să-mi port crucea. Mormântul lui este aici. Unde am fost cu toții atât de fericiți.

— Nu… nu pricep.

Și atunci îmi amintesc de o fotografie… fotografia cu adolescenta aflată pe o plajă cu nisip alb. Cea cu care îl tachinam eu și Johnno. Sora cea sexy. Dar *nu* se poate…

— N-am timp să-ți explic totul, spune ea. Aș fi vrut să am. Mi-ar fi plăcut să avem timp, să stăm de vorbă. De fapt, *nu voiam* decât să vorbim, să aflu de ce ai făcut ce-ai făcut. De-asta am fost atât de nerăbdătoare să vii aici, să-ți faci nunta pe insulă. Aveam foarte multe întrebări pentru tine. I-a fost frică la sfârșit? Ai încercat să-l salvezi? Freddy spune că, în momentul în care v-ați întors în dormitor, păreați entuziasmați, amândoi. Ca și cum ați fi făcut nu știu ce năzbâtie.

— Freddy?

— Da, Freddy. Sau, cum îi ziceați voi: Porcul. Era singurul băiat din dormitor care nu dormea în seara aia. Și-a dat seama că o să veniți după el, să-l luați pentru *Supraviețuirea.* Așa că s-a ghemuit, s-a prefăcut că doarme și n-a scos nicio vorbă când l-ați luat pe Darcey din cameră. Nu și-a iertat-o niciodată. Am încercat să-i explic că nu este deloc vina lui. Ci a voastră, care l-ați luat de-acolo. A ta, mai ales. Măcar Johnno regretă ce-a făcut.

— Aoife, spun cu maximă precauție. Nu înțeleg. Nu știu… despre ce vorbești…

— Doar că… acum, poate nu mai e nevoie să-ți pun toate întrebările astea. Cunosc deja răspunsul. Când am venit mai devreme după tine, în peșteră, am primit toate răspunsurile de care aveam nevoie. Bineînțeles, mai sunt și alte întrebări. De ce-ai făcut-o, de exemplu? Pentru lucrările alea furate? Ți se pare un motiv suficient de bun, încât să iei viața unui băiețel? Doar pentru că ai fost descoperit?

— Îmi pare rău, Aoife, dar chiar trebuie să mă întorc în marchiză.

— Nu, spune ea.

Izbucnesc în râs.

— Cum adică nu? întreb cu vocea mea de învingător. Ascultă! N-ai nicio dovadă că a fost așa. Pentru că nu există niciuna. Regret teribil pierderea ta. Nu știu ce crezi că faci. Dar, orice ar fi, nu-ți va folosi la nimic. Este cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Cred că știm amândoi cine va fi crezut. Toate înregistrările arată că a fost doar un accident tragic.

— M-am gândit c-ai să zici asta, spune ea. Știam că n-o să recunoști. Știu că nu regreți nimic. La urma urmei, am auzit ce discutați în peșteră. Mi-ai răpit totul în noaptea aia. Din acel moment, mama a fost ca și moartă. Tata a suferit un atac de cord câțiva ani mai târziu, cu siguranță din cauza stresului provocat de durere.

Îmi spun din nou că nu mi-e frică de ea. Nu mă are cu nimic la mână. Am probleme *ceva* mai importante de rezolvat, lucruri cu consecințe serioase. Ea este doar o femeie îndurerată, confuză…

Și atunci văd lucind ceva. O sclipire metalică. În cealaltă mână, cea în care nu ține lanterna.

JOHNNO

Cavaler de onoare

Acum

N-am reușit să-l salvez.

N-ar fi trebuit să scot cuțitul, știu asta acum. Probabil că n-am făcut altceva decât să agravez hemoragia.

Am vrut să le explic când au dat de mine în întuneric. Femi, Angus, Duncan. Dar n-au vrut să mă asculte. Aveau niște făclii pe care le foloseau ca arme, de parcă aș fi fost un animal sălbatic. Strigau, urlau la mine să las cuțitul, să-l PUN JOS și capul îmi vuia de zgomot. N-am reușit să scot niciun cuvânt. Așa că n-am izbutit să-i fac să înțeleagă că n-am fost eu. N-am putut să le explic.

Că începusem să simt acolo, în furtună, efectul drogurilor primite de la Pete Ramsay… nici nu știu ce droguri au fost.

Că tocmai atunci s-a produs pana de curent.

Că l-am găsit pe Will, acolo, în întuneric. Că m-am aplecat deasupra lui și am văzut cuțitul ieșindu-i din piept, de parcă ar fi crescut ceva din el… era înfipt atât de adânc, încât lama nu se mai vedea. Că mi-am dat seama atunci, în pofida tuturor lucrurilor, că încă țineam la el. Că l-am îmbrățișat și am plâns.

Cavalerii de onoare au făcut cerc în jurul meu. M-au imobilizat la pământ ca pe un animal, până a sosit Garda Síochána cu barca. Am văzut în ochii lor cât de frică le era de mine. Am văzut că n-am fost niciodată cu adevărat unul de-ai lor.

Garda Síochána este acum aici. Mi-au pus cătușe. M-au arestat. Urmează să mă ducă pe continent. Voi fi judecat în țară pentru că l-am omorât pe prietenul meu cel mai bun.

Da, m-am gândit la asta în peșteră. Să-l omor pe Will,

adică. Să iau o piatră de pe-acolo. A existat, cu siguranță, un moment în care m-am gândit *serios* la asta. Când am simțit că ar fi fost cea mai simplă variantă. Cea mai bună.

Dar n-am făcut-o. Știu asta – chiar dacă lucrurile au intrat puțin în ceață după pastila de la Pete Ramsay și am câteva goluri de memorie. Adică… eu nici măcar n-am fost în cort. Cum aș fi putut să iau cuțitul? Dar polițiștilor nu li se pare asta o problemă.

În orice caz, nu mă *consider* un uciga**ș**.

Numai că sunt, nu-i așa? Puștiul ăla, cu ani în urmă. În definitiv, eu am fost cel care l-a legat. Will m-a pus, însă eu am făcut-o, am făcut-o cu mâinile mele. Și, de fapt, nu am nicio scuză care să stea în picioare, nu pot pretinde că eram greu de cap și nu pricepeam care erau consecințele, nu?

Uneori mă gândesc la ce am văzut în seara dinaintea nunții. Chestia aia… silueta ghemuită, în camera mea. Evident, nu are niciun rost să povestesc cuiva despre asta. Cum ar fi? „Vai, n-am făcut-o eu, cred că, în realitate, Will a fost înjunghiat cu un cuțit uriaș de fantoma băiatului omorât de noi – da, mi se pare că l-am zărit în dormitor în noaptea dinaintea nunții”. Nu sună prea convingător, nu? În fine, este mult mai probabil ca lucrurile văzute de mine să se fi petrecut doar în capul meu. Ar fi oarecum logic, pentru că, într-un fel, băiatul acela a trăit cu mine în toți anii ăștia.

Mă gândesc la celula care mă așteaptă. Dar, pe de altă parte, din acea dimineață în care a venit fluxul, am fost ca într-o închisoare. Și poate așa s-a făcut în sfârșit dreptate pentru fapta noastră îngrozitoare. Dar nu eu l-am ucis pe prietenul meu cel mai bun. Asta înseamnă că altcineva a făcut-o.

AOIFE

Organizatoarea nunții

Ridic cuțitul. I-am spus lui Freddy că nu vreau decât să vorbesc cu Will. Lucru adevărat, cel puțin la început. Poate că ceea ce m-a făcut să mă răzgândesc au fost vorbele rostite de el în peșteră: lipsa de remușcări.

Patru vieți distruse în acea noapte. Viața unui om vinovat în schimbul vieții unui nevinovat: un troc mai mult decât echitabil.

Sper să vadă lama, în lumina lanternei. Pe moment, vreau ca el – atât de sclipitor, atât de invulnerabil – să trăiască preț de câteva secunde ceea ce s-ar putea să fi simțit fratele meu în noaptea aceea, zăcând pe plajă, așteptând să vină fluxul. Teroarea momentului. Vreau să-i fie frică așa cum nu i-a mai fost niciodată până acum. Îi țin în continuare lanterna în ochi, iar el îi deschide din ce în ce mai larg.

Și atunci, în numele fratelui meu mai mic, îl înjunghii. În inimă.

Și am stârnit iadul.

OLIVIA

Domnișoară de onoare

Câteva ore mai târziu

Epilog

Vântul s-a oprit, în sfârșit. Poliția irlandeză a sosit. Suntem adunați cu toții în marchiză, pentru că ne-au cerut să stăm la un loc. Ne-au explicat ce s-a întâmplat, ce au descoperit. Pe cine au găsit. Știm că au arestat o persoană, dar n-am aflat exact despre cine e vorba.

Este uimitor ce puțin zgomot pot face 150 de oameni. Lumea stă la mese, discutând în șoaptă. Unii sunt înveliți cu pături izoterme, împotriva șocului și frigului, iar foșnetul acestora, când ei se mișcă, este mai puternic decât vocile lor.

N-am mai stat cu nimeni de vorbă din momentul în care ne-am aflat amândoi pe marginea prăpastiei. Mă simt de parcă toate cuvintele mi-au fost furate.

În ultimele luni nu m-am gândit decât la el. Și acum a murit, spun ei. Nu sunt împăcată. Cel puțin, nu cred că sunt. Probabil pentru că încă sunt în stare de șoc.

N-am făcut-o eu. Dar s-ar fi *putut* să fiu eu. Îmi amintesc cum m-am simțit ultima oară când l-am văzut, în timp ce tăia tortul cu Jules. Când am văzut cuțitul… Mi-a trecut acel gând prin minte. Doar câteva secunde. Dar e adevărat că am avut acel gând și că a fost un sentiment destul de intens, încât o parte din mine se întreabă dacă *totuși* n-am făcut-o eu, după care momentul mi s-a șters cumva din memorie. Nu vreau să atrag atenția nimănui, în caz că mi se citește asta pe față.

Tresar uimită în clipa în care cineva își pune mâna pe umărul meu gol. Ridic privirea. E Jules, cu o pătură izotermă peste rochia de mireasă. Pe ea, pare doar un veșmânt, ca mantia unei regine războinice. Gura îi este atât de crispată, încât buzele i-au dispărut, rămânând o linie foarte subțire, iar

ochii îi sclipesc. Mă strânge puternic de umăr.

— Știu, șoptește ea. Despre el… și despre tine.

O, Doamne! Deci după atâtea momente în care mi-am răscolit sufletul întrebându-mă dacă să-i spun sau nu, ea și-a dat seama singură. Și mă urăște. Sigur mă urăște. Văd asta clar. Știu că, odată ce i-a intrat ceva în cap, nu pot s-o fac să se răzgândească, nu mai am ce să-i spun.

Apoi ceva se schimbă și, o clipă, mi se pare că întrezăresc ceva nou în expresia ei.

— Dacă aș fi știut…

Mai degrabă îi citesc pe buze decât aud ce-mi spune.

— Dacă aș fi…, reia, dar se oprește, înghite în sec.

Închide ochii pentru un lung moment și, când îi deschide, văd că i s-au umplut de lacrimi. Și atunci se apleacă spre mine, eu mă ridic și ne îmbrățișăm. Apoi mă încordez când ea începe să tremure din tot corpul. Îmi dau seama că plânge, plânge în hohote, zgomotos, suspinând, cu furie. Nici nu mai țin minte când am văzut-o ultima oară plângând. Nu-mi amintesc nici când ne-am îmbrățișat așa ultima oară. Poate niciodată. A existat întotdeauna o distanță între noi. Dar, pentru moment, a dispărut. Și, dincolo de toate lucrurile care s-au întâmplat în această noapte, dincolo de toate șocurile și traumele, suntem doar noi două. Sora mea și cu mine.

HANNAH

Invitată

A doua zi

Eu și Charlie suntem în barcă, în drum spre continent. Majoritatea invitaților au plecat înaintea noastră, familia pleacă ultima. Privesc înapoi către insulă. Vremea s-a îmbunătățit și soarele a răsărit deasupra apei, dar insula este acoperită de umbra unui nor uriaș. Pare că stă la pândă, ca o fiară mare, neagră, așteptând următoarea pradă. Mă întorc cu spatele.

De data asta, aproape că nici nu bag în seamă mișcarea bărcii. Un mic vertij nici nu se compară cu răul sufletesc profund, provocat de descoperirea făcută aseară, că Will a fost cel care a omorât-o pe sora mea.

Mă gândesc cum, în urmă cu mai puțin de 48 de ore, în timp ce ne îndreptam cu feribotul spre insulă, mă agățam de Charlie, râdeam, chiar dacă mă simțeam îngrozitor. Mă doare amintirea acelui moment.

Nu am vorbit aproape deloc unul cu celălalt. Abia dacă ne-am aruncat câteva priviri. Cred că ne-am pierdut amândoi în propriile gânduri, rememorând ultima noastră discuție, dinainte să se întâmple tot ce s-a întâmplat. Și nu cred că aș avea energia necesară să stau de vorbă cu el în momentul ăsta, chiar dacă mi-aș dori. Mă simt distrusă fizic și emoțional… sunt prea obosită ca să pot să-mi pun ordine în gânduri, să-mi dau seama ce simt. Evident, noaptea trecută, nu a închis nimeni niciun ochi, dar nu este vorba doar despre asta.

Firește, când vom ajunge acasă, va trebui să ne confruntăm cu toată situația asta. Când vom reveni la realitate, va trebui să vedem dacă vom putea repara fisurile produse în acest weekend. S-au distrus atât de multe lucruri!

Și totuși, în urma dezastrului, a ieșit ceva la lumină. Am

găsit una dintre piesele lipsă ale puzzle-ului. N-aș numi-o împăcare, pentru că rana aceea nu se va vindeca niciodată pe deplin. Sunt furioasă că nu am avut ocazia să-l înfrunt. Dar am primit răspunsul la întrebarea pe care mi-am pus-o neîncetat din momentul morții lui Alice. Și, omorându-l, s-ar putea spune că ucigașul lui Will a răzbunat-o astfel și pe sora mea. Singurul regret este că n-am apucat eu însămi să înfig cuțitul în el.

virtual-project.eu

violin

[1] Joc de cuvinte intraductibil. În traducere, cel care stârnește iadul, expresie care va mai apărea pe parcursul romanului (N.t.).